

Giới thiệu Tôi Và Người Ấy Của Tôi

Thể loại: Tự truyện

Edit: Sa

Bìa: Lynn

Ebook: K

Giới thiệu:

Một câu chuyện ghi lại những điều ngọt ngào, say đắm của tôi và người bạn trai 187

Một tác giả cùng một anh chàng giải phóng quân, câu chuyện sẽ ngọt ngào tới mức nào?

Lời tác giả:

Chào mọi người, tôi là Nhượng Thủy Thiên Lưu, là một con cún gốc nghé ham ăn và mê viết lách, mọi người có thể gọi tôi là Thủy Thủy hoặc Thủy Béo.

Bạn trai của tôi là một quân Giải phóng nhân dân Trung Quốc, tốt nghiệp tại trường quân đội hàng đầu cả nước, tham gia rất nhiều nhiệm vụ bí mật, lập được rất nhiều chiến công. Vì đồng chí giải phóng quân xuất sắc này cao 187 cm nên tôi và bạn bè của tôi đều thân thiết (?) gọi anh là 187.

Quyển sách này ghi lại quá trình tôi và 187 quen nhau rồi yêu nhau.

Anh ấy là người tôi yêu, cũng là anh hùng của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

[1] – Xem mắt

Chuyện xảy ra vào một đêm khuya thanh vắng. Hôm đó là ngày 25 tháng 12, sinh nhật tôi. Buổi tối, bố mẹ và bà nội dẫn tôi đi ăn tiệc hải sản, sau khi về nhà, kể vừa mới ăn như hăm là tôi đẩy ợ một cái rõ to, cử động quá khó khăn nên bèn ôm cái bụng căng tròn leo lên giường nằm chơi điện thoại.

Chợt có tin nhắn Wechat, tôi mở ra xem, là của một người họ hàng.

Bà chị: *Giới thiệu trai cho cưng, tốt nghiệp trường quân đội, cao 1m87, rất xuất sắc, chiều cao cũng hợp với cưng. Làm quen nhé?*

Tôi: ...

Bỗng dưng xem mắt là bước ngoặt thần kỳ gì?

Đưa hăm sắc lâu năm tôi đây suy tư chốc lát, trả lời: *Có ảnh không?*

Ting ting, bà chị gửi ảnh qua.

Tôi xem ảnh, sau đó làm mặt lạnh gõ chữ: *Vậy làm quen coi sao [đầu chó]*

Bà chị: *OK*

Sau đó bà chị kéo tôi vào một nhóm chat. Tôi xem thành viên, trừ tôi và chị tôi ra thì còn có ba người nữa, đang lúc tôi chả hiểu mô tê ra làm sao, hoàn toàn không biết ba người kia là ai với ai thì nhận được lời mời kết bạn. Đồng chí 187 trình trọng lên sân khấu theo cách đó đây.

Trước đó tôi chưa từng xem mắt, hoàn toàn không có kinh nghiệm trò chuyện với đối tượng xem mắt, cũng không giỏi gọi mở đề tài nhưng tôi cực kỳ tò mò về anh nên sau khi đồng ý kết bạn thì hỏi không ngừng, ví dụ như “Anh làm ở đâu?”, “Bình thường các anh làm những công việc gì?”. May là đồng chí 187 rất kiên nhẫn, câu nào trả lời được thì sẽ trả lời, câu nào không thể trả lời thì nói thẳng là không tiện tiết lộ. Cứ thế sau một tuần trò chuyện qua lại, đồng chí ấy tung cho tôi nhánh ô liu, nhắn muốn mời tôi đi ăn cơm.

Tôi: ... *Chỉ hai chúng ta thôi?*

187: *Ừm*

Tôi: ... *Em sợ.*

187: *Sợ cái gì?*

Tôi: ... *Không biết nữa, nhưng em sợ.*

187: ... *Anh ăn thịt em?*

Tôi cực kỳ rối rắm, thử dò hỏi: *Em dắt theo hai con bạn thân được không?*

Vài giây sau 187 mới trả lời: *Được.*

Tôi: ... *Anh cũng sẽ đi với một người bạn chứ?*

187 lại dừng vài giây: *Ừm.*

Kết quả là dưới sự về đường ngõ ngách của tôi, bữa tiệc xem mắt tự dựng biến thành bữa liên hoan năm người gồm tôi và hai đứa bạn thân, 187 và một người anh em của anh.

Đúng vậy, chính xác. Người ta xem mắt là 1V1, còn chúng tôi xem mắt thì đi theo bầy.

187 và bạn anh đến nơi trước, tôi và hai đứa bạn thân đến trễ khoảng mười phút do kẹt xe. Lúc ấy tôi rất sốt ruột, dẫu sao cũng là lần đầu gặp nhau, chưa nói đến ấn tượng đầu tiên, chỉ việc để người ta phải chờ lâu cũng đã là rất bất lịch sự. Trên đường đi, tôi liên tục nhắn tin xin lỗi 187, 187 không thúc giục bọn tôi, chỉ nhắc nhở tôi chớ gấp gáp, đi đường cẩn thận.

Đến nơi hẹn, từ xa tôi đã nhìn thấy bóng dáng rất cao, mặc áo khoác đen, đứng ở cửa, mặt không có biểu cảm gì, sắc mặt cũng rất lạnh lùng.

Nói không hề khoa trương, khi ấy tim tôi đập rất mạnh, tựa như muốn nhảy vọt lên cổ họng.

Bấy giờ anh chàng cũng nhìn thấy tôi, sau đó nhìn tôi chằm chằm (có thể là vì bệnh nghề nghiệp mà ánh mắt của anh rất sáng, mang theo sự nghiền ngẫm đánh giá tạo cảm giác bí bách cho người bị nhìn, đó là ánh mắt khiến người ta không dám nhìn lại.).

Tôi háng giọng, giả vờ điềm tĩnh, mỉm cười đi tới, cười gượng hai tiếng: “Chào anh, xin hỏi anh là XX (tên anh) à?”

Anh gật đầu: “Ừm. Là anh.”

Tôi ngượng ngùng cười: “Em là XX (tên tôi), xin lỗi vì đã để anh đợi lâu.”

Trò chuyện đơn giản đôi câu, chúng tôi cùng vào nhà hàng.

Cả bữa ăn đều là hai đứa bạn thân của tôi nói chuyện với anh và bạn anh, còn tôi thì vì quá căng thẳng, hoặc là quá... xấu hổ (?), mà suốt buổi không nói gì, ngồi im như thóc, chỉ ăn và ăn, hầu như vô hình.

Nghĩ cũng buồn cười, mãi đến khi buổi xem mắt kết thúc, hai nhân vật chính bọn tôi chẳng nói với nhau mấy câu. Khi ấy tôi cứ nghĩ chuyện sẽ dừng ở đó thôi vì tôi quên xóa tóc mà cột cao lên để lộ cái mặt như mặt mâm, suốt buổi chỉ lo ăn cứ như tám vạn năm rồi chưa được nhìn thấy thức ăn, chẳng nói được bao nhiêu, chắc chắn người ta sẽ nghĩ tôi hướng nội và không thích nói chuyện.

Haiz.

Thôi không sao, dừng thì dừng thôi, làm bạn bè cũng tốt, sau này có cơ hội thì có thể phỏng vấn một chút để thu thập tư liệu viết tiểu thuyết. Tôi đã tự an ủi mình như vậy đấy. Có điều nằm ngoài dự đoán là sau khi về nhà, Wechat lại vang lên.

187: *Lần sau đi xem phim riêng.*

Tôi: (Ơ? Thật luôn?)

Tôi ngờ ngác chốc lát, gõ chữ: ... *À vâng, được ạ.*

[2] – PUBG

Tôi là một thiếu nữ nghiện mạng, bình thường trừ viết tiểu thuyết và xem phim ra thì rất si mê các trò chơi điện tử trực tuyến. Trong thời gian xem mắt 187, tôi đang mê PUBG, hầu như tối nào cũng rù rê chúng bạn chơi mấy ván, sau đó tôi bám theo đại thần, khoái trá hưởng sái.

Có lần đang nhắn tin Wechat, tôi vui miệng nói với 187 về trò chơi này, 187 nói anh chơi trò này rất cùi bắp. Tôi nghe xong thì cực kỳ hào hứng! Thầm nghĩ rốt cuộc cũng tới lúc mình trở tài rồi!

Tôi lập tức nghĩa khí bày tỏ: “Không sao! Cùng bắn PUBG đi! Kỹ thuật của em cũng tạm, em dắt anh thắng hạng!”

187: *Được.*

Sau đó, tôi, đại thần, bạn gái của đại thần và đồng chí 187 tạo thành đội ngũ nhảy dù đầy khí phách.

Một ván trò chơi, mưa bom bão đạn, âm âm âm âm.

Cuối cùng, trò chơi kết thúc.

Tôi cầm nín, lấy điện thoại nhắn tin cho đại thần: *Nói tay mơ mà? Nói chơi gà lấm mà? Nói là tớ sẽ giúp anh thắng hạng mà?! Lừa đảo!*

Đại thần: ...

Đại thần: *Sao cậu lại tin một kẻ tốt nghiệp trường quân đội lại bắn PUBG tệ nhỉ?*

Tôi: *Fine [mỉm cười]*

[3] – Gặp riêng

Lần thứ hai tôi và đồng chí 187 hẹn gặp nhau, kế hoạch là đi xem phim.

Tuy đã rất lâu kể từ lần gặp đầu tiên, tuy chúng tôi thường xuyên nhắn tin Wechat nhưng tôi vẫn rất vô dụng mà cực kỳ căng thẳng.

Hôm đó, trước khi đi, tôi mãi trang điểm nên không biết 187 nhắn tin, vì vậy vị đại ca này đã gọi điện luôn.

Chuông điện thoại vang, tôi cầm lên xem, thấy tên người gọi thì ngớ người, suýt ngờ vực luôn cuộc đời, vụ gì đây? Tại sao tôi lại có số của vị đại ca này? Tôi không nhớ mình đã lưu vào lúc nào. Vất óc suy nghĩ một hồi mới nhớ ra hôm đi xem mắt hình như có lưu số nhau. Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là bỗng dưng gọi điện làm em rất bối rối đó đại ca à!

Nghĩ lung tung một hồi, tôi háng giọng, vờ bình thản nói: “A lô?”

Trong ống nghe vang lên tiếng của 187, rất thoải mái, không hề lúng túng như lần gặp đầu tiên. Anh hỏi: “Em đang làm gì thế?”

Tôi thầm nghĩ nghe cứ như chúng mình thân thiết lắm vậy nhưng vẫn cố gắng tỏ ra tự nhiên mà trả lời anh: “Em không làm gì cả.”

187: “Nhắn tin Wechat không thấy em trả lời.”

Tôi: “... À, em bận.”

187: “Bận gì thế?”

Tôi: “Không bận gì.” Hỏi chi vậy? Chẳng lẽ em lại nói cho anh biết là em đang tí mẩn trang điểm để đi gặp anh sao?

187: “Đang trang điểm?”

Tôi: “...”???

187: “Bao giờ bắt đầu đi thì báo anh nhé.”

Tôi: “... Dạ.”

187: “Đi đường cẩn thận.”

Tôi: “Dạ.”

Cúp máy trong khi đầu óc vẫn còn ngổn ngang, tôi chuẩn bị thêm một lát rồi bắt đầu đi.

Đến nơi hẹn, cũng như trước kia, từ xa tôi đã nhìn thấy một bóng dáng cao ráo cực kỳ gây chú ý. Tôi lại càng căng thẳng, im lặng một hồi, sau đó như bị ma xui quỷ khiến, lúng ta lúng túng nói: “Chào anh.”

187: “Chào em.”

Tôi không biết nói gì nữa, bèn cười gượng: “Ngại quá, để anh chờ lâu, ha ha.”

187: “Anh cũng vừa mới tới thôi.”

Nói nhăng nói cuội cũng coi như là trò chuyện.

Có lẽ vì bệnh nghề nghiệp, tôi để ý ánh mắt của 187 rất sáng, cũng rất sắc bén, lúc nói chuyện luôn nhìn thẳng vào mắt đối phương. Trong quá trình chúng tôi chuyện trò, anh luôn nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Không biết tại sao, bị anh nhìn, tôi thấy lòng hơi ngứa ngáy, chưa được bao lâu đã nói: “Hẹn xem phim mà?”

187 nghe vậy thì mở ứng dụng điện thoại ra: “Em muốn xem phim gì?”

Tôi cũng mở ứng dụng trên điện thoại của mình ra để xem những phim đang chiếu, ào nào nhận ra không có phim nào thuộc thể loại tôi thích. 187 thấy tôi không có hứng xem phim thì nói: “Em muốn đi đâu?”

Tôi nghĩ ngợi, nhớ ra gần đây mình khá xui xẻo, mà gần trung tâm thương mại có một ngôi chùa nên bật thốt: “Chúng ta đi thấp nhang đi.”

187: “...”

Nhìn biểu cảm của anh, tôi đoán có lẽ anh tưởng mình nghe nhầm. Tôi chợt nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Các anh không được vào chùa?”

187: “Không tin thôi, chứ vẫn vào được.”

Tôi: “Ồ.”

Anh: “Anh đi cùng em.”

Vậy là lần thứ hai gặp mặt, kế hoạch đi xem phim của tôi và 187 tự dưng biến thành anh đi theo tôi vào chùa để thấp nhang.

Vào chùa, tôi liên tục cúi người dập đầu bái lạy, còn anh thì lẳng lặng đi theo tôi. Tôi đốt nhang, anh lặng lẽ nhìn tôi, tôi bái Phật dâng hương, anh cũng lặng lẽ nhìn tôi. Không bao lâu sau thì tôi bắt đầu hối hận, tại sao lại rủ đi thấp nhang chứ? Tại sao lại chọn hoạt động mà chỉ có mỗi mình tôi thực hiện chứ? Lúng túng là vì cái gì? Dập đầu cũng phải có tổ ra thanh lịch để làm gì?

Ở chùa, gần như chúng tôi không nói gì với nhau. Theo lần đầu gặp nhau có thể thấy 187 tương đối ít nói, còn tôi tuy nói nhiều nhưng dưới tình huống khôn quần này thì cũng chẳng thể phát huy. Thấp xong nén nhang cuối cùng thì trời đã tối, tôi phát hiện khi ở gần anh, mình rất căng thẳng, cả người cứ cứng còng nên không muốn ăn tối, mạnh ai về nhà nấy là tốt nhất.

Đang lựa lời để nói thì 187 bất thành linh ném ra một câu. Anh nói: “Em thấy anh thế nào?”

Tôi: “...”

?

Gì đây? Thẳng thừng thế á?

Tôi sững sờ hồi lâu, rạn ra một câu vô cùng khách quan và cũng rất chuẩn mực: “Anh... Anh rất xuất sắc.”

187 nhìn tôi, qua hồi lâu, anh nói: “Anh thấy em rất tốt. Rất đẹp, tính tình cũng tốt. Anh muốn được gặp riêng em nhiều hơn.”

Tôi: “...” Éc.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Edit: Sa

[4] – Đi xe buýt

Một ngày nọ, tôi và đồng chí 187 cùng đi ra ngoài, điểm đến không xa lắm, chỉ cần ngồi mấy trạm xe buýt là tới.

Đứng đợi ở trạm xe buýt không bao lâu thì xe tới gần, dừng lại.

Lên xe, tôi giương mắt nhìn quanh, hành khách không đông lắm, còn rất nhiều chỗ trống. Hai chúng tôi tìm được hai ghế trống cạnh nhau, ngồi xuống.

Khoảng mười phút sau, loa thông báo: “Chuẩn bị tới trạm XXX.”

Tôi giật mình, vội vàng đeo túi xách rồi đứng lên, đi tới cửa sau, đứng chờ xuống xe. Đúng một lát thấy có gì đó sai sai, tôi ngoái đầu thì thấy đồng chí 187 vẫn ngồi im nhìn mình.

Tôi:?

Tôi rất khó hiểu, đang định hỏi anh vì sao không xuống xe nhưng tôi còn chưa kịp mở miệng thì vị đại ca ấy đã lên tiếng trước. Anh hỏi: “Em làm gì thế?”

Tôi: “... Sắp tới trạm mà?”

187 nói: “Không phải.”

“...” Tôi mới nhận ra là chuẩn bị tới trạm. Im lặng im lặng, không thể làm gì khác, dưới ánh mắt kỳ lạ của hành khách trên xe, tôi vờ như không có gì, đeo túi xách đi tới chỗ anh rồi ngồi xuống.

187 thong dong nhìn thẳng, chốc lát sau mới thỉnh thoảng ghé sát vào tôi, nói: “Biết mình gốc cỡ nào chưa?”

Tôi: “...”

Thấy em nhớ sai trạm mà anh còn không biết đường gọi em lại, ở đó mà còn mặt dày cả khịa!

[5] – Khác biệt

Khi nhấn tin Wechat, đồng chí 187 không bao giờ dùng meme, cũng không dùng tin nhắn thoại. Một lần nọ khi đang nhấn tin tán gẫu thì tôi vui miệng nói đến chuyện đó.

Tôi: *Sao anh không gửi tin nhắn thoại cũng không dùng meme?*

Sau đó tôi lại gửi meme hình con vịt.

Hồi lâu sau 187 vẫn không trả lời...

Lại hồi lâu sau, lần đầu tiên anh gửi meme cho tôi, lại còn là con gấu cầm bó hoa to.

Tôi: ...

Lúc ấy, tôi hiểu ra có lẽ thanh niên này lâu trả lời là vì bận lên mạng tìm meme.

Tôi gửi tin nhắn thoại: “Cảm ơn hoa của anh nha!”

Lại chờ 187 một hồi, sau đó khung chat hiện ra tin nhắn thoại do anh gửi.

Mở ra nghe, không có tiếng gì cả, giống như là muốn thu tin nhắn thoại để gửi nhưng chưa kịp nói gì thì đã trượt tay gửi đi vậy.

Tôi trả lời:???

Sau đó nữa, đồng chí 187 gửi tin nhắn thoại tới, tôi mở lên nghe, giọng anh rất hay, lịch sự như khi gặp anh vậy. Anh nói: “Anh không biết gửi tin nhắn thoại. Em muốn nghe nên mới học cách gửi.”

Tôi: ...

Anh lớn hơn em bốn tuổi, không hiểu từ ngữ thịnh hành trên mạng thì thôi, đến cả gửi tin nhắn thoại mà cũng không biết? Sự khác biệt giữa hai chúng ta nghiêm trọng quá đấy, anh y như người trên núi vậy.

*

187 làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, hầu như ngày nào cũng vậy, nhưng vì tôi là cú đêm nên anh cũng bị ảnh hưởng từ tôi. Một buổi tối nọ, chúng tôi mãi trò chuyện mà quên luôn giờ giấc, nói đến tận khuya.

187: *Em nên đi ngủ rồi.*

Tôi: *Lạnh lùng.*

187: ... *Lạnh lùng với em bao giờ?*

Tôi: *Không chúc ngủ ngon.*

187: *Ngủ ngon.*

187: *Tiểu tiên nữ.*

Tôi đỏ mặt, nhả lại: *Ngủ ngon, cụ già.*

187: ...

[6] – Thích

Lại sau một lần gặp nhau, phương thức liên lạc của 187 với tôi từ nhắn tin Wechat biến thành gửi tin nhắn thoại, sau đó nhanh chóng phát triển thành gọi video. Một lần nọ, anh bỗng bất ngờ gọi video cho tôi.

Lúc đó tôi đang đắp mặt nạ, tóc bết dầu có thể lấy đi xào đồ ăn, đáng vẽ dữ tợn, vô cùng gớm ghiếc. Vì phép lịch sự và gánh nặng hình tượng, tôi dứt khoát từ chối cuộc gọi.

Tôi gửi tin nhắn cho anh: *Em chưa gọi đâu.*

187 trả lời: *Có phải là chưa thấy bao giờ đâu.*

Tôi: *Em đang đắp mặt nạ, không giấu gì anh, xấu lắm, xấu kinh dị [mỉm cười]*

187: *Không sao.*

...

Sau đó, trong lúc tôi gỡ mặt nạ và đi rửa mặt thì anh kiên nhẫn gọi thêm mấy cuộc, bấy giờ, sau một phen đấu tranh nội tâm dữ dội, tôi chấp nhận cuộc gọi, ngược ngùng nói với nhau đôi ba câu, tôi lặng lẽ phóng to khung hình của mình ra toàn màn hình, cẩn thận đánh giá. Chắc, mặt mộc, tóc mái bị cột thành một nhúm trên đầu, xấu đến mức khiến tôi khiếp sợ lập tức chuyển lại thành khung hình nhỏ.

Tôi không chịu nổi nữa, nói: "... Em cúp nhé."

187 nhìn tôi, nói: "Ngắm thêm lát nữa."

Tôi muốn quỳ lạy với vị đại ca này luôn: "... Không phải chứ, bảo này, em xấu thế này thì anh ngắm cái gì không biết."

187 cười, nói: "Đẹp mà."

Tôi: ...?

187: "Anh thích."

Ể, bộ chúng ta thân thiết lắm sao?

[7] – Xem phim

Nhiều ngày sau, rốt cuộc tôi và đồng chí 187 cũng nghehnh đón buổi "đi xem phim riêng" mà anh đã nhắc đến trong ngày xem mắt đầu tiên của chúng tôi. Lúc đó phim "Đại nhân vật" do Vương Tấn và Bao Bối Nhĩ đồng đang hot nên chúng tôi đi xem phim này.

Suốt buổi, 187 thỉnh thoảng dứt bóng ngô cho tôi ăn. Ban đầu tôi từ chối một hai lần nhưng vô ích nên bèn ăn mấy miếng, sau đó cứ thấy ngại ngại, hỏi anh: "Anh hay săn sóc người khác lắm à?"

187: "Không có."

Tôi: "Ồ?" Thế anh đang săn sóc heo đó à?

187: "Anh nghĩ em cần được săn sóc."

Tôi: “...”

Xem phim xong, tôi chẳng nhớ gì về nội dung phim, chỉ biết nam chính Bao Bối Nhĩ bầm dập bị đưa lên tòa.

Khi ấy là giờ ăn tối, tôi muốn ăn lẩu, vậy là hai chúng tôi tới quán lẩu, vừa ăn vừa trò chuyện với nhau. Tôi tìm đủ đề tài, hỏi về chuyện của anh với bạn gái cũ, lại hỏi nghề nghiệp của những cô gái mà anh từng xem mắt trước kia, anh nói có nữ quân nhân, giáo viên, nhân viên ngân hàng, nhân viên văn phòng, đủ hết.

Tôi tò mò: “Thế sao không thành?”

187 đáp: “Anh kén chọn.”

Tôi lúng túng: “Ồ.”

187 lại chột nói: “Anh nghĩ đó là số mệnh.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh: “Là sao?”

187: “Đề anh gặp em”

Tôi: ...

Tôi nghĩ ngợi chốc lát, để giảm bớt bầu không khí gượng gạo, bèn gạt đầu hùa theo lời anh: “Hôm add Wechat anh là ngày 25 tháng 12, đúng sinh nhật em, lúc đó em cũng cảm thấy rất thần kỳ.”

187 nhìn tôi, trầm tư hồi lâu, chột nói: “Là thế này, anh thích em.”

Tôi: ...

Tôi:???

Tôi ngây ra như phỗng vì câu nói của anh.

187: “Em hỏi anh nhiều rồi, giờ đến lượt anh hỏi em. Em có thích anh không?”

Tôi: ...

Anh nhảy cóc thế này có phải hơi quá đà rồi không?

Tôi hóa thành pho tượng. Trời đất chứng giám, nhật nguyệt chứng giám, cuộc đời này tôi chưa từng nghĩ mình sẽ được một vị đại ca lệch sóng não tỏ tình khi miệng mình dính đầy dầu mỡ.

Tôi lẳng lặng lấy giấy ăn lau miệng, im lặng một hồi, nhắc nhở anh: “Chúng ta mới gặp nhau bốn lần, từ lúc bắt đầu quen biết tới bây giờ là tròn hai mươi ngày. Hôn nữa bạn anh nói anh rất khó thân thiết, với cả cách anh nói chuyện trên Wechat tạo cảm giác anh không phải là người thẳng thừng...”

187 nói: “Meme và tin nhắn thoại, vì em nên anh mới học cách dùng. Đó là vì anh không muốn khiến em cảm thấy xa cách với anh.”

Tôi bị cắt ngang, lắp ba lắp bắp rặn ra hai câu: “... Vậy ạ. Thì...”

187 như phát giác ra điều gì, nhú mày: “Ý em là em không thích anh?”

Tôi: ...

Tôi im lặng vài giây mới nói: “... Cũng không hẳn.”

A a a!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Edit: Sa

[8] – Cảm giác nghi thức

Sau sự kiện ăn lẩu, tôi và đồng chí 187 vẫn tiếp tục giữ liên lạc. Vì đạo ấy đơn vị của anh bận việc, từ thứ hai đến thứ sáu, trừ lý do đặc biệt thì sẽ không được rời khỏi đơn vị, do đó mấy hôm ấy chúng tôi chỉ nói chuyện qua Wechat.

Vì sự kiện tỏ tình hôm trước nên hiển nhiên rồi, chúng tôi rất “gượng gạo”. Mỗi lần anh nhắn tin, tôi toàn trả lời bằng meme. Nếu in lịch sử trò chuyện của chúng tôi ra thì sẽ là anh gõ chữ, còn về phía tôi toàn là gà, vịt, gấu các loại.

Có điều tôi thấy chuyện này không thể đổ lên đầu tôi được, có ai lại được tỏ tình thẳng thừng vào lần thứ tư gặp nhau chứ? Thanh niên này thẳng thừng quá đáng.

Có lẽ là cảm nhận được thời gian này tôi hơi trốn tránh anh, một tối nọ, 187 gọi video. Không biết là nghiệt duyên hay là do tôi xui xẻo mà mỗi lần vị đại ca này gọi video, tôi không đắp mặt nạ thì cũng là mấy ngày chưa gọi đầu. Vâng, hôm đó tôi lại đang đắp mặt nạ, cả khuôn mặt được dán mặt nạ, chỉ để lộ mắt, lỗ mũi và miệng, tóc mái được cuốn lô, tóc xù ra, y như Bao Tô Bà(1).

(1) Ba Tô Bà: nhân vật bà chủ khu Chuồng Heo do nữ diễn viên Nguyên Thu thủ vai trong phim Tuyệt đỉnh Kungfu.

Lúc Wechat thông báo cuộc gọi đến, tôi lập tức từ chối, sau đó lịch sự nhắn tin nói rõ tình hình: *Em đang đắp mặt nạ.*

187: *Em bắt máy đi.*

Tôi: *Em đắp mặt nạ nhìn ghê lắm.*

187: *Trước sau gì chả thấy?*

Tôi: ... (Anh đang nói cái gì đó? Tuy đầu óc của tôi hoàn toàn đặc quánh nhưng lại thấy hình như anh nói có lý?)

Sau đó anh lại gọi video, tôi cắn răng cắn đũa một hồi, quyết định bắt máy.

Kết nối video, tôi bật camera lại để che dấu vẻ xấu xí của mình.

187 không nhìn thấy tôi, nói: “Bỏ tay ra.”

Tôi: “Không.”

Giọng của 187 vẫn rất hòa nhã: “Ngoan, nghe lời nào, bỏ tay ra. Anh có việc muốn nói với em.”

Tôi ngẫm nghĩ, nói chuyện video với người ta mà lại che mắt camera thì bất lịch sự quá, được rồi, bỏ tay ra vậy.

Mang tâm lý chẳng còn gì để mất, tôi bỏ tay ra.

Hai chúng tôi nhìn nhau chăm chăm.

187 chăm chú nhìn tôi một hồi lâu, nói: “Chuyện anh nói với em hôm đó, em suy nghĩ thế nào rồi?”

Tôi không theo kịp: “Chuyện gì cơ?”

187 tưởng tôi giả ngu, nói: “Em nghĩ là chuyện gì?”

Bây giờ thì tôi theo kịp rồi, đã hiểu anh muốn đến chuyện gì. Ban đầu tôi hơi ngớ ra rồi trở nên bối rối, qua hồi lâu vẫn không biết nên làm gì. Im lặng chốc lát, tôi mới vòng vo: “Ếc, ờ thì... Chuyện đó ờ thì... ờ... Em nghĩ, chúng ta có thể... ờ thì... Nói sao nhỉ...”

Xàm xàm ba láp, chẳng đâu vào đâu.

187 nghe tôi cà kê một hồi mà vẫn chưa vào điểm chính nhưng không thúc giục tôi, chỉ lẳng lặng nhìn tôi.

Một lúc sau, tôi thấy hơi phiền não, bật thốt: “Anh không thấy kỳ sao?”

187: “Anh thích em, có gì đâu mà kỳ?”

Mặt tôi thoát cái đỏ lựng, may là đang đắp mặt nạ nên anh không nhìn thấy, vì vậy tôi cũng đỡ gượng gạo. Tôi hít sâu một hơi, nói tiếp: “Nào có ai tỏ tình như vậy chứ, chẳng có cảm giác nghi thức gì cả.”

187 im lặng chốc lát mới hỏi: “Cảm giác nghi thức là gì?”

?

Tôi: "... Cái gì mà cảm giác nghi thức là gì chứ. Cảm giác nghi thức là cảm giác nghi thức, cuộc sống cần có cảm giác nghi thức, anh chưa nghe từ đó bao giờ à?"

187: "Chưa."

Tôi: "..."

187 suy tư: "Có lẽ anh hiểu ý em rồi."

Tôi nghĩ thầm trong bụng: Anh hiểu gì cơ? Đừng tự thêm cảnh cho mình chứ.

187: "Cuối tuần cùng đi ăn tối nhé. Em muốn ăn gì?"

Một lần nữa, tôi lại kinh hãi bởi suy nghĩ thần kỳ của vị đồng chí này. Im lặng im lặng, rồi nói: "Gì cũng được."

Vậy là quyết định hẹn ăn cơm.

Tối thứ bảy, 187 rời khỏi đơn vị để gặp tôi. Cũng như những lần trước, cứ thấy anh là tôi căng thẳng, toàn thân cứng còng, còn anh thì lại rất thoải mái, cứ như tôi là người bạn lâu năm của anh vậy, đáng vẻ điềm tĩnh, thái độ thân nhiên, hết như người tỏ tình với tôi ở quán lẩu không phải là anh vậy.

187: "Anh tìm hiểu rồi, gần đây có quán thịt nướng Nhật Bản, thấy được khen nhiều. Đưa em đến đó ăn nhé."

Tôi gật đầu như gà mổ thức: "... Cảm ơn anh."

187 dẫn tôi đi vài bước thì thỉnh thoảng buông một câu: "Anh vừa đặt hoa rồi."

Tôi: "... Dạ?"

Anh vẫn nhìn tôi, nói: "Anh nhớ lúc trước nhắn em tin bảo em thích hoa hồng xanh nhất. Anh không nhớ sai chứ?"

Tôi: "Không sai."

187: "Năng lực thích ứng và học hỏi của anh ổn lắm."

Tôi:?

187 nói tiếp: "Em thích cái gì, anh sẽ học cái đó. Chớ lo."

... Ha ha?

Không phải chứ, vị đồng chí này thẳng thắn quá rồi đấy. Có phải trên Baidu(2) chỉ giải thích nghĩa của từ cảm giác nghi thức chứ không nói cho anh biết nó còn có anh em là "cảm giác bất ngờ"? Nào có ai đi nói trước là "Anh sắp tặng hoa tỏ tình em" chứ!

(2) Baidu: Công cụ tìm kiếm trên mạng ở Trung Quốc, giống như Google.

[9] – Hôn không tới

Quán ăn nằm trên con đường cách nhà tôi không xa. Tôi lúng túng, vừa căng thẳng vừa thấp thòm, suy nghĩ rối thành một nùi, mơ mơ màng màng đi theo 187, mãi khi tới trước cửa quán thịt nướng Nhật Bản, tôi mới ngẩng đầu nhìn quanh, lúc đó mới phát hiện quán ăn ở gần nhà mình.

Kể tới đây thì tôi muốn nói thêm một chuyện. Trước khi quen 187, trong suy nghĩ của tôi, các anh bộ đội sống hằng năm trong quân, xung quanh hầu hết là đàn ông nên hẳn là sẽ rất qua loa, cũng không được tinh ý. Song, đến khi tiếp xúc với vị đại ca này, tôi mới phát hiện hóa ra bộ đội cũng có thể tỉ mỉ vô cùng. Trừ lần đầu tiên gặp nhau ra, những lần gặp nhau sau này, anh đều chọn địa điểm cách nhà tôi không quá hai cây số, nghĩa là anh đã đặt sự thuận tiện cho tôi lên ưu tiên hàng đầu.

Đến quán thịt nướng.

Một anh chàng phục vụ đội mũ đồng phục đi tới đón, nói bằng giọng Tứ Xuyên với 187: "Ôi trai xinh gái đẹp", sau đó cười niềm nở, thái độ rất tốt: "Mong anh chị đợi một lát, khi nào có bàn, em sẽ gọi anh chị ngay."

187 hờ hững nhìn quanh quán ăn kín mít không còn bàn trống nào, gật đầu, không nói gì. Sau đó rất tự nhiên đón lấy túi xách của tôi, đi tới hàng ghế mà quán sắp xếp cho khách ngồi đợi, nói với tôi: "Ngồi đợi vậy."

Tôi gật đầu: "Vâng, cảm ơn anh." rồi ngồi xuống.

187 kéo cái ghế trống lại gần tôi, ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ tiếp tục đón khách, hai chúng tôi ngồi gần cửa quán, hồi lâu không ai nói gì.

Một lúc sau có người ngồi xuống ở đối diện chúng tôi, là một cặp vợ chồng trung niên và một bà cụ. Ông chú trung niên vừa ngồi xuống đã nhìn bọn tôi, có lẽ là bị cuốn hút bởi không khí gượng gạo giữa tôi và 187 (?), hoặc cũng có thể vì tôi và 187 nói chuyện với nhau bằng giọng phổ thông tại một con phố ở Lão Thành(3), tóm lại ông chú ấy cứ đảo mắt nhìn tôi và 187, chốc thì nhìn tôi, chốc lại nhìn anh.

(3) Lão Thành: một quận ở thành phố Lạc Dương, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

Vốn dĩ tôi đã lúng túng rồi, ánh mắt kỳ lạ đầy mập mờ của chú ấy lại càng làm tôi lúng túng... Giữa mùa đông mà tôi có cảm giác hai má mình nóng lên...

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên. 187 nghe máy, nói vài tiếng rồi đứng dậy đi ra ngoài, tôi vừa quay đầu lại để nhìn xem anh làm gì nhưng không thấy vị đại ca này đâu cả...

Tôi: ...

Tôi:??? Hóa ra cao 1m87 là sẽ đi nhanh như vậy ư? Bình thường để phối hợp với bước chân của tôi mà cố tình đi chậm lại quả thật làm khó anh quá rồi.

Trong lúc tôi kinh hoàng trước kỹ năng Lãng Ba Vi Bộ của thanh niên 187 thì vị đại ca ấy quay lại.

Anh quay lại.

?

Anh... cầm một cái hộp chữ nhật màu xanh quay lại?

Tôi: Ừm? Đây là?

Ồ! Chẳng lẽ là?

Thoáng chốc, ánh mắt của ông chú trung niên ở đối diện càng mờ ám.

Tôi: ...

187 ngồi xuống bên cạnh tôi, quay đầu chăm chú nhìn tôi: “Bây giờ anh đưa em luôn hay chờ ăn cơm rồi đưa? Có cần chú ý điều gì không?”

Tôi vô thức đáp: “Ồ, em cũng không biết.”

Nói xong tôi mới ngó ra. Không phải chứ đại ca? Là anh tặng hoa mà! Là anh tỏ tình mà! Sao lại hỏi em? Anh tỏ tình với em mà lại hỏi em nên làm gì? Kịch bản kỳ tài gì đây?

Lúc này, tôi đã hoàn toàn mù mịt bởi nghi thức vừa cạm lời vừa buồn cười của 187.

187 cúi đầu suy nghĩ một hồi, sau đó chìa hộp hoa về phía tôi, nhìn tôi, nói: “Anh thích em.”

Tôi: “...” Không biết tại sao, tôi lại vô thức nhìn sang ông chú trung niên đang lẳng lặng hóng chuyện ở đối diện.

Ông chú trung niên thấy tôi nhìn thì lập tức dời mắt, nói chuyện với bà cụ đi cùng.

Cổ tôi cứng đờ, vẫn nhìn ông chú trung niên, không quay đầu lại. Ngoài mặt thì bình tĩnh như chó nhưng trong lòng lại đang bão táp mưa sa: Lạy hồn, lần đầu tiên bị đột ngột tỏ tình là ở quán lẩu toàn dầu mỡ, lần thứ hai được tỏ tình một cách hợp chuẩn thì lại bị tặng hoa ở cửa quán thịt nướng... Diễn biến thần kỳ này là có thật ư?

187 nắm cầm tôi, kéo mặt tôi quay lại.

Giọng điệu của anh rất bình thản, biểu cảm rất chân thành: “Nhìn đâu đó. Nhìn đây nè.”

Tôi: “...”

187: “Nói gì đi.”

Tôi: “...”

Đúng vào lúc này, một giọng nói kèm tiếng bước chân vang lên. Cậu nhân viên phục vụ ban nãy vừa nói to bằng chất giọng Tứ Xuyên “Anh đẹp trai anh đẹp trai có bàn rồi” vừa cười chạy tới chỗ chúng tôi.

Cậu nhân viên nhiệt tình không nhận ra tình cảnh khốn quẫn của tôi, cười niềm nở: “Anh đẹp trai chị xinh gái, xin lỗi vì đã để anh chị đợi lâu. Vừa có bàn, anh chị gọi món trước đi ạ, bàn sẽ được dọn xong nhanh thôi.”

Cậu nhân viên phục vụ nói xong, cả tôi và 187 đều ngồi im.

187 chăm chú nhìn tôi, bất động. Tôi chăm chú nhìn hộp hoa trong tay anh, cũng bất động.

Sau đó, tôi nghe thấy một giọng nói vô cùng tự nhiên và điềm tĩnh: “Cầm lấy hoa của em đi. Anh gọi món.”

Tôi: “... Dạ.” Tôi mơ mơ màng màng giơ tay nhận hoa, đồng thời bất giác ngẩng đầu nhìn anh, sau đó thấy khóe môi của 187 nhướn lên rất nhẹ, anh đang cúi đầu nhìn thực đơn.

Tôi: “...”

Nhìn thấy anh cười, không hiểu sao tôi lại thấy mình bị sập bẫy.

Chọn món xong, cậu nhân viên dẫn chúng tôi vào bàn, vì chọn toàn thịt sống nên thức ăn được mang lên rất nhanh.

Tôi và 187 ngồi đối diện nhau, cách nhau cái bàn.

187 nướng thịt, nói với tôi: “Đặt hoa với túi xách lên ghế trống bên cạnh đi.”

Tôi: “... Dạ.” Tôi cảm nhận được mặt mình nóng bừng, biết rằng chắc chắn mặt mình đang rất đỏ nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, gạt đầu, đặt đồ xuống ghế bên cạnh, sau đó ngồi im, cố gắng không để lộ sự căng thẳng và thấp thỏm của mình.

187 nướng thịt xong, lấy kéo cắt thịt bò, gấp thịt vào chén tôi. Tôi nói cảm ơn, cầm đũa ăn. Ăn ăn ăn, một cánh tay từ phía đối diện thình lình vươn tới, nắm lấy cầm tôi lên.

Tôi:???

Tôi sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn anh, không biết vị đại ca thẳng tưng này muốn làm gì.

187 nắm cầm tôi, nhìn tôi chăm chăm, qua hồi lâu mới nói: “Xa quá.”

?

187: “Hôn không tới.”

Tôi: “...”

Hôn cái đầu anh!

[10] – Lá thư

Có lẽ là ánh mắt kháng nghị quá mức mãnh liệt của tôi phát huy tác dụng nên cuối cùng đồng chí 187 lại tiếp tục nướng thịt.

Sau đó 187 bảo nhân viên phục vụ mang cho chai rượu sake, rót cho tôi một ly nhỏ rồi một mình uống hết.

Sau này nghĩ lại, tôi chỉ cảm thấy hôm ấy vô cùng thần kỳ. Từ lúc tôi ra khỏi nhà đến quán thịt nướng rồi tới khi bắt đầu ăn, tổng cộng chưa được nửa tiếng. Trong thời gian chưa đủ để ăn bữa cơm ấy, tôi lại mơ mơ màng màng nhận hộp hoa tình xảo, đó là hộp hoa hồng xanh mà đồng chí 187 cho rằng “vô cùng có cảm giác nghi thức”. Nhận quà khi chàng trai tỏ tình, hành động này cực kỳ có ý nghĩa tượng trưng cho một điều.

Ngồi trong quán thịt nướng, xung quanh ồn ào huyền ảo, tôi vừa lẳng lặng nhìn vị đại ca thẳng tưng này nướng thịt và gấp thức ăn cho tôi vừa nhai thịt và ngẫm nghĩ về cuộc đời, chợt tôi nhận ra trong lúc vô thức đã đưa ra một quyết định. Khi đó tôi còn không biết rằng quyết định này ảnh hưởng trực tiếp tới cả đời mình.

Bữa cơm kết thúc trong sự thất thần của tôi.

Ăn xong, 187 đặt đũa xuống, giương mắt nhìn tôi, hỏi: “No chưa?”

Tôi gạt đầu: “Rồi.”

187 lăm bằm “ăn ít thế” rồi đứng dậy đi thanh toán.

Tôi lặng lẽ nhìn bóng dáng phía sau của thanh niên này, thầm nghĩ tôi ăn không ít, tôi có thể ăn ba chén cơm chiên trứng sau khi đi ăn lẩu về, hôm nay chỉ ăn mấy miếng thịt bò đã no là vì sự chú ý của tôi không đặt trên bàn thức ăn mà thôi.

Một kẻ dung ăn tục uống lại lưu lạc tới bước này, xấu hổ xấu hổ.

Thanh toán xong, 187 dắt tôi đi ra khỏi quán.

Khi đó còn một tháng nữa là tết, trời rét đậm, buổi tối phía Tây Nam tuy gió không lớn nhưng lại lạnh theo kiểu ở bốn địa. Trong khoảnh khắc bước ra khỏi quán ăn, bị khí lạnh ập tới, lạnh nóng đối lập, tôi mới biết nhiệt độ trên mặt mình cao đến thế nào, có lẽ như những gì tôi từng viết trong tiểu thuyết: nóng đến mức có thể hấp chín quả trứng gà.

Tuy mặt nóng như lửa, lòng cuộn trào như sóng biển nhưng ngoài mặt tôi vẫn tỏ ra vô cùng bình thản, ít nhất là tôi tự thấy vậy.

187 bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Lạnh không?”

Tôi mặc áo khoác dày, cả người được bọc như cái bánh chưng nên liên tục trả lời “Không lạnh”. 187 nhìn thẳng vào mắt tôi, có lẽ thấy tôi vừa đeo túi xách vừa ôm hộp hoa to trông hơi vất vả nên anh lấy túi xách của tôi rồi đeo lên vai mình. Không phải là cầm, cũng không là xách, mà là đeo lên vai. Tôi bị cảnh tượng đó làm cho khiếp đảm, cả người ngổn ngang trong gió.

Tôi: “...”

Tôi ngắc ngứ mấy giây mới khô khốc nói: “Ồ thì, cảm ơn anh, để em tự đeo túi là được. Cảm ơn anh.” Vừa nói vừa giơ tay định lấy lại túi xách.

187 nói: “Em ôm hoa của em đi.” Sau đó thuận tay nắm lấy tay tôi rồi nhét vào túi áo khoác của anh. Tay tôi nằm trong tay anh, được nắm rất chặt.

Tôi: “...”

Khi đó tôi lúng túng đến nỗi muốn nổ tung.

Trong lúc tôi ngây ngẩn, 187 đã dắt tôi đi về phía trước. Anh nói nhẹ nhàng: “Nào, đưa em về nào.”

Tuy nhà tôi cách quán ăn không xa nhưng không biết có phải là vì chúng tôi đi rất chậm hay không mà gần bốn mươi phút, chúng tôi mới tới chung cư nhà tôi. Tôi ở với bà nội trong một khu chung cư cũ kỹ, hoàn cảnh nơi đây không tốt lắm, tổng cộng có ba cổng, đều sát mặt đường, ban ngày tiếng người tiếng xe inh ỏi, tiếng loa phát từ những cửa hàng lẫn lộn vào nhau, buổi tối khi các cửa tiệm đóng cửa thì lại yên tĩnh đến lạ.

187 đưa tôi tới cổng gần nhà tôi nhất rồi mới dừng lại, không nói gì, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn tôi.

Xung quanh quá an tĩnh, chỉ có tiệm tạp hóa kiêm phòng tập thể thao mở cửa, chủ đại lý là một cô trung niên mập mạp đang xem phim truyền hình.

Tôi rất thấp thỏm. Lúc ăn cơm, 187 có uống chút rượu, trước đó lại có phát ngôn gây kinh hãi thế tục là “Hôn không tới” nên bây giờ tôi sợ anh lại đột ngột làm gì. Ở đây là cổng khu chung cư nhà tôi đó! Tôi thường xuyên mua bánh bao, chân giò ở tiệm tạp hóa đó! Cô chủ tạp hóa không những chỉ biết tôi mà còn biết cả bố mẹ và bà nội của tôi nữa đó! Nếu anh làm gì thì tôi biết phải phản ứng ra sao?

Lòng tôi lại như sóng trào.

Đúng lúc này, đại ca đối diện bất ngờ lên tiếng. Anh nói rất tự nhiên: “Hóa ra đây chính là cảm giác nghi thức mà em nói.”

Tôi: “...”

Không phải đâu người anh em, cảm giác nghi thức không phải như anh hiểu đâu.

Tôi đỏ mặt, đang định phở cập giáo dục cho anh biết “cảm giác nghi thức khi tỏ tình” là gì thì 187 nói tiếp: “Trong hộp có lá thư. Về nhà nhớ đọc.”

Tôi sững sốt, hơi ngạc nhiên: “Có thư nữa á?”

“Ừm.” 187 véo nhẹ má tôi, cười nói: “Muộn rồi, về đi. Lần sau lại hôn em.”

p.s:

Lá thư mà 187 viết tặng tôi:

XX (tên thân mật của tôi) thân yêu,

Cuộc đời có rất nhiều ngã ba, mỗi lựa chọn sẽ dẫn đến kết quả khác nhau. Anh rất may mắn khi đưa ra lựa chọn chính xác, gặp được em.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: Sa

[11] – Xấu hổ

Kể từ khi nhận được hoa và thư “vô cùng có cảm giác nghi thức” (?) của 187, vậy là vị đồng chí xuất sắc ấy trở thành bạn trai của tôi.

Chúng tôi xác định quan hệ chưa tới hai ngày thì 187 lại hẹn tôi đi xem phim.

Vì khi tôi viết câu chuyện này thì đã cách lúc chúng tôi mới quen nhau gần một năm rồi nên tôi không nhớ rõ hôm ấy chúng tôi đã xem phim gì, chỉ nhớ khi ấy đang là dịp tết, có rất nhiều phim lớn ra rạp.

Tôi chọn bộ quần áo mùa đông xinh đẹp, trang điểm xinh đẹp, chuẩn bị ti mi rồi mới đi hẹn hò. Rạp chiếu phim ở trong trung tâm thương mại gần nhà tôi, cũng là trung tâm thương mại mà chúng tôi thường xuyên hẹn hò nhất.

Đồng chí 187 luôn làm việc ở biên cương kể từ khi tốt nghiệp, chỉ mới được điều về thành phố tôi sống chưa tới một năm, hơn nữa mạng lưới quan hệ của vị đồng chí này khá nhỏ, trừ một số đồng nghiệp cùng đơn vị và mấy người bạn cùng phòng hồi đại học (những người này đã được điều đến những đơn vị đóng quân ở các địa phương khác, không có ai ở thành phố của chúng tôi) thì anh không chơi thân với cả, doanh trại quản lý cực kỳ nghiêm khắc đối với quân lính còn độc thân, do đó bình thường nếu không có việc gì thì anh sẽ không ra khỏi doanh trại.

Vì vậy tôi hoàn toàn hiểu được tại sao lần nào hẹn tôi đi chơi, 187 đều sắp xếp hoạt động giống nhau như đúc: không ăn cơm thì cũng là xem phim, địa điểm là quanh khu vực nhà tôi.

Không phải vì anh lười đi xa, cũng không phải vì anh không muốn suy nghĩ mà là vì đồng chí này chỉ muốn tôi đi lại tiện lợi, hoàn toàn không quan tâm đến những nơi thú vị của thành phố này.

Lái xa quá rồi, quay lại chuyện chính.

Hôm đó, phim chiếu vào buổi tối, tôi căn giờ rồi xách túi đến trung tâm thương mại.

Vẫn như thường lệ, từ xa tôi đã nhìn thấy một bóng dáng cao ngất thẳng tắp cực kỳ bắt mắt.

Tôi đứng từ xa ngắm nhìn, cảm thán cao thật tốt quá, rất dễ nhận ra giữa đám đông, nhất là ở thành phố mà chiều cao trung bình của nam giới là 1m73 thì lại càng dễ tìm thấy đại ca 187.

Nghĩ vậy, tôi thấy hình như mình được hỏi rồi?

Tôi hơi hồi hộp, trong đầu toàn nghĩ mấy chuyện đầu đầu, đi tới chào anh, bối rối nói: “Ngại quá, lại để anh chờ rồi.”

187 điềm tĩnh nhìn tôi, hành động đầu tiên là nắm lấy bàn tay không cầm túi xách của tôi, siết chặt: “Sao mặc ít thế, lạnh không?”

Mặt tôi nóng bừng, tuy đã chính thức hẹn hò nhưng tôi vẫn cảm thấy quan hệ “người yêu” chẳng những không làm giảm sự căng thẳng của tôi mỗi khi gặp anh mà còn khiến tôi bối rối nhiều hơn.

Tôi im lặng phút chốc, không rút tay về, lắc đầu nói: “Không lạnh. Em mặc áo khoác mà, sao lạnh được.”

187 nắm tay tôi đi vào thang máy, không hề buông ra, đi thẳng lên tầng bốn.

187 dắt tôi tới rạp chiếu phim, lúc đi ngang qua cửa hàng bán nước ép trái cây thì hỏi: “Em muốn uống gì? Có muốn ăn gì không?”

Tay tôi được anh nắm chặt, tâm trạng đang thấp thỏm nên khi nghe anh hỏi vậy, tôi vô thức trả lời: “Ăn bỏng ngô là được.”

Lúc ấy 187 đã dắt tôi tới trước cửa hàng nước ép, đang chờ mua nước, nghe tôi nói thì vị đại ca này nghiêng đầu nhìn tôi: “Em thích ăn bánh quy gấu trúc mà?”

Tôi: “...”

Anh nói xong, tôi thấy rõ cậu nhân viên bán nước nhìn tôi một cái. Vâng, cậu nhân viên nhìn tôi y như đang nhìn người bị thiếu năng...

Tôi: “...”

Chẳng lẽ vì lần trước xem phim em mua bánh quy gấu trúc nên anh mới nói trước mặt người ngoài ư? Anh cố ý đúng không?

Tôi cạ lời, hết nói nổi.

187 nhoen môi cười, bảo nhân viên làm cho ly nước ép thanh long với dưa và nước ép táo. Không bao lâu sau, nước ép được làm xong.

187 đưa ly nước ép thanh long dứa cho tôi (tôi từng nói với anh là tôi thích ăn thanh long), còn mình thì cầm ly nước ép táo.

Tôi nhấp một ngụm, hỏi anh: “Của anh ngon không?”

187 đáp: “Hơi chua.”

Không biết lúc ấy đầu tôi có bị cửa kẹt hay không mà tự dưng đáp lại: “Ồ? Thế anh có muốn ném thử nước của em không? Ngọt lắm.”

187 nghe xong thì không nói gì mà cầm lấy ly của tôi, cúi đầu ngậm lấy ống hút mà tôi vừa mới uống.

Tôi: ...

Tôi kinh hoàng bởi hành động của vị đồng chí này, thậm nghĩ không phải chứ, ở ngay trước mặt em mà anh lại tỏ ra nghiêm trang, mặt không biến sắc, tự nhiên ngậm ống hút của em. Anh có đến cảm nhận của cái ống hút và em không?

187 hớp một ngụm, trả lại ly nước cho tôi, đánh giá: “Của em uống cũng được.”

Tôi: “...” Tôi cứng nhắc nhận lại ly nước, ngo ngác nhìn chằm chằm cái ống hút hồi lâu.

187: “Sao thế?”

“Ồ...” Tôi lắp bắp, “Nãy em ngậm ống hút rồi.”

187 nhú mày, “Em uống rồi thì sao?”

Tôi: “Thì... Thì...” Thì sao anh lại uống chứ, thế chẳng phải là ấy ấy gián tiếp ư?

Người tôi nóng như lửa đốt, sắp bốc khói tới nơi, mặt cũng nóng, hồi lâu không nói nổi lời nào.

187 nhìn tôi một lát, cũng không nói gì.

Qua vài giây, anh xoay người quay lại quán nước ép, nói với cậu nhân viên ban nãy: “Làm phiền cho tôi xin thêm cái ống hút.”

Sau đó 187 cầm ống hút mới quay lại. Anh lấy ly nước thanh long của tôi, rút cây ống hút cũ ra ném vào thùng rác rồi cầm cây ống hút mới vào, đưa ly nước lại cho tôi.

Tôi: “...?”

Sắc mặt 187 không tốt lắm nhưng giọng nói vẫn rất hòa nhã, nói với tôi: “Anh xin lỗi. Nếu em để ý, sau này anh sẽ chú ý.”

Tôi bật thốt: “Em không để ý anh uống ống hút của em. Anh hiểu lầm rồi.”

187 nghe vậy thì ngẩn ra, rất chân thành hỏi tôi: “Thế sao em không vui?”

Tôi: “...” Mặt tôi muốn bốc cháy.

Tôi ấp úng hồi lâu: “Em đâu có không vui.”

187 cúi đầu, nhìn thẳng vào tôi, giống như đã hiểu ra.

Anh nói: “Không phải em không vui?”

Tôi: “Ừm.”

“Em ngượng?”

Tôi: “...”

[12] – Kiss

Sự kiện ống hút khiến tôi hỗn loạn, mơ mơ màng màng đi theo 187 tới rạp chiếu phim mua vé.

Lúc ấy đã sắp tới thời gian chiếu phim, tôi sợ trễ nên đi vệ sinh xong thì chạy ra. 187 thấy tôi chạy, nhướn mày nói: “Chậm thôi, kéo ngã.”

Tới chỗ anh, tôi dừng lại, thấy vị đại ca này ôm hộp bóng ngô. Anh không nói gì, dắt tôi đi vào rạp.

Vào tối rạp, màn hình đang chiếu quảng cáo, tôi nhìn trái ngó phải, đang đi thì đứng lại, mượn ánh đèn màn hình để nhìn số ghế trên vé xem tôi và 187 ngồi ở đâu.

187 cũng dừng lại, “Em đang nhìn gì thế?”

Đèn trên màn hình cứ chớp nhá chớp nhá, tôi không thấy rõ số ghế, nheo mắt giờ vé lên, đáp: “Tìm chỗ ngồi, không thấy rõ...”

187: “Ghế 7 và 8 hàng 9.”

Tôi: “...”

Tốt lắm, trí nhớ của đồng chí quả là số một thế giới.

Tôi nhăn mũi, lẳng lặng cắt vé, đi theo 187 về chỗ ngồi. Vé là do 187 mua, không biết vì những hàng trước khó xem phim hay vì nguyên nhân gì mà anh chọn hàng cuối. Tôi chỗ ngồi, anh đặt ly nước vào chỗ để nước trên ghế rồi giữ ghế giúp tôi.

Tôi vội nói: “Cảm ơn anh” rồi vui vẻ ngồi xuống.

187 nhìn tôi, cực kỳ tự nhiên véo má tôi rồi cực kỳ tự nhiên thu tay về.

Trước khi viết chương này thì tôi quên mất bộ phim hôm đó chúng tôi xem là gì, nhưng viết đến đây thì tôi nhớ ra rất nhiều chuyện nhỏ nhặt, thời gian đó phim *Transformers: Bumblebee* đang hot, nếu không có bất ngờ gì thì hôm ấy tôi và 187 xem bộ phim này.

Phim bắt đầu chiếu, mở đầu là cảnh các robots đang chiến đấu.

Đồng chí 187 vẫn như bình thường, vừa xem phim vừa đút bông ngô cho tôi ăn.

Ban đầu tôi rất ngượng ngùng, nhưng vì phim hay quá nên sự chú ý của tôi đã chuyển hết lên màn hình, kết quả là trong mấy chục phút đầu tiên, tôi vừa chăm chú xem phim vừa thỉnh thoảng há miệng ăn bông ngô do vị đại ca ngồi bên cạnh đút cho. Xem phim, há miệng, không nhìn sang bên cạnh.

Thế là vừa xem vừa ăn một lúc lâu, tôi giữa phim. Tôi đang xem chăm chú thì bỗng nhiên khóe mắt nhìn thấy vị đại ca bên cạnh giờ tay qua chỗ mình. Tôi tưởng là anh đút bông ngô, không nghĩ nhiều, vẫn xem phim, há miệng ra chờ anh bỏ bông ngô vào miệng mình. Song, lần này anh không làm theo dự đoán của tôi. Tôi mở miệng hồi lâu mà vẫn không thấy bông ngô đâu cả, thoáng ngớ người, còn chưa kịp suy nghĩ thì một bàn tay đã nắm cằm tôi. Tôi ngơ ngác, rốt cuộc cũng nhận ra có gì đó sai sai. Rạp phim tối thui... Hàng ghế cuối cùng... Ồ...

Trong lúc tôi đang ngẩn ngang suy nghĩ, 187 đã nghiêng người tới gần tôi. Anh nâng cằm tôi lên, cúi đầu, ghé sát, toàn bộ quá trình không hề thô lỗ nhưng có thể dùng từ “gọn ghẽ”, “nước chảy mây trôi” để hình dung.

Tôi mở to mắt, hồi hộp suýt nín thở.

Ở hàng ghế cuối cùng trong rạp chiếu phim tối thui, dưới ánh mắt hoảng hốt và khó tin của tôi, đồng chí 187 chuẩn xác đặt nụ hôn đầu tiên lên môi tôi.

Tôi?

Tôi: ...

Tôi!!!

Không biết là vì biểu cảm của tôi quá mức kinh hãi hay vì lương tâm trời đất mà nụ hôn đầu tiên của chúng tôi rất nhẹ, 187 chỉ đặt môi anh lên môi tôi vài giây rồi rời đi.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi ngây như phỗng, nhìn anh chăm chăm, toàn thân chìm trong nỗi khiếp sợ.

Anh thì đối lập hoàn toàn với tôi, ung dung nhìn tôi.

Tôi: “...”

Tôi cố gắng lắm mới cử động được lưỡi, lắp ba lắp bắp: “Sao tự dưng lại...”

187 không nói gì. Anh cẩn thận nhìn tôi một lát rồi lại cúi đầu hôn tôi.

Tôi: “...?”

Anh lại hôn tiếp lần ba.

Tôi: “...???”

Tôi đã hoàn toàn mất nhận thức.

Bấy giờ, anh mới tự nhiên đáp lại tôi: “Em xem phim nhập tâm quá, không thèm nhìn anh lấy một cái.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Edit: Sa

[13] – Không vui

Gần tới mùa xuân, các công ty du lịch đều đẩy mạnh kinh doanh. Đạo đó có người bạn nhắn tin qua Wechat cho tôi, tôi mở ra xem thì đó là kế hoạch du lịch Nhật Bản trong tám ngày.

Kế hoạch này rất hấp dẫn, tính luôn tiền ăn uống lẫn tiền khách sạn ở tất cả các điểm dừng chân tại Nhật Bản thì vẫn không hề đắt, nằm trong phạm vi mà tôi có thể chấp nhận. Vì vậy tôi và người bạn ăn rơ với nhau, chuyển tiền cho một chị làm ở công ty du lịch, chuẩn bị nắm tay nhau đi Nhật Bản chơi.

Buổi tối, bạn tôi lại gửi cho tôi “danh sách chuẩn bị cho chuyến du lịch Nhật Bản”, đốc thúc tôi chuẩn bị hành lý và mua những thứ còn thiếu.

Tôi nói là làm ngay, lập tức mở ứng dụng Taobao, mua sắm theo danh sách. Đang khoái trá sắm đồ thì ting ting ting, Wechat báo có tin nhắn mới.

Ngoài lẽ một tạo. Vì đám bạn tôi treo chân lý “đàn ông đều là móng heo” lên miệng quanh năm suốt tháng nên tôi cũng bị nhiễm. Do đó, sau khi chính thức hẹn hò với 187, tôi đã đặt tên Wechat của vị đại ca này là: Móng heo nhà em (づ￣3￣)づ ㄟ

Tôi mở Wechat ra xem, có dòng thông báo Móng heo nhà em (づ￣3￣)づ ㄟ gọi video cho bạn, mời lựa chọn chấp nhận hoặc từ chối.

Tôi ngó người, dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới gương sửa sang lại tóc, tháo cặp kính cận to dùng trên mặt xuống, sau đó uống ngụm nước, hắng giọng rồi mới nhấn vào nút “Chấp nhận”.

Video được kết nối.

Màn hình lập tức hiện ra hình dáng cao ráo quen thuộc.

Tôi hờ hững nhìn màn hình, hờ hững nói: “Hey.”

Năng lực thích nghi của đồng chí 187 quả thật mạnh như lời anh nói, đối mặt với lời chào hỏi “lạnh nhạt” chực lần như một, anh đã hoàn toàn bình tĩnh đến độ cả mí mắt cũng không thèm giật. 187 rất hòa nhã chào lại tôi, hỏi: “Em đang làm gì thế?”

Tôi nói: “Đang lướt Taobao...”, sau đó nổi hứng, vô cùng vui vẻ kể cho anh nghe chuyện vài hôm nữa mình sẽ đi du lịch Nhật Bản với bạn.

187 kiên nhẫn và chân thành nghe tôi liến thoắng không ngừng. Chờ tôi nói xong, anh mới nói: “Đi theo đoàn?”

Tôi gật đầu như gà mổ thóc: “Vâng.”

187 nhíu nhẹ mày: “Công ty du lịch nào? Uy tín không?”

Tôi trả lời: “Cái L (tên bạn tôi) quen một người bạn làm ở công ty du lịch, người quen, rất đáng tin. Không cần lo đâu.”

“Tốt.” 187 nghe xong, gật đầu, nói với tôi: “Tới lúc đó thì em đi theo L, cô ấy đi đâu em đi theo đó, một bước cũng không được rời.”

Tôi ngo ngác: “Tại sao?”

Một bước cũng không rời bạn tôi? Diễn biến gì đây?

Sau đó, tôi nhìn thấy biểu cảm cực kỳ chân thành và nghiêm túc của thanh niên ở đầu bên kia điện thoại, cũng cực kỳ thật lòng nói: “Nhìn L thông minh hơn em. Em ngốc lắm, đi xa làm anh không an tâm.”

Tôi: “...”

Đừng tưởng em không nghe ra ý anh là mặt em trông ngu nhá.

Sau đó chúng tôi tán dóc một hồi

Tình của tôi là hơi ít nói nếu gặp người lạ, còn một khi đã thân thì cực kỳ lảm lòi, thêm nữa đồng chí 187 vô cùng kiếm lòi, vì vậy khi hai đứa ở bên nhau thì sẽ là tôi nói không ngừng, còn anh yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu.

Tối đó nói chuyện qua video, 187 vẫn rất kiếm lòi, nhưng không biết vì tiếp xúc nhiều nên tôi đã hiểu anh hơn hay vì tôi được thể lực vô hình chỉ dẫn (? Tôi đang viết cái gì dợ?), tóm lại tôi nhận ra bên trong sự bình thản như thường ngày của anh là vết rạn nhỏ.

Sau khi nhận ra, tôi lập tức ngậm miệng lại, không chớp mắt, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm 187, mắt như muốn mọc lên người anh.

187 cũng nhìn tôi chăm chăm, hỏi: “Sao không nói nữa?”

Tôi im lặng chốc lát rồi nói: “Sao bỗng dưng anh lại giận thế?”

Có lẽ là bất ngờ vì tôi phát hiện ra sự thay đổi rất nhỏ của mình, mắt 187 hiện rõ vẻ ngạc nhiên. Vài giây sau, anh nhướn mày: “Sao lại nói thế?”

Tôi bị anh hỏi khó, à một tiếng, quanh co: “Sao đâu, tại em thấy anh có vẻ không vui, giống như đang giận.”

187 nói: “Anh không giận.”

187 nói tiếp: “Nhưng đúng là hơi không vui.”

Tôi thắc mắc: “Vì sao không vui?”

“Sắp không được gặp em hơn mười ngày, anh không vui.” 187 nói, “Anh sắp được nghỉ phép về nhà rồi, vốn định đưa em về nhà ăn tết.”

“...” Phụt.

Anh nghĩ xa quá đó.

[14] – Siêu thích

Vài ngày sau khi đại ca 187 nghiêm túc buông lời oanh tạc “Đưa em về nhà ăn tết”, tôi và cô bạn L nắm tay nhau dung dăng dung dè đi Nhật Bản chơi.

Mới hẹn hò mấy bữa mà đã muốn lừa tôi về nhà? Đối với chuyện này, tôi chỉ cười cho qua chứ không nói gì, đừng nên ôm giấc mộng phi thực tế như thế.

Hiện tại là tối ngày 23 tháng 10 năm 2019, khi ngồi trước máy tính viết chương này thì đã cách đợt tôi đi du lịch Nhật Bản hơn chín tháng. Thật lòng mà nói thì bây giờ nghĩ lại chuyện 187 muốn dẫn tôi về nhà ăn tết, ngoài dờ khóc dờ cười ra, suy nghĩ của tôi đã thay đổi rất lớn so với khi ấy. Không giấu gì mọi người, con bé tôi đây tuy bình thường giả là và qua loa nhưng trong tình cảm lại rất nghiêm túc. Đối với tôi, tình yêu khi bước đến giai đoạn “chính thức về nhà ra mắt phụ huynh”, cho dù chỉ về chơi chứ chưa bàn chuyện cưới gả, thì hai bên cũng phải chắc chắn rằng sẽ cưới nhau. Vào thời điểm đó, tuy rất thích 187 nhưng cho dù không có chuyến đi du lịch Nhật Bản, tôi vẫn sẽ từ chối lời mời về quê anh, bởi vì khi ấy tôi bị lấn cấn một việc. Tôi sợ người tôi yêu muốn dẫn tôi về quê không phải là vì yêu tôi mà là vì anh đã đến tuổi kết hôn, đúng lúc gặp được “đối tượng kết hôn” thích hợp với mọi phương diện.

Kể từ cuộc gọi video mà 187 tỏ tình tôi, chuyện này đã bắt đầu mọc rễ trong lòng tôi, dần dần nảy mầm, dần dần sinh trưởng, từ một chồi non mới nhú đã biến thành cây đại thụ, ảnh hưởng lớn tới tâm trạng đi du lịch của tôi.

Buổi sáng bay đến Osaka, tôi và con bạn thân L hẹn gặp nhau ở sân bay, lúc gặp nhau, tôi đã kể cho nó nghe chuyện này.

Con L rất thẳng tính, thấy tôi rầu rĩ, nó nói thẳng: “Mày ngu quá. Thay vì ở đây suy nghĩ lung tung thì sao không hỏi thẳng anh đi?”

Tôi phản bác: “Hỏi thì có ích lợi gì chứ. Người ta lớn hơn tao, lại rất thông minh, cho dù anh nghĩ vậy thật thì cũng không thừa nhận đâu!”

L lại nghĩ khác, nói: “Tao nghĩ anh không lừa mày đâu.”

Tôi: “?”

L: “Chả biết, tóm lại là tao nghĩ anh sẽ không lừa mày.”

Tôi im lặng.

Nhưng mà cũng phải nói, cái con L này tuy độc mồm độc miệng nhưng bụng dạ tốt lắm. Từ lúc tôi đi xem mắt 187, tôi kể cho cái L nghe rất nhiều chuyện của tôi và 187, và vì rất tin tưởng nó nên có nhiều chuyện tôi đều làm theo lời khuyên của nó. Do đó, khi bị L giật dây, tôi quyết định gom hết can đảm để giải bày cùng 187.

Công ty du lịch không sắp xếp lịch trình vào buổi tối nên khi đi du lịch Nhật Bản, buổi tối bọn tôi rất tự do. Tối đó, tôi và cái L đi mua đồ ăn vặt ở cửa hàng tiện lợi xong thì quay về khách sạn, mới tắm rửa xong leo lên giường, 187 đã gọi video tôi.

Tôi bắt máy.

187 nhìn tôi, hỏi: “Mới về à?”

“Vâng. Mới đi dạo về.”

“Hôm nay chơi vui chứ?”

“Vâng.”

“Mệt không?”

“Siêu mệt.”

“Vậy đừng tám chuyện với L muộn quá. Ngoan, đi ngủ sớm, mai em còn phải dậy sớm đó.”

Chúng tôi trò chuyện câu được câu chăng, khoảng mấy phút sau, tôi ngước mắt lên, thấy L vô phòng tắm thì đeo tai nghe vào, háng giọng, chuẩn bị nói “chuyện chính”.

Tôi nói: “À, em có chuyện muốn nói với anh.”

Thanh niên 187 là ai chứ, thấy tôi tỏ vẻ nghiêm túc thì khựng lại, hỏi: “Lại suy nghĩ lung tung cái gì đấy?”

“...”

Xem đi, hãy xem đi, để biết cái gì là binh pháp, cái gì là chiến thuật, cái gì là đánh phủ đầu!

Có câu khí thế khi trống đánh lần đầu thì ngút ngàn, đánh lần hai thì suy, đánh lần ba thì kiệt. Tôi đã sắp xếp câu từ xong xuôi, định đi thẳng vào vấn đề nhưng khi vị đại ca thần nhiên hỏi vậy thì tôi xì hơi luôn.

Tôi nhanh chóng điều chỉnh là gương mặt nhăn nhúm của mình, cố bình tĩnh, nói tiếp: “Em suy nghĩ lung tung bao giờ. Em chỉ muốn hỏi... muốn hỏi anh...” cuối cùng háng giọng nói, “Hỏi anh là giữa “Thích em” và “Cảm thấy em thích hợp” thì cái nào nhiều hơn?”

187 hỏi: “Là sao?”

“... Tại em thấy có vẻ như anh hẹn hò với em hay muốn dẫn em về nhà ăn tết không phải vì thích em...” Tôi không biết vì sao mà càng nói càng khó chịu, giọng cũng nhỏ dần, “Hồi trước anh từng nói bố mẹ anh muốn anh cưới vợ sớm, có phải anh thấy em “rất thích hợp” nên mới hẹn hò với em hay không...”

“Em không hiểu rồi.” 187 chột cật ngang lời tôi.

Tôi khựng lại, ngơ ngác nhìn anh qua màn hình, tôi không hiểu cái gì cơ?

187 rất chân thành và điềm tĩnh nói: “Ồ tuổi của anh, có lẽ khó mà nói “yêu từ cái nhìn đầu tiên” được. Bố mẹ anh sốt ruột, mấy năm qua giới thiệu rất nhiều người cho anh, đối với anh, xem mắt là chuyện quá đời bình thường.”

Tôi im lặng, tập trung suy nghĩ cứ như nghe giáo viên giảng bài.

187 nói tiếp: “Trong số những người anh từng xem mắt thì cũng có vài người thích hợp, anh cũng từng thử tìm hiểu nhưng chẳng đi đến đâu. Anh thích sự rõ ràng, không thích là không thích, không thể làm trẻ nãi con gái người ta.”

Tôi vẫn tiếp tục im lặng nghe giảng bài.

“Thậm chí anh còn từng nghĩ có khi nào mình sẽ không thích ai hay không.” 187 nói, “Cho đến khi anh gặp em.”

Tôi: “Dạ?”

Tôi quá ngạc nhiên trước lời nói nghiêm túc đầy hiển nhiên của vị đại ca này, sao không dung lại được tỏ tình nữa thế?

Tôi đơ mấy giây mới cười khô khốc: “Vậy à.” Rồi dừng lại, sau đó mới chân thành nói: “Thích thật không? Là tình cảm đơn thuần à? Không phải vì cần cưới vợ, cũng không phải vì cho rằng em là người thích hợp để cưới à?”

“Không phải thích.” 187 nhìn tôi, bắt chước lời tôi, “Mà là *siêu* thích.”

“...” Cái tính thẳng tưng của vị đại ca này thích giờ là giờ, muốn ngăn cũng không được.

Trong chớp mắt, mặt tôi đỏ như chó.

[15] – Thông báo

Từ lúc viết chương 14 xong thì tác giả lặn sâu, sau đó mới ngoi lên viết cái thông báo này, đại khái là giải thích vì bạn chuẩn bị cho đám cưới nên không đăng chương mới được, đồng thời thông báo ngày 18/12/2019, tác giả và đồng chí 187 đã đăng ký kết hôn, trở thành vợ chồng chính thức.

“Ngày 18/12/2019, tôi và đồng chí 187 đã chính thức đăng ký kết hôn, rất hạnh phúc. Chỉ cần nghĩ tới tôi đã gả cho anh, miệng tôi sẽ bất giác nhoen cười.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Edit: Sa

[16] – Nghĩ

Kể từ khi giải bày gút mắc trong lòng với 187, tảng đá trong lòng tôi rơi xuống, trong lúc đi du lịch Nhật Bản, tôi và con bạn thân thỏa sức ăn chơi, vui vẻ vô cùng, còn đại ca 187 thì chuẩn bị về quê ăn tết. Thế là hai chúng tôi bắt đầu yêu xa.

Thời gian tôi du lịch ở Nhật Bản, tối nào 187 cũng gọi video cho tôi (tối bây giờ anh vẫn giữ thói quen này, khi nào tôi ở nhà, anh ở trong quân hoặc là anh đi làm nhiệm vụ, nếu được phép thì tối nào anh cũng gọi video cho tôi), nghe tôi liến thoắng kể chuyện hôm đó tôi và con bạn đã đi đâu, làm gì.

Một hôm nọ, đoàn chúng tôi đi công viên Nara xem nai, chơi siêu vui. Ăn tối xong, tôi và con bạn đi cửa hàng tiện lợi mua một đồng đồ ăn vặt đem về khách sạn, vừa ăn vừa làm ỏ ở trên giường để chỉnh sửa đồng ảnh chụp hôm nay.

“Mày thấy tao chỉnh cho mày thế này được không?”

“Đầu hơi đẹp, sửa cho tròn chút đi.”

“Ok...”

Hai đứa tít ta tít tít.

Một lát sau, con bạn mở điện thoại xem giờ, sau đó nhảy phắt khỏi giường tôi, chạy về giường mình nằm, lại còn đeo một bên tai nghe.

Tôi thắc mắc: “Mày sao vậy?”

“Tối giờ anh nhà mày gọi video rồi.” Nó vừa đeo tai nghe còn lại vừa nháy mắt trên ghẹo: “Tao chưa không gian riêng tư cho mày đây.”

Mặt tôi đen sì, đang định phản bác “Mày vừa phải thôi, nói cứ như quy luật ấy, mày tưởng người ta cài giờ để gọi video cho tao chắc” thì điện thoại vang lên. Tôi mở ra nhìn, là tin nhắn Wechat, người gửi là Móng heo nhà em (づ 3 づ) づ, nội dung là: *Về khách sạn chưa?*

Tôi: “...?”

?

Người anh em này, chẳng lẽ anh cài giờ thật?

Tôi cười, trong ánh mắt sâu xa của con bạn, gõ phím: *Rồi.*

Sau đó lập tức có cuộc gọi video.

Con bạn nín cười tiếp tục chỉnh sửa ảnh của bọn tôi, còn tôi thì háp tấp đeo tai nghe vào, háng giọng rồi mới bắt máy.

Video được kết nối, đồng chí 187 hiện ra. Ở miền Bắc lắp hệ thống sưởi ấm nên hầu hết nếu ở trong nhà thì không cần mặc áo khoác, anh chỉ mặc cái áo len cao cổ màu đen, trông rất nhàn hạ.

Tôi nhìn anh, sau đó chuyển màn hình chính thành mình, lẳng lặng soi gương, sửa lại tóc mái.

Ở góc màn hình, 187 chăm chú nhìn tôi, bỗng nói: “Điệu đà xong chưa cô nhóc?”

Tôi: “???”

“Em hồng có soi gương à nha.” Đùa à, tốc độ tay của tôi đã được tôi luyện qua nhiều năm gõ bàn phím viết truyện đây! Tôi nhanh chóng chuyển màn hình thành anh, làm như không có gì, vô cùng chân thành nói: “Em nhìn anh thôi.”

187 buồn cười nhìn tôi: “Thế à?”

Tôi gật đầu: “Thế đấy.”

187 hơi ngừng lại, có lẽ là nghĩ đến clip tôi gửi cho anh hồi sáng: “Hôm nay đi xem nai?”

“Vâng, nai dễ thương xui! Bọn em cho tụi nó ăn, sau đó nó rượt theo em với cái L, có con cắn vạt áo của bọn em nữa cơ...” Tôi hào hứng kể cho anh nghe chuyện đi xem nai.

187 chăm chú nhìn tôi, nghiêm túc nghe tôi kể, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu.

Kể xong, tôi bỗng nhớ tới sự kiện đặc sắc mới hóng được trong nhóm chat bạn đại học hồi chiều: “Em kể anh nghe, hôm nay em ăn được cái dưa siêu to khổng lồ!”

187 ngó người: “Là gì?”

“Là mấy tin hóng hớt ấy, về một người cùng trường đại học bọn em.” Tôi sợ anh không hiểu “ăn dưa” là gì nên giải thích, sau đó chia sẻ quả dưa cho anh ăn cùng, siêu đặc sắc.

187 nghe cho có, tôi nhận ra được, nhanh chóng dừng lại, hỏi anh: “Anh không có hứng thú với quả dưa này?”

187 đáp: “Ừ.”

Tôi suy nghĩ chốc lát, hỏi: “Vậy anh hứng thú với cái gì?”

187: “Em”

Tôi: “?”

Tôi hỏi tiếp: “Còn gì nữa không?”

187 suy nghĩ, trả lời: “Chuyện của em”

Tôi: “...”

Anh nhìn tôi chăm chăm, bỗng nói: “Xa nhau mấy ngày nay, em có nghĩ về anh không?”

Tôi sững người: “Hơ hơ.”

“Mấy ngày nay, thỉnh thoảng anh sẽ nghĩ ở Nhật Bản em đang làm gì, ăn gì chơi gì, có vui hay không.” 187 nói, “Anh cứ nghĩ mãi.”

“...”

Thở không nổi nữa [ôm quyền]

[17] – Nhớ

Chuyến du lịch Nhật Bản kết thúc, tôi và con bạn thân lên máy bay về nước. Chuyến đi dài bảy ngày, vui thì vui thật nhưng cũng rất mệt, hơn nữa hôm về thời tiết không tốt, chuyến bay năm giờ rưỡi bị hoãn tới bảy giờ. Bình an hạ cánh, quá muộn để ăn tối cùng nhau nên bên chào tạm biệt, mạnh ai về nhà nghỉ ngơi.

Lúc đó chỉ còn mấy ngày nữa là tới tết âm lịch 2019, cả thành phố giăng đèn kết hoa, náo nhiệt hơn ngày thường rất nhiều, nhưng giữa không khí nhộn nhịp ấy, cảm giác mất mát len lỏi từ tận sâu trong lòng tôi, tựa như thiếu thiếu cái gì đó, hơi trống vắng.

Tối hôm đó, đồng chí 187 gọi video như thường lệ.

Mãi đến khi bắt máy, nhìn anh qua màn hình điện thoại, tôi mới nhận ra cảm giác mất mát của mình đến từ đâu, có lẽ, có thể, có vẻ là... nhớ nhưng?

Tôi cười hì hì nhìn đồng chí 187. Anh cũng nhìn tôi, nói: “Tình ngủ chưa?”

“Rồi.”

“Ngồi máy bay lâu chắc mệt lắm.”

Hai bọn tôi nói đủ thứ tầm xàm, tiến hành yêu qua mạng...

Nói một hồi, tôi không nhin nổi nữa, hắng giọng, làm bộ như chợt nhớ ra một chuyện, nói vu vơ: “À, anh đặt vé về vào lại đây chưa?”

Tôi vẫn nhớ rõ lúc đó, sau khi nghe tôi nói xong, vị đại ca ấy phì cười, sau đó cũng bắt chước giọng điệu của tôi, nói vu vơ: “Chưa.”

Tôi: “...?”

Tôi im lặng một hồi, cố tỏ ra bình thường, nói: “Vậy à. Thế anh mua vé sớm đi, đợt xuân vận khó mua vé lắm.” Hắng giọng một cái, dùng ngữ điệu tự cho là thân nhiên hỏi tiếp: “Anh định bao giờ vào lại?”

(187 chỉ được nghỉ hai lần trong một năm, thời gian về thăm nhà cộng lại khoảng một tháng nên mỗi lần được về quê là anh sẽ cố gắng ở với bố mẹ lâu nhất có thể.)

187 dừng dừng nói: “Ngày 15 tháng 2.”

Tôi: “...@#%\$”

Không quá đâu, lúc nghe anh nói vậy, khoe môi tôi trĩu xuống luôn, chỉ thiếu điều lờm thanh niên để diễn tả nội tâm phẫn nộ của mình thôi.

Tôi buồn xo, im lặng vài giây, rầu rĩ nói: “Vâng, em biết rồi.” Sau đó thì không buồn nói gì nữa.

187 chăm chú nhìn tôi, nói: “Em buồn à?”

Tôi mỉm cười: “Nào có.”

A a a tức chết tôi rồi.

“Em đang nghĩ gì thế?”

Em đang nghĩ anh là cái đồ thiếu tình tể.

“Em có nghĩ gì đâu.”

187 chợt cười nhẹ: “Anh quá rành em đang nghĩ gì.”

Tôi phì cười: “Thế cơ á?”

Anh: “Đặt vé lâu rồi, ngày 13 tháng 2.”

Cứ lật ngược quá đột ngột, tôi ngớ người: “????”

“14 tháng 2 là lễ tình nhân, tất nhiên bọn mình phải cùng trải qua rồi.” 187 nhìn tôi, “Nhớ anh thì nói, em là vợ anh, có gì đâu mà ngược.”

Tôi vừa ngược vừa bất ngờ, sau đó lại nghe anh nói tiếp: “Mất rất lâu anh mới chọn quà xong, không biết em thích không, anh không rành mấy cái đó lắm. Nếu em không thích, anh sẽ dẫn em đi mua cái khác.”

“... Còn lâu mới tới lễ tình nhân, anh chọn quà sớm quá đó.” Mặt tôi nóng bừng, ngoài miệng thì bì bì vậy thôi chứ trong lòng vui muốn chết, cũng rất tò mò: “Anh mua gì thế?”

“Không nói được.”

Định đầu tôi hiện ra dấu chấm hỏi: “Vì sao?”

187 nói: “Cảm giác nghi thức phải đi kèm với cảm giác bất ngờ.”

“... [giờ ngón tay cái]”

Hai đứa lại tán gẫu câu được câu chăng. Một lát sau, 187 nói: “Bao giờ vào thì anh qua nhà em, mẹ anh biếu ít đặc sản cho bà nội với cô.”

Tôi gật đầu: “Dạ, cảm ơn cô giúp em nha.” Sau đó tôi lại bảo anh chụp vé xe cho tôi xem.

Anh gửi ảnh qua.

Tôi mở ảnh lên xem: “Hai rưỡi chiều đến nơi ă?”

“Ừm.” 187 hơi ngừng lại, “Em muốn đi đón anh?”

Tôi hơi ngượng nhưng vẫn nói: “Ừa, hông được hả?”

Nụ cười ngập tràn trong đôi mắt 187: “Được chứ sao không.”

*

[18] – Quân phục dự lễ

Hết kỳ nghỉ tết, ngày 13 tháng 2 đồng chí 187 quay lại, mang theo rất nhiều quà quê cho nhà tôi. Hôm sau, chúng tôi vui vẻ đón ngày lễ tình nhân đầu tiên của nhau.

Không lâu sau thì 187 trở lại đơn vị, còn tôi thì ở nhà cần cù (?) viết truyện, ban ngày mạnh ai làm việc nấy, buổi tối yêu qua mạng.

Hôm đó anh về ký túc xá, vừa cởi áo khoác tháo cả vạt vừa gọi video cho tôi, vâng, tôi thừa nhận mình là con chó hámsắc vô dụng, người anh em này mặc quân phục vào là có khả năng giết chết con chó hámsắc tôi đây trong chớp mắt.

Tôi mê mẩn nhìn anh.

187 nhận ra ánh mắt của tôi, hỏi: “Nhìn gì thế?”

Tôi đáp: “Nhìn cho thỏa.”

187 suy nghĩ: “Quân phục?”

Tôi: “... Vâng...” Có lẽ là người tình trong mắt hóa Tây Thi, hoặc cũng có thể vì nguyên nhân nào đó, vị đại ca này mặc gì cũng đẹp.

187 nói: “Đẹp nhất là khi mặc quân phục dự lễ.”

Tôi: “Dạ?”

Sau đó thanh niên 187 kiên nhẫn phổ cập giáo dục cho tôi về các loại quân phục, sự khác biệt về quân phục thường dùng và quân phục dự lễ.

Buổi học kết thúc.

Tôi cảm thán: “Wow, chắc mặc quân phục dự lễ sẽ đẹp lắm!”

187: “Ừm.”

Tôi nghĩ ngợi một hồi, thắc mắc: “Hình như bọn anh hiếm khi mặc quân phục dự lễ nhỉ?”

187 nói: “Lúc kết hôn sẽ mặc.”

Ờ?

187 cười nhìn tôi: “Chờ tới khi đó là em được thấy thôi.”

Tôi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Sa

[19] – Mèo của anh

Như đã từng nói, đơn vị của 187 quản lý binh lính còn độc thân rất nghiêm khắc nên bình thường chỉ có cuối tuần và ngày nghỉ họ mới được rời đơn vị, còn ngày thường nếu không có tình huống đặc biệt thì phải ở doanh trại, do đó phần lớn thời gian hai chúng tôi đều yêu qua mạng, cuối tuần và lễ tết mới được yêu ngoài đời thực (?).

Cuối tuần nọ, chúng tôi hẹn hò. Ăn trưa xong, hai đứa vào quán cà phê ngồi. Tuy là cuối tuần nhưng quán không đông khách lắm, gọi món xong, chúng tôi tìm góc yên tĩnh rồi ngồi xuống. Tôi lấy điện thoại ra xem mấy hình ảnh, clip dễ thương trên mạng, vừa xem vừa cười khúc khích.

Kể tới đây thì tôi cũng muốn nói là tôi giống phần lớn các cô gái khác, rất thích thú cưng, theo dõi rất nhiều blogger nuôi thú cưng. Chó mèo hết như thiên thần giữa nhân gian, đáng yêu không tả xiết, có thể cứu rỗi tất cả những thứ xấu xa!!!

Xong, quay lại chuyện chính. Xem một hồi, tôi bỗng nảy ra một ý định, đặt điện thoại xuống rồi nhìn đồng chí 187, hào hứng nói: “Sau này em phải nuôi một con mèo để ngày ngày ôm nó ngủ!”

187 nhìn tôi, nghĩ ngợi chốc lát, nói: “Không được.”

Tôi: “?”

“Tại sao?” Tôi rất thắc mắc, nghĩ rằng anh không thích thú cưng, định thuyết phục anh: “Mèo dễ thương mà. Tin em đi, chờ nuôi mèo rồi, anh sẽ thích nó cho coi!”

187 nói: “Có em là mèo của anh rồi.”

...@#\$\$%

Không dám giấu giếm, khi ấy tôi ngu người luôn, đầu toàn dấu chấm hỏi: “Hả?”

Thanh niên 187 thần nhiên chồm tới hôn tôi cái chóc, sau đó chăm chú nhìn tôi, giọng điệu vừa nghiêm túc vừa hiền nhiên: “Sau này em ôm mèo ngủ, vậy ai ôm anh ngủ?”

Tôi: “...”

Sao lại thấy suy nghĩ này rất logic, rất kín kẽ khiến tôi không tài nào phản bác thế nhỉ? Đại ca 187 xuất sắc! [ôm quyền]

[20] – Không bám anh

Một ngày thứ sáu vô cùng bình thường, tôi và đồng chí 187 hẹn nhau ăn cơm sau khi anh tan làm, chúng tôi đi riêng nơi hẹn, gặp nhau ở quán ăn.

Tuy đã bước sang năm mới nhưng thành phố nhỏ phía Nam này vẫn ẩm ướt và lạnh lẽo. Hôm ấy trời rất lạnh, lại có gió mùa đông bắc, nếu là bình thường, tôi sẽ quần mấy lớp áo như cái bánh chưng, nhưng bây giờ đầu giống ngày xưa, tôi tự nói với bản thân là giờ mình cũng chạy theo trào lưu thời trang phang thời tiết rồi.

Đối với anh bạn trai chỉ gặp được hai ba lần một tuần này, tôi nghĩ mình cần phải ăn mặc đẹp để tỏ lòng chân thành.

Sau đó, tôi mở tủ quần áo ra, trình trọng đôi lại cái áo khoác thời trang mùa xuân, trang điểm nhẹ, lại còn nhanh trí dán miếng dán giữ nhiệt lên lưng.

Sau đó, tôi rất tự tin đi hẹn hò.

Sau đó nữa, tôi gặp bị kịch. Vừa tới trạm xe buýt, cơn gió lạnh thổi qua, tôi run rẩy, suýt bị cơn gió yêu quái ấy cuốn phăng.

Tôi không dám rề rà, vội kéo chặt áo khoác, nhanh chân đi tới quán ăn. Quán ăn là do 187 chọn, là một tiệm ăn chuyên chế biến từ thịt bò lâu đời do đồng nghiệp của anh giới thiệu, anh đã đi ăn một lần rồi, rất ngon.

Quán thịt bò rất gần trạm xe buýt, đi bộ chưa tới mấy phút, từ xa tôi đã nhìn thấy quán ăn, buôn bán rất tốt, ồn ào đông đúc.

Tôi muốn vào quán nhanh để ấm người nên rào bước nhanh hơn, tới gần thì trông thấy một bóng dáng cao ráo trước cửa quán tựa như đã chờ lâu lắm rồi.

Vừa nhìn thấy tôi, 187 lập tức nhú mày: “Đã bảo em mặc nhiều vào rồi mà?”

Tôi: “...” Bấy giờ tôi mới nhớ hồi trưa anh dặn hôm nay lạnh, nhớ mặc nhiều.

Tôi cười khô khốc: “Em không nghĩ là lạnh thế...”

187 nghiêm nghị nhìn tôi, không đáp lời.

Tôi im lặng chốc lát, sau đó thấp thỏm bổ sung: “Em có dán miếng giữ nhiệt rồi.”

187: “...”

Từ ánh mắt của 187, có thể nhìn ra anh đã hết nói nổi. Anh cởi áo khoác của mình ra rồi choàng lên vai tôi, ôm chặt vai tôi, dẫn tôi vào quán.

Chúng tôi đi vào, không biết vì sao các thực khách trong quán cứ nhìn chúng tôi. Tôi hơi bối rối, bất giác quay đầu nhìn người bên cạnh, sau đó khiếp đảm. Chẳng biết vị đại ca này gấp gấp cỡ nào mà tam lam cũng chỉ thay áo và áo khoác, quần là quần phục thường dùng, đến cả giày cũng là giày quân đội...

Tôi: “... @\$%^&”

Tôi bật thốt: “Sao anh không thay quần với giày?”

187 nói: “Hôm nay tăng ca, sợ em đợi lâu.”

Tôi: “...”

Tôi định trả áo khoác lại cho anh nhưng anh không chịu.

Lúc này, một cô phục vụ trông phúc hậu đi ra đón chúng tôi. Trong quán còn rất nhiều bàn trống, cô ấy dẫn chúng tôi tới bàn ở trong cùng, chúng tôi ngồi xuống, chọn món, bắt đầu ăn.

Ăn ăn ăn, 187 bỗng nói: “Cuối tuần này anh phải đi công tác.”

Tôi sừng sốt: “? Sao đột ngột thế? Sao không nghe anh nói? Đi bao lâu?”

187: “Một tháng.”

Tôi: “Lâu thế à... Vậy chúng ta không được gặp nhau suốt một tháng à?”

187 nói: “Ừm”

Tôi: “...”

Lâu thế, chúng ta đang trong giai đoạn cuồng nhiệt mà, em không nỡ xa anh chút nào.

A a a, muốn làm nũng với anh quá.

Thôi, tốt nhất là không nên làm vậy, không nên tỏ ra quá mức lưu luyến, những nhẽo mè nheo trong chả phong độ gì cả. Tôi nên rộng lượng, ủng hộ sự nghiệp quốc phòng, không thể cản trở đồng chí 187 được.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, tôi đã làm xong công tác tư tưởng, hờ hững gạt đầu, vô cùng thông cảm cho anh: “Vâng, em biết rồi.”

187 nghe xong thì lẳng lặng nhìn tôi hồi lâu mới nói: “Chỉ vậy thôi?”

Tôi:?

Tôi ngơ ngác: “Không thì sao?”

Sắc mặt của 187 trở nên sầm sì, anh cúi đầu ăn cơm, không nói gì. Chốc lát sau anh lại đặt đũa xuống, nói: “Nơi anh đi công tác không xa, chúng ta vẫn có thể gặp nhau vào cuối tuần.”

Tôi ngẩn người, sau đó vui mừng cười: “Thật không?”

187 nói: “Ban này lừa em thôi.”

Tôi: “?”

187 nói: “Anh muốn xem phản ứng của em.”

Tôi: “...” rất ngơ ngác.

Anh lại ăn cơm, gấp thịt bỏ cho tôi. Rất kỳ lạ, không khí trên bàn ăn rất kỳ lạ.

Chốc lát sau, thanh niên đối diện lại nói: “Vội em, không được gặp anh cũng chẳng sao đúng không?”

Tôi suýt sặc chết, trả lời không chút nghĩ ngợi: “Không phải.” Sau đó ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Sao tự dưng anh lại giận thế?”

187 sầm sì nói: “Không có.”

Anh làm như em mù vậy.

Tôi nhú mày: “Anh đang giận đấy.”

Người anh em đối diện im lặng, sau đó chăm chú nhìn tôi, rồi cuộc cũng nói: “Đúng vậy. Anh giận đó.”

Tôi rất khó hiểu: “Tại sao?”

Thanh niên 187 cau có nói: “Em không bám anh, chứng tỏ em không thích anh. Anh giận.”

“...” Châm chậm gõ ra một vụn dấu chấm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Sa

[21] – Ngốc

Không lâu sau, đại ca 187 đi công tác ở thành phố lân cận.

Nhân đây tôi muốn kể cho mọi người nghe về sinh hoạt hằng ngày của tôi. Là một tác giả văn học mạng, năng suất làm việc của tôi không phải là quá cao đối với dân trong ngành, trung bình một năm tôi sáng tác được ba bộ truyện, mỗi bộ dài khoảng ba mươi vạn chữ, mỗi bộ sẽ chia ra làm hai giai đoạn là “Đang đăng trên mạng” và “Chỉnh sửa để xuất bản”, từ khi kết thúc trên mạng cho đến lúc hoàn thành bản thảo xuất bản thì thường cần khoảng ba tháng, vì vậy một năm tôi làm việc khoảng chín hoặc mười tháng, hai đến ba tháng còn lại được dùng để nghỉ ngơi. Năm trước đó tôi vừa hoàn thành bộ “*Anh trong tim em*”, khoảng thời gian này đang là lúc tôi nghỉ ngơi.

Một sáng nọ, tôi bắt ngờ dậy sớm, nhìn đồng hồ xong, lấy điện thoại mở Wechat, nhắn tin: *Ăn sáng chưa?*

Vài phút sau, 187 trả lời: *Vừa ăn xong. Em ăn chưa?*

Tôi: *Vẫn chưa.*

Tôi nhìn điện thoại nghĩ ngợi, gõ chữ: *Hmmm... Đồ ăn ở đơn vị mà anh đi công tác thế nào? Ngon không? Hợp khẩu vị không?*

187 hồi đáp: *Cũng được.*

Tôi: *Vậy thì tốt.*

187: *Ừm.*

Nói chuyện câu được câu chăng, tôi im lặng một hồi rồi lại nhắn: *Ở đó sắp xếp cho anh ngủ ở ký túc xá hay khách sạn? Có ở chung với ai không?*

187 trả lời: *Ký túc xá, phòng hai người. Bạn cùng phòng của anh có việc nên chưa tới, chắc là một sẽ tới.*

Tôi: *Vậy à...*

Sau đó tôi cầm điện thoại không biết nói gì, cực kỳ lúng túng.

Lúc này, 187 lại nhắn tôi: *Em nhớ anh à? Muốn tới đây gặp anh?*

“...?”

Đại ca uyển chuyển một chút được không? Bộ em không cần mặt mũi à?

Thoáng chốc, trong đầu tôi toàn dấu chấm hỏi, câm nín hoàn toàn. Lại im lặng một hồi, sau đó nhắn lại: *Ừm [ngớ người]*

187 nói: *Muốn tới thì tới đi.*

Tôi ngẩn ra, rất vui mừng: *Em tới được không?*

187: *Bạn cùng phòng anh chưa đến, phòng ký túc chỉ có mình anh thôi. Nếu em đến thì ở trong phòng chơi, đừng đi lung tung là được.*

Tôi: *Dạ!*

Vậy là hôm đó tôi hớn ha hớn hở đi tới nơi 187 công tác tìm anh. Anh ra ngoài doanh trại đón tôi, dẫn tôi vào khu ký túc xá, ăn trưa xong, anh dẫn tôi lên phòng để nghỉ trưa.

Tôi định ăn cơm tối với anh xong mới về thì lúc này lại xảy ra biến cố nhỏ. Bố tôi gọi điện nói tôi nay có vị khách quan trọng tới nhà chơi, bảo tôi về nhà ăn cơm. Tôi hết cách, cúp máy xong thì báo cáo tình hình với đồng chí 187, nói rằng đầu giờ chiều tôi phải về rồi.

187 nhúm mày: “Đầu giờ chiều về?”

“Vâng.” Tôi tưởng anh không vui vì tôi mới đến đã về, “Không sao, ngày mai em lại tới nữa.”

187 nhướn mày: “Không phải muốn em tới thăm anh. Ở đây xa, anh không nhớ để em tới đây, cực quá.”

Nghe thế, tôi không kiềm nổi mà cười: “Không cực, chỉ cần gặp anh là em sẽ rất vui.”

187 vừa bực mình vừa buồn cười, véo mặt tôi: “Ngốc.” sau đó dặn dò, “Về cẩn thận, anh làm việc, không tiễn em được. Tối nhà thì báo anh.”

Tôi gật đầu: “Dạ.”

Sau giờ nghỉ trưa, gần tới giờ làm, 187 đi trước, tôi chuẩn bị về nhà. Nào ngờ ra tới cổng tôi mới phát hiện cổng phụ ở bãi đậu xe mà hồi trưa đồng chí 187 dẫn tôi đi qua đáng lẽ được mở thì hiện tại đã đóng lại.

Tôi:?

Tôi tiến lên kéo ra, cửa vẫn không nhúc nhích.

Đúng vậy, nó khóa rồi, còn là khóa trái nữa.

Tôi: ...

Trời trong xanh, xung quanh không có ai, tôi nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt rồi lại nhìn mấy cánh cửa khác cũng bị đóng chặt nốt, hóa thành pho tượng.

Tôi cầm nín, suy nghĩ một hồi, cố nhớ lại cổng chính ở đây, đó là cánh cổng to màu vàng, ở giữa có rào chắn nhọn hoắc, hai bên là mấy chiến sĩ trình sát trẻ tuổi lạnh lùng, cao lớn uy nghi, chính khí ngút trời.

Ừm, tôi không dám tới đó...

Nghĩ tới nghĩ lui, không còn cách nào khác, tôi bèn gọi điện cho 187. Tít tít tít, kết nối.

Tôi cường điệu: “Cái cổng ban nãy mình vô bị khóa rồi!!!”

Đại ca 187 quả nhiên là đại ca 187, đối diện với tiếng hét của tôi, anh vẫn cực kỳ bình tĩnh, nói: “Em về lại ký túc xá đi, anh dẫn em ra cổng chính.”

Tôi như được đại xá, thở phào một hơi: “Dạ.” Sau đó quay lại đường cũ.

Tới nơi, tôi vừa chơi điện thoại vừa đứng chờ anh trước ký túc xá.

Một lát sau.

187 nhắn tin cho ôi: *Anh tới rồi, em đâu?*

Tôi:?

Tôi: *Em đứng trước cửa nè.*

187: ...

Tôi: ???

187: *Em đi nhầm rồi.*

187: *Đi ra ngoài, dấy bên cạnh.*

Tôi ngẩng đầu, nhìn mấy dãy ký túc xá thẳng hàng dưới nắng, trông bề ngoài không có gì khác biệt.

Ngại quá [ôm quyền] [mỉm cười]

Sau đó tôi điềm tỉnh rời khỏi dãy nhà này, điềm tỉnh đi tới dãy nhà cũng màu xanh ở bên cạnh, vờ như lơ đãng nhìn đông ngó tây.

Wechat vang lên, 187 nhắn, chỉ hai chữ: *Bên trái.*

Tôi nhìn sang bên trái, trông thấy bóng dáng nặt quân trang cao ráo quen thuộc. Tôi háng giọng, cố gắng làm mình trông thật thản nhiên, đi tới, đứng lại.

187 cúi đầu chăm chú nhìn tôi, không nói câu gì, ánh mắt thấp thoáng nét cười.

Tôi nhìn anh rồi dời mắt sang nơi khác, cúi đầu nhìn đám hoa cỏ bên đường, mặt mày bình thản nhưng trong lòng xấu hổ muốn chết.

Một lát sau, anh xoa đầu tôi, buồn cười nói: “Sao ngốc thế chứ?”

“...”

Mấy dãy ký túc xá giống nhau như đúc, sao trách em đi lạc được?

[22] – Đại ngốc

Câu chuyện này diễn ra tận sau này, nhưng vì nó hoàn toàn đối lập với câu chuyện phía trên nên tôi kể ra đây luôn.

Một hôm nọ, vào giờ nghỉ, 187 liên tục nhắn tin cho tôi, nhưng vì khi đó tôi đang ráy tai cho mèo nên không kịp nhắn lại cho anh, vì vậy lịch sử trò chuyện của chúng tôi như sau:

187: *Vợ ơ.*

Tôi: *Hừm?*

187: *Hôm qua anh bị sái cổ, vậy mà hôm nay em không hỏi han anh gì hết.*

187: *Trả lời cũng chậm nữa.*

Tôi: *Em đang bận ráy tai cho Vương Tài.*

187: *Hừ.*

Tôi: ... (?)

Tôi cạn lời, nhắn: [ôm] [hôn] *Cổ đỡ hơn chưa?*

187: *Hỏi có lẽ.*

Tôi: *Không phải mà [xoa đầu]*

Tôi: *Hôm nay nhớ anh cả ngày [hôn] Anh cũng phải nhớ em một vạn lần đó.*

187: *Hừ.*

187: *Không, ai bảo em không quan tâm anh.*

Tôi: ...?

187: *Đừng đánh trống lảng, em không còn xương anh nữa chứ gì.* (Chú thích: Không phải lỗi chính tả hay gõ nhầm đâu, anh ấy gõ “xương” thật đó! Bất chước tôi đến độ tàu hỏa nhập ma rồi.)

187: *Em thay lòng đổi dạ nhanh quá.*

Tôi: ...

Vào lúc đó, đầu tôi hiện ra hình ảnh vị huynh đài này cắn khăn tay rom róm nước mắt.

Quá đáng sợ.

Thế đấy, mọi người thấy trong hai chúng tôi, ai mới là kẻ ngốc? [mỉm cười]

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edit: Sa

[23] – Là tiên nữ

Khoảng thời gian này, đồng chí 187 công tác ở đơn vị khác, còn “bạn cùng phòng” ký túc xá của anh thì thời gian công tác ngắn hơn anh rất nhiều, chỉ ở đó hai ngày là về lại đơn vị của mình, đơn vị đang công tác cũng không sắp xếp người khác vào, vì vậy, sau khi đồng chí bạn cùng phòng rời đi mấy ngày, tôi lại mang theo đồ ăn ngon hơn hờ đi thăm 187.

Trưa hôm ấy, 187 về ký túc xá, tôi ở trong phòng chăm chỉ làm việc, ôm máy tính cẩn thận kiểm tra hợp đồng xuất bản sách mới.

Có lẽ là vì bệnh nghề nghiệp nên tính tôi tỉ mỉ và nhạy cảm, cũng thích chia sẻ những chuyện đời thường lên mạng xã hội. Món ngon, cảnh đẹp, quan điểm, cảm xúc, tôi thích ghi lại tất cả những người hay vật khiến tôi cảm động hoặc nghiệm ra điều gì đó.

Sau khi quen 187, tôi biết tâm hồn của anh rất thú vị, vì vậy trong lúc nổi hứng, tôi đã kể lại một vài chuyện lật vặt lên Weibo. Có thể những mẩu truyện đó thú vị, hoặc cũng có thể là duyên phận thần kỳ nào đó, một hôm, tôi nhận được tin nhắn Weibo của một cô nàng làm biên tập viên cho nhà xuất bản nọ.

Cô nàng biên tập viên rất dịu dàng và dễ thương, cô ấy liên hệ với tôi, bảo rất thích những câu chuyện của tôi và đồng chí 187 mà tôi đã đăng trên Weibo, tỏ ý hy vọng xuất bản thành tự truyện.

Chúng tôi kết bạn Wechat, trò chuyện rất nhiều.

Ban đầu tôi hơi do dự nhưng cô nàng biên tập đã thuyết phục được tôi. Cô ấy nói: Tự truyện không chỉ là một quyển sách mà đó là thứ bảo tồn vĩnh hằng những kỷ niệm của tôi và đồng chí 187 từ lúc mới quen nhau cho đến khi cảm mến nhau. Về già, chúng tôi sẽ cùng nhau lật mở cuốn nhật ký được viết thời chúng tôi son trẻ, đó sẽ là việc rất hạnh phúc.

Tôi và cô nàng biên tập viên rất hợp nhau, trò chuyện rất vui, không bao lâu đã thương lượng chuyện xuất bản, hơn nữa còn hẹn gặp nhau sau một tháng nữa.

Hợp đồng sách xuất bản mà tôi kiểm tra vào hôm ấy chính là quyển sách này.

Tôi đang ghi chú lại những điều khoản mà tôi không hiểu rõ thì bỗng nghe tiếng tra ổ khóa, ngoái đầu nhìn thì ngạc nhiên, đại ca 187 về rồi.

Tôi: “Sao anh đã về rồi?”

Mới hơn bốn giờ, chưa tới giờ tan làm

187 vừa còi quân phục vừa trả lời: “Nóng quá, về thay đồ.”

Tôi: “Ồ.” Sau đó dòi mắt, tiếp tục nghiêm túc gõ bàn phím

Một lát sau, tôi cảm nhận được bóng râm trên đầu, ngẩng lên thì thấy 187 đã tới gần từ bao giờ, cơ thể cao ráo đứng trước mặt tôi.

Tôi: “...”

Tôi giật nảy mình, “Anh làm gì thế?”

Anh xoa cằm, hỏi tôi: “Em làm gì vậy?”

Tôi đáp: “Đang soạn bản đối chiếu hợp đồng.”

187 cúi người nhìn máy tính: “Hợp đồng gì?”

Tôi: “Hợp đồng xuất bản sách mới.”

187: “Sách gì?”

Nghe anh hỏi vậy, tôi chợt thấy ngượng, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, hồ hững nói: “Quyển sách em nói hôm bữa ấy. Anh quên rồi hả? Là quyển mà hôm bữa em hỏi anh, anh đồng ý rồi ấy.”

187 nhớ lại: “À.”

Tôi quay đầu nhìn anh, căng thẳng: “... Anh nhớ ra rồi?”

Đại ca 187 thân nhiên gật đầu, nói: “Là quyển sách show ân ái.”

Tôi: “...”

Đây là chủ đề có thể thẳng thừng thế ư?

Trong lúc tôi đen mặt chẳng thể phản bác, đồng chí 187 nhìn tôi chăm chăm, chợt cười khó hiểu.

Tôi:???

Đầu tôi toàn dấu chấm hỏi, vừa ngỡ vực vừa cảnh giác: “Cười cái gì đó?”

187 bóp mặt tôi, nói: “Sao anh lại thích em thế nhờ?”

Quả tỏ tình quá bất ngờ làm tôi không kịp đỡ, ngớ người, thoát cái mặt đỏ bừng.

“Hmmm...” Lòng thì rất vui nhưng ngoài mặt tôi lại vờ suy tư, nghiêm nghị nói: “Có lẽ vì em là tiên nữ chăng?”

[24] – Xinh đẹp

Không lâu sau, tôi lại đi thăm thanh niên 187, vẫn đi vào buổi sáng để có thể cùng ăn trưa.

Buổi trưa, 187 về nghỉ trưa, mua cho tôi đồng đồ ăn vặt. Anh gọi: “Lại đây.”

Tôi đi qua xem, rất phong phú: bánh quy, khoai tây chiên, thạch rau câu... đều là những món tôi thích. Tôi khui ra một túi, bắt đầu ăn, nói: “Anh muốn ngủ trưa không?”

187 lắc đầu: “Không, hôm nay nhiều việc, lát phải đi rồi.”

Vật và ghê. Tôi hơi xót, hỏi anh: “Đi ngay à? Bạn thế cơ á?”

187: “Ừm.”

Thực sự là khi ấy tôi không nghĩ gì cả, chỉ thật lòng có ý tốt mà nói: “Cần em giúp gì không?”

187 nghe tôi hỏi xong, giống như là bệnh nghề nghiệp, anh ngẩng phát đầu nhìn tôi. Tới bây giờ tôi vẫn nhớ rõ ánh mắt ấy, đó là ánh mắt cực kỳ thận trọng và đầy cảnh giác.

Bất gặp ánh mắt anh, tôi mới nhận ra câu nói của mình có vấn đề, công việc của anh thì sao mà cần tôi giúp chứ ==

Cũng may vị đại ca này biết tôi không có ý gì, giọng nói vẫn ôn hòa, trả lời tôi: “Không cần.”

Tôi gật đầu.

Có lẽ 187 cũng nhận ra anh làm tôi sợ nên ghé tới hôn nhẹ má tôi, chỉ vào đồng đồ ăn vặt: “Phải ngoan ngoãn ăn hết đây.”

Tôi nhìn núi đồ ăn vặt: “...”

Anh nuôi heo đấy à?

Sau đó 187 xoa người chuẩn bị đi.

Tôi chợt nhớ một việc nên gọi anh lại: “Đợi đã!”

Anh quay đầu lại, tôi nói: “Ba giờ mở cửa giúp em nha.” (Ở đây trừ cổng chính có lính gác ra thì các cổng khác đều chỉ được khóa lại, hoặc là anh dẫn tôi ra cổng chính, hoặc là anh mở cổng phụ giúp tôi thì tôi mới đi ra ngoài được.)

187 hỏi tôi: “Ba giờ em đi đâu? Về nhà?”

Tôi: “Đi làm lông mi.”

187: “...”

187: “Hôm nay anh bận lắm, không đi đón em được.”

Tôi nói: “Em tự về lại đây được.”

Vị đại ca này dứt khoát từ chối: “Không được, ở đây hẻo lánh, không an toàn.”

Tôi: “...”

187 làm bầm: “Đẹp lắm rồi mà suốt ngày còn đi làm đẹp. Còn muốn đẹp hơn bao nhiêu?”

Sau đó anh bỏ đi không thèm ngoái đầu, bỏ lại tôi đứng ngây đơ tại chỗ...

Không phải chứ, đại ca à, xin hỏi anh là loại trai ngổ thần kỳ nào vậy? Dù lúc nào cũng có suy nghĩ kỳ quặc thế được không hả? Không an toàn thì cứ không an toàn thôi, không cho đi thì cứ không cho đi thôi, tự dưng lại khen em làm gì? Làm em bị cảm đoán mà lại cực kỳ vui vẻ mới ghê chứ!

Haiz, muốn cãi nhau cũng chẳng cãi nổi.

[25] – Nickname

187 có hai người bạn cực kỳ thân thiết, là bạn học cùng trường quân đội với anh, sau khi tốt nghiệp họ được điều đến các thành phố khác nhau, quanh năm suốt tháng chẳng gặp nhau được mấy lần nên mỗi lần hiếm hoi được gặp nhau là họ sẽ chơi tới bến.

Một ngày nọ, tôi vừa bắn PUBG vừa tán dóc với 187, tôi vừa vào nhóm chơi game thì thấy một đồng đội có ID là Cười VL, chợt hiện lên ý tưởng, tôi hỏi anh: “Bọn đàn ông các anh đặt nickname thế nào?”

187 trả lời: “Đặt bừa thôi.”

Tôi tò mò: “Vậy nickname chơi game của anh và các bạn anh là gì?”

Vị đại ca này thỉnh linh ném cho tôi một câu: “Nghe Đảng Chi Huy, Quyết Chiến Quyết Thắng, Tác Phong Tốt Đẹp.”

Tôi: “?”

Tôi sững sờ, tưởng anh đưa ra ám hiệu thần bí gì. Tôi im lặng một hồi, chuyển màn hình điện thoại qua ứng dụng trò chuyện, vừa khó hiểu vừa nghiêm túc hỏi anh: “Sao tự dưng anh nói cái đó với em?”

187 tròn mắt nhìn tôi: “Em hỏi nickname của bọn anh mà.”

Tôi: “...?”

Về mặt của thanh niên ấy vô cùng điềm tĩnh, hờ hững nói: “Đó là ba nickname của tụi anh.”

Tôi: “...@#\$\$%&”

Thất kinh rồi, đồng chí [ôm quyền]

[26] – Đếm cừu

Đi công tác khoảng một tháng, đồng chí 187 trở về đơn vị của mình.

Tới đây thì tôi không thể không nhắc cái trí nhớ càng ngày càng tệ hại của mình! Vì ở các phần trước, một bộ phận độc giả nhắc lại cho tôi, nói hy vọng tôi có thể kể theo trình tự thời gian, cũng hy vọng tôi sáng tác theo dạng “tiểu thuyết”, họ cho rằng như vậy thì sẽ mang đến trải nghiệm tốt hơn cho độc giả. Trên thực tế, câu chuyện này được ra đời là hoàn toàn ngẫu nhiên, ban đầu chỉ là những mẩu truyện nhỏ tôi đăng trên Weibo, vì có nhà xuất bản tìm tôi, tò mò biên tập lại để xuất bản, do đó tôi mới sắp xếp lại và đăng lên Tấn Giang. Đối với riêng tôi, đây không phải là “tiểu thuyết”, nhưng vì trải nghiệm của độc giả, tôi đã quyết định “đắp nặn” một ít, như miêu tả cảnh vật chẳng hạn.

Khi viết tới phần này, tôi định sẽ miêu tả cây cối hoa lá cảnh cho đủ số chữ (tôi đang nói ra sự thật gì đây?), song, ngồi trước máy tính động não hồi lâu

cũng không nhớ nổi đại ca 187 về lại đơn vị vào tháng nào. Nhưng không sao, đừng sợ! Vì tôi đã có Weibo!!!

Vội vàng kéo Weibo, phát hiện khi đó là khoảng giữa tháng 4 năm 2019 (lại phải khen ngợi cho thói quen hay kể chuyện xàm xí của mình rồi).

Giữa tháng tư, tiết trời đã ấm dần lên, thành phố lại được khoác màu xanh của lá. Nàng Xuân lặng lẽ bước tới, hồi xuân cho cả vùng đất, xuân về hoa nở, vườn khoe sắc thắm, một bé mập ú bước ra khỏi nhà (đây là miêu tả vô cùng chân thực).

Hôm ấy là chủ nhật, tối hôm trước, tôi với 187 gọi video tán gẫu và hẹn hôm nay đi chơi, kế hoạch là buổi chiều tôi sẽ tới ký túc xá của anh để chơi game (bình thường tôi thích chơi LOL (Liên minh huyền thoại), nhưng máy tính của tôi cài hệ điều hành IOS nên không tải được game LOL, 187 thì không chơi LOL nhưng để tiện cho tôi chơi vào chủ nhật nên anh đã tải game xuống máy tính của anh), buổi tối chúng tôi sẽ đi ra ngoài ăn tối.

Có lẽ vì tôi đến quá nhiều nên các đồng chí gác cổng đã quen mặt, 187 ra đón tôi vào, khi đi ngang qua cổng, đồng chí gác cổng còn thân thiết chào: “Chị dâu tới chơi ạ.”

Tôi bối rối, ngượng ngùng mỉm cười với đồng chí gác cổng. 187 rất điềm tĩnh, dẫn tôi về phòng ký túc xá của anh.

Chắc tôi từng đề cập rồi, phòng ký túc xá của đồng chí 187 không lớn nhưng cực kỳ sạch sẽ, sàn nhà lát gạch men hầu như không dính một hạt bụi, bàn làm việc cũng rất gọn gàng, căn phòng rất thoáng.

Tôi rất tự giác, vừa vào nhà, chuyện đầu tiên làm là mở máy tính, vừa ngồi xuống vừa hỏi: “Hồi sáng anh dọn phòng hả?”

187 trả lời: “Quét sơ một chút.” Sau đó đưa cho tôi ly nước ấm.

Máy tính của 187 được mua hồi năm 2012, đã sử dụng sáu bảy năm rồi, thuộc dạng đồ cổ, cũng may trò chơi không nặng lắm, có thể chơi được. Tôi hơi nhàn rồi, bèn tán gẫu với anh: “Chỗ của anh sạch ghê, lại gọn gàng nữa. Ngày nào cũng có người đi kiểm tra vệ sinh ạ?”

“Hồi còn đi học bị quản lý rất nghiêm, bây giờ nói lỏng nhiều rồi, chỉ một lần một tuần thôi.” 187 ngồi xuống cạnh tôi, trả lời.

Tôi gật đầu, nhìn cái chăn của anh, chỉ vào nó: “Em nhớ hồi học quân sự, huấn luyện viên bắt tụi em gấp chăn thành hình vuông.”

187 nhìn theo, “Gấp thành miếng đậu hũ?”

“Vâng.”

187 cười, xoa đầu tôi, “Vải bông gấp đậu hũ mới đẹp, chăn của anh là chăn lông nên không gấp được.” Anh tạm dừng lại, nhìn tôi, “Em tới đây mấy lần rồi mà anh còn chưa được xem phòng em.”

Tôi: “...”

Gương mặt già nua của tôi nóng lên, toàn thân gượng gạo, bèn bày ra vẻ mặt lạnh nhạt quay lại với máy tính, lạnh nhạt đăng nhập tài khoản game, lạnh nhạt đồ mặt nói: “Khụ, có cơ hội thì đi xem.”

Tôi là hổ đen của trò chơi, kỹ thuật là âm vô cùng, là điển hình của mẫu tuyển thủ “nhiệt tình nhưng ngu dốt”. Tôi đánh LOL chưa bao giờ mong thắng hạng, chỉ chơi cho sướng tay mà thôi. Hôm đó, một lần nữa không phụ sự mong đợi của mọi người, tôi chơi ba ván, thua cả ba, bị ngược đến mức hoài nghi cuộc đời.

Sau đó, tôi không muốn chơi nữa, hết hứng, ịu xiu, rồi lại mệt rồi, cúi đầu không nói tiếng nào.

187 buồn cười nhìn tôi: “Sao không chơi nữa?”

“Không chơi nữa.” Tôi rầu rĩ, “Buồn ngủ.”

187 nói: “Vậy em ngủ một lát đi.”

Tôi gật đầu, “Dạ.”

Anh trải giường xong thì gọi tôi qua nằm. Tôi ịu rũ bước tới, cởi giày lên giường nằm, mở to mắt, không tài nào ngủ được, nghĩ tới ba ván game ban nãy, sau đó rơi vào trầm tư, suy nghĩ tại sao chơi Jinx (nhân vật trong game LOL) lâu thế mà vẫn chơi tệ, lần nào cũng bị đồng đội mắng đến thương tích đầy mình, quan trọng nhất là không thể cải lại, tức á.

Trong lúc tôi trầm tư, bỗng nhiên bên cạnh lún xuống. Tôi quay đầu, 187 cũng quay đầu nhìn tôi. Thanh niên này cũng leo lên giường nằm luôn rồi.

Tôi: “...”

Tôi sững sốt, tuy ngượng nhưng không nói gì, nhích người vào trong, hỏi anh: “Anh cũng muốn ngủ ạ?”

“Anh không ngủ.” 187 nhẹ nhàng nói, “Thấy em không vui nên tới dỗ em ngủ.”

Tôi: “...?”

Trong lúc tôi đang khiếp đảm, thanh niên đó đã dán lại gần tôi. Tôi rúng động, sau đó bên tai vang lên giọng nói trầm ấm rất chậm rãi, rất có quy luật: “Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, bốn con cừu...”

Tôi: “...???”

Vâng, đó là phương thức dỗ ngủ của vị đại ca này đây ạ. Anh đang nghiêm túc đếm cừu.

Khỏe miệng tôi suýt bị rút gân...

Lúc ấy tôi rất mệt, 187 chỉ mới đếm mấy con cừu thì tôi đã bắt đầu lịm đi. Thấy thế, 187 chuẩn bị buông tôi ra. Tôi không biết khi đó mình đã xảy ra chuyện gì, có thể là ý trời, có thể là vận mệnh, hoặc cũng có thể là thể lực vô hình nào đó điều khiển (?), trong khoảnh khắc anh buông tay, tôi bừng tỉnh. Tôi chớp mắt, sau đó làm một hành động mà đến bây giờ cũng không thể nào tưởng tượng nổi, tôi đã quán lấy anh bằng cả tay lẫn chân.

Người 187 cứng đờ. Người tôi cũng cứng đờ. Hai chúng tôi đối mặt nhau, nhìn nhau chằm chằm.

Mấy giây sau, 187 nhướn mày, ánh mắt nhìn tôi dần dần kỳ lạ, tôi lơ mơ nhận ra mình đã làm gì, im lặng một hồi, tôi cực kỳ nhanh trí nói bằng giọng trêu đùa: “Em sắp ngủ rồi, anh động đây làm em tỉnh luôn. Đi đâu thế, cùng ngủ không vui à?”

187 vừa hết cách vừa buồn cười, lại tiếp tục đếm cừu.

Không hiểu sao tôi thấy rất an tâm, qua một lát lại bắt đầu lịm đi.

187 thấy có vẻ như tôi ngủ say rồi thì lại chuẩn bị đứng dậy. Tôi lại mở bừng mắt, nhìn anh, không nói gì.

187 ghé sát vào tôi, nhỏ giọng thương lượng: “Anh đi lấy cái gối ôm hình con mèo (là đồ mà tôi tặng anh), em ôm nó ngủ được không?”

Tôi rất ngượng, rối rắm hồi lâu, cuối cùng thì thào: “Không chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Edit: Sa

[27] – Tốt đẹp

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt, tôi và đại ca 187 đã chính thức hò hẹn được ba tháng.

Như đã từng nói, tôi rất nghiêm túc trong tình cảm, chuyện này được ảnh hưởng bởi trải nghiệm cá nhân của tôi cũng như nền giáo dục của gia đình ngay từ bé. Bố mẹ và bà nội tôi đều là những người rất tự lập, ai cũng có kinh nghiệm sống dày dặn, vì gia cảnh nghèo khó nên phải bươn chải sớm, từ đôi bàn tay trắng dựng nên sự nghiệp và hạnh phúc gia đình.

Từ nhỏ tôi đã được dạy: Tình yêu và hôn nhân không phải nhu yếu phẩm đối với phụ nữ, nếu không gặp đúng người thì thà sống độc thân vui vẻ còn hơn. Độc thân không có gì đáng xấu hổ, cô đơn cũng không đáng sợ, đáng sợ là sau khi phó thác đời mình cho một người thì mới phát hiện mình không hiểu người ấy.

Vì vậy, trong mấy tháng hẹn hò với 187, khách quan mà nói, tuy có nhiều lúc tôi như ngập trong biển trái tim hường phấn nhưng thật ra tôi rất tỉnh táo.

Bố tôi từng nhiều lần căn dặn: “Thằng bé này đi bộ đội lâu năm, về mặt tư tưởng, giác ngộ thì sẽ vững vàng và đứng đắn hơn các thanh niên bình thường rất nhiều, về nhân cách hẳn là cũng không có vấn đề. Nhưng con vẫn nên thường xuyên quan sát, không chỉ quan sát cậu ấy vào những lúc hai đứa ở cạnh nhau mà cũng phải quan sát cách cậu ấy chơi cùng bạn bè. Lúc yêu, người ta thường giấu nhiều thứ và bày ra khía cạnh tốt nhất của mình, chẳng hạn như con đi chơi, đi xem phim thì sẽ trang điểm để phô ra vẻ đẹp rạng rỡ nhất của mình, đàn ông cũng vậy. Phải nghiêm túc và cảnh giác quan sát, khi họ ở bên người thân cận nhất thì họ mới bày ra con người chân thật nhất, đừng tin lời ngon tiếng ngọt, phải nhớ trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, cả nam lẫn nữ đều sẽ mù quáng. Con nhìn Tiểu Q đi, nó là ví dụ điển hình đấy.”

Tiểu Q là người bạn thân hơn tôi một tuổi, ngoại hình xinh xắn, tính cách đơn thuần, vì bốc đồng mà cưới “tình yêu thuần khiết”, hiện nay khi sự cuồng nhiệt đã mất, cuộc sống chỉ còn lại chuyện cơm áo gạo tiền thì cô ấy không ít lần khóc lóc kể lể với tôi, lấy nước mắt rửa mặt, bảo rằng đã hối hận rồi.

Vết xe đổ của bạn thân ở ngay trước mặt, tôi lại càng nhớ lời người lớn dạy, không để tình cảm lấn lướt lý trí.

Tôi biết rất rõ mình chẳng còn là thiếu nữ mười tám mơ mộng nữa, can đảm theo đuổi tình yêu bất chấp hậu quả chỉ có trong tiểu thuyết lãng mạn, tôi không phải là nữ chính có bàn tay vàng chắc chắn sẽ nhận được kết thúc có hậu, tôi sống ở đời thực, dù rơi vào bể tình thì cũng phải bảo vệ chính mình.

Nhưng khi yêu, chỉ số thông minh của người con gái rất thấp, kể trong cuộc u mê, để phòng ngừa mình “bị tình yêu làm cho văng đầu”, tôi đã “bổ trí phòng tuyến cuối cùng” cho mình. Mấy tháng đầu quen 187, tôi thường xuyên kể cho những người bạn thân nghe chuyện của tôi và 187 nhằm nghe quan điểm của “người ngoài cuộc quan sát”.

Tính cách của tôi rất hoạt bát, thường ngày là con người vui vẻ ngốc nghếch, đa sầu đa cảm, thường xuyên khóc như chó chỉ vì đọc trúng tin tức cảm động nào đó, cũng thường xuyên tức giận khôn tả bởi những kẻ tàn ác trong xã hội, tóm lại tôi rất dở trong việc kiểm soát tâm trạng. Trong khi đó, 187 là người rất lý tính, tư duy sắc bén, suy nghĩ chặt chẽ, đa số thời gian anh rất nghiêm túc, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ lộ ra vẻ ngớ ngẩn đáng yêu.

Mấy tháng bên nhau, kết hợp với những việc mà tôi mắt thấy tai nghe cùng cách nhìn của các cô bạn thân, bước đầu xác định đồng chí 187 chẳng chặc, đáng hoàng, vừa lương thiện vừa sắc bén, tính cách rất ít điểm giống tôi, coi như bù trừ, trước mắt có thể kết luận tôi và anh sẽ không xảy ra vấn đề nào quá lớn nếu phát triển lâu dài.

Tôi chưa bao giờ thể hiện quá rõ ràng những “khảo sát”, “bản khảo”, “ý đồ” trước mặt 187, tôi tự nhận mình giấu rất kỹ. Nhưng, rất hiển nhiên, tôi lại lần nữa đánh giá thấp năng lực quan sát của anh.

Hôm ấy là ngày giữa tuần.

Buổi tối, tôi tắm xong thì ngồi trên giường vừa sấy tóc vừa gọi video cùng đồng chí 187.

Hôm đó anh tặng ca hoặc là đi đâu về gì đấy, vì đã lâu rồi nên cái trí nhớ tệ hại của tôi không nhớ nổi, chỉ nhớ là đã hơi muộn, gần đến thời gian anh đi ngủ.

187 nghỉ ngơi và làm việc rất có quy luật, nếu không có nguyên nhân đặc thù thì sẽ tuân thủ đúng giờ giấc, sau này lúc chúng tôi sắp đăng ký kết hôn, vì bị tôi ảnh hưởng mà cuối tuần nào cũng thức tới rạng sáng để tán dóc với tôi... Hmm, bây giờ nghĩ lại cảm thấy có lỗi với anh quá. Tất nhiên đây là chuyện rất lâu sau này, chúng ta quay lại chuyện ban đầu.

Lúc mới gọi video, tôi và 187 nói mấy chuyện linh tinh tẻ nhạt, ví dụ như hôm nay ăn gì, làm gì. Bỗng nhiên tôi nhìn thấy cái ví tiền kaki để trên bàn đằng sau anh, kiểu gấp, hình vuông, rất cũ, nhìn là biết đã xài lâu rồi.

“Í, anh đổi ví rồi đấy à, bắt đầu dùng cái ví em tặng anh rồi?” Tôi cười. Hồi lễ tình nhân vào tháng 2, tôi tặng cho 187 một cái bình giữ nhiệt và một cái ví tiền màu đen, tôi cũng biết cái ví tiền kaki này, là cái ví mà lúc trước anh dùng.

187 nói: “Đổi lâu rồi.”

Tôi gật đầu, chợt nhận ra là trước đây tôi đã không để ý tới. Tôi khựng lại, sau đó nói vu vơ: “Cái ví cũ của anh là do anh mua à? Hình như anh dùng lâu lắm rồi.”

Về mặt của 187 vẫn rất điềm tĩnh, anh nhìn thẳng vào tôi, trả lời: “Không phải anh mua, được tặng.”

Lúc ấy thực sự tôi không nghĩ gì mà bật thốt: “Nam hay nữ tặng?”

Thanh niên 187 thản nhiên như chó: “Nữ.”

Tôi: “...”

Tôi: “...???”

Tôi bị chấn động trước câu trả lời bình thản như không của vị đại ca này. Sau khi lấy lại tinh thần, tôi vừa bực mình vừa giận dữ, cũng hơi khó chịu. Các bạn không biết tâm trạng lúc đó của tôi đâu, là một tác giả ngôn tình, tưởng tượng ra cốt truyện “ánh trăng sáng nốt chu sa, yêu mà không có được, bèn giữ vật định tình” dài ba mươi vạn chữ là việc rất dễ dàng!

Tôi nổi tung!

Tôi rất giận, suy nghĩ đầu tiên là rút đại đao dài năm mươi mét đu theo dây mạng để bỏ người đàn ông này thành trăm mảnh! Song, lúc tôi chuẩn bị nổi điên thì trong đầu chợt hiện lên lời của con bạn thân: “Mày đừng dễ dàng bộc lộ cảm xúc trước mặt anh, đừng tỏ ra quá thích hay quá quan tâm anh, hãy cứ hời hợt để anh không đoán ra mày đang nghĩ gì, như vậy mày mới nắm quyền chủ động được.”

Tôi im lặng một hồi, hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại. Sau đó tôi gật đầu, đáp “Ừ” với 187 rồi ra màn hình chính, mở TikTok lên.

Hệ điều hành IOS có một lỗi nhỏ là khi đang gọi video trên Wechat thì không thể thoát ra màn hình chính để làm việc khác, nếu không hình ảnh sẽ bị dừng lại trên màn hình của đối phương, hình ảnh của đối phương cũng sẽ biến mất trên màn hình điện thoại của mình. Do đó, tôi vừa ra màn hình chính, 187 biết ngay.

Tôi nhanh chóng nghe anh hỏi: “Em làm gì thế?”

Tôi vừa xem TikTok vừa nói: “Đang xem TikTok.”

187 lặng thinh chốc lát, sau đó nhẹ nhàng nói: “Hình ảnh phía em bị dừng rồi, mở lại đi.”

Tôi nghĩ ngợi, mở lại Wechat. Sau đó, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, chúng tôi lẳng lặng nhìn nhau.

Một giây trôi qua, hai giây trôi qua... n giây trôi qua.

187 chăm chú nhìn tôi, chợt thở dài, nói: “Sao em không hỏi anh là ai tặng ví?”

Tôi rất khó chịu nhưng lại nghĩ một đằng nói một nẻo, lòng thì phiền muộn lắm nhưng lại nhún vai hỏi hột, vờ như không để ý: “Em đâu tò mò.”

187 nói: “Là của một người chị tặng, hồi trước anh giúp chị ấy một việc nhỏ, chị ấy đã mời anh ăn cơm rồi tặng anh cái ví. Anh không chú trọng mấy món đồ này, không hư thì cứ xài thôi. Vì vậy nên mới không đổi cái khác.”

Tôi thoáng sùng sốt, im lặng một hồi, phát hiện mình hiểu lầm, gượng gạo nói: “Ra là vậy ă.”

Có thể nhận thấy rõ rệt 187 sa sầm mặt, anh im lặng một chốc, nhìn tôi chăm chăm, sau đó mới bình tĩnh hỏi: “Em như thế có mệt không?”

Tôi?

Tôi khó hiểu: “Một gì ă?”

“Vờ như không tò mò, vờ như không ghen tuông” 187 nói, “Em luôn ép mình đừng quá thích anh, cố tỏ ra rất rộng lượng. Không mệt hả?”

“...”

“Đổi lại, nếu anh bảo vệ mình để khỏi bị tổn thương trong cuộc tình này, luôn cố ép mình không được quá thích em, em sẽ nghĩ gì?”

Tôi: “...”

Tôi ngạc nhiên, đồng thời cũng á khẩu, không nói được lời nào.

187 nói tiếp: “Anh rất chân thành, cũng chưa từng kiềm nén tình cảm của mình, hết thấy đều thuận theo tự nhiên, đối với anh, việc anh càng ngày càng thích em là rất tốt, anh rất vui. Nhưng có vẻ em không nghĩ vậy.”

Tôi vẫn im lặng. Khoảnh khắc ấy, tôi chợt nhận ra sự đề phòng và kiềm nén của mình đã làm tổn thương anh.

“Có lẽ người khác đã nói gì đó với em, có lẽ là chuyện của Q khiến em sợ hãi, anh hiểu hết.” Anh nói, “Nhưng có bao giờ em nghĩ trong khi em đè nén bản thân, anh lại trao cho em hết thấy là rất bất công với anh không?”

Tôi: “...”

Tôi vô cùng áy náy, im lặng hồi lâu, sau cùng chỉ nói được một câu: “Sau này sẽ không như vậy nữa, em xin lỗi.”

187: “Không cần xin lỗi, em đâu có sai.” Anh hơi ngừng lại rồi mới tiếp tục, “Đúng là lời hứa hẹn ngoài miệng rất vô nghĩa, nhưng thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

Tôi gật đầu: “Vâng.”

“Chúng ta sẽ mãi mãi tốt đẹp.” Anh chăm chú nhìn tôi, nói rất chân thành, “Nếu ngày nào đó không còn tốt nữa thì chỉ có một lý do.”

Tôi: “Lý do gì?”

Anh nửa đùa nửa giễu: “Em thay lòng đổi dạ.”

[28] – Ôm cái nào

Từ nhỏ tôi đã có cái tật là trong một thời ngắn, nếu quá chú tâm vào sự việc hay người nào đó thì tôi sẽ không thể phân tâm để làm chuyện khác. Nói đơn giản là có một quãng thời gian tôi u mê bắn PUBG thì tôi sẽ rất khó đi viết truyện mới.

Viết đến chương này, tôi cẩn thận ngừng lại thời gian, tháng 12 năm 2018, tôi và đồng chí 187 mới quen nhau, khi đó tôi đang viết “Em trong tim anh” và sắp vào giai đoạn kết thúc. Bộ truyện chính thức kết thúc vào cuối tháng 1 năm 2019, sau khi chỉnh sửa lại một lượt rồi nộp bản thảo cho nhà xuất bản, tôi cho phép mình nghỉ ngơi hơn một tháng, đồng thời chuẩn bị cho bộ truyện mới là “Sắc xuân chợt đến”.

Chuẩn bị gần một tháng, tháng 4 năm 2019, kỳ nghỉ của tôi kết thúc, “Sắc xuân chợt đến” cũng chính thức đăng lên mạng.

Tôi bước vào giai đoạn ngày ngày viết chương mới, cùng lúc đó, khả năng thúc giục của đại ca 187 cũng chính thức online.

Tôi đây thì có một chuyện nhỏ. Tôi chợt nhớ ra là có một sự việc nhầm lẫn hồi xem mắt 187. Như mấy chương đầu đã kể, người giới thiệu tôi với 187 với nhau là bà chị họ của tôi, trước khi tôi và 187 kết bạn Wechat, thông tin của đôi bên đều được nhắn gửi thông qua chị họ. Không biết chị họ nhầm lẫn hay là đồng chí 187 dốt văn nên hiểu sai mà 187 đã nghĩ “cô bé ngày ngày viết tiểu thuyết” tôi đây là lập thành viên ngày ngày viết code.

Tôi:???

Khó hiểu vl.

Cũng may là hiểu lầm nhỏ nhỏ này đã được gỡ bỏ ngay từ lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện, tôi nói rõ với anh rằng mình không phải là lập trình viên mà là tác giả tiểu thuyết mạng.

187 nhập ngũ khi chỉ mới mười mấy tuổi, ở trong quân mười mấy năm, càng tiếp xúc lâu với anh, tôi nhận ra khách quan mà nói thì họ khá “thoát ly” với bên ngoài, mọi người có thể nhận ra điều đó ở một vài chi tiết trong cuốn sách này, chẳng hạn như trước khi quen tôi thì 187 không biết xài meme, không biết dùng tin nhắn thoại, cũng không hiểu ngôn ngữ mạng. Vì vậy, tất nhiên đồng chí ấy cũng không hiểu gì về nghề “tác giả văn học mạng”.

Tôi rất thẳng thắn nói cho anh biết công việc bình thường của mình là viết tiểu thuyết và sửa bản thảo, thu nhập có hai nguồn: một là tiền lời từ các chương khóa VIP trên mạng, hai là tiền nhuận bút do nhà xuất bản trả. Công việc này rất khó kiếm tiền, thu nhập hàng tháng không ổn định, viết nhiều tiền nhiều, viết ít tiền ít, thời gian dài không viết thì không có tiền, có tác giả nổi tiếng ngay từ tác phẩm đầu tiên, bán được bản quyền với giá cao, cũng có tác giả viết sáu, bảy năm mà vẫn không tạo ra được tiếng tăm gì, chỉ có thể kiếm ăn qua ngày, tóm lại là rất khó định hình.

Lúc tôi giải thích hiện trạng nghề nghiệp của mình cho 187 nghe, tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần, đối với một số người, nghề tự do như tác giả văn học mạng tương đương “không nghề nghiệp”, là nghề mà nói ra cũng chỉ làm “xấu mặt” gia đình.

Kể từ lần đầu tiên tôi đăng truyện lên Tân Giang hồi năm 2010 tới nay đã tròn mười năm. Mười năm qua, từng có vô số người khinh miệt, giễu cợt sự lựa chọn của tôi, ngay cả bố mẹ tôi cũng từng kiên quyết cưỡng chế tôi từ bỏ viết văn, quay về với hiện thực, đừng “không làm việc đàng hoàng mà suốt ngày gõ gõ máy tính”.

Lúc nói chuyện với 187, tôi nghĩ: Người nề nếp như đồng chí 187 ắt hẳn sẽ xem tôi là kẻ dị hợm. Không làm ở công ty chính thức, không có bảo hiểm xã hội, không có nơi làm việc cố định, có lẽ anh sẽ nghĩ tôi chỉ mang cái danh “nghề tự do” để được nằm ở nhà ăn không ngồi rồi.

Tôi chuẩn bị xong tinh thần để nghênh đón một lô lốc câu hỏi, thậm chí tôi còn nghĩ xong các câu trả lời. Nhưng hoàn toàn không ngờ là sau khi tôi giải thích nghề nghiệp của mình, câu đầu tiên anh nói với tôi là lời tán thưởng và hâm mộ: “Hồi trước anh từng đọc truyện trên mạng, đây là lần đầu tiên anh được tiếp xúc với nhà văn đó. Tiểu thuyết khó viết lắm, phải nghĩ ra cốt truyện, phải am hiểu văn chương, tư duy phải logic, trí nhớ cũng phải tốt. Em còn nhỏ mà đã biết viết tiểu thuyết rồi, giỏi ghê.”

Ở với 187 càng lâu, tôi càng nhận thấy ở anh có vài điểm rất đáng để tôi tán thưởng và học tập, một là anh chưa bao giờ đánh giá người hay vật mà anh không hiểu rõ, hai là suy nghĩ của anh rất trưởng thành.

“Trưởng thành” ở đây không phải là tính cách chín chắn mà là trải nghiệm cuộc sống và kiến thức được tích lũy giúp nhân sinh quan của anh cực kỳ đúng đắn và vững chắc, rất khó bị lung lay bởi tác động bên ngoài. Với bất cứ thứ gì, anh đều có phán đoán và nhận thức riêng chứ không phải người khác bảo sao thì anh nghe vậy.

Có một lần nọ, vì quá tò mò nên tôi bèn hỏi anh: “Đáng lẽ anh phải nghĩ ‘Phụ nữ nên có công việc ổn định nhẹ nhàng’ chứ nhỉ?”

187 nói với tôi: “Không thể vơ đũa cả nắm được. Trước khi chính thức tiếp xúc với em, anh cũng thắc mắc về công việc của em, đối với bọn anh, ‘nghề tự do’ là nghề rất mờ mờ ảo ảo, cần rất lớn năng lực tự kiểm chế và tự ràng buộc bản thân. Nhưng khi biết em, nhìn thấy cuộc sống của em, em rất vui vẻ, ngày nào cũng thoải mái, lao động kết hợp vui chơi, có nhiều sở thích, chất lượng cuộc sống rất tốt, theo anh thấy, lựa chọn này rất hợp với em. Còn người khác có hợp với kiểu công việc này không thì không nói được.”

Tôi: “Cô chú có biết nghề của em không?”

187 đáp: “Biết lâu rồi.”

Tìm tôi roi lột bộp, không hiểu vì sao lại thấy thấp thòm, thử dò xét: “Vậy cô chú có thành kiến với việc em viết tiểu thuyết không?”

187 bình thản nói: “Bố mẹ anh không hiểu công việc của em, bố mẹ chỉ nghĩ em không đi làm thì sẽ dễ sinh bệnh.”

“...” Đại ca thành thật quá, không nỡ dùng lời nói dối thiện chí để lừa em một chút à?

Tôi cầm nín, hoảng loạn nói nhỏ: “Làm sao đây, cô chú không có ấn tượng tốt với em rồi, chắc chắn nghĩ rằng cô bé này đến cả đi làm ở công ty cũng không có...”

Nhìn đáng vẻ lo lắng của tôi, 187 buồn cười, xoa đầu tôi, hỏi: “Em sợ bố mẹ không thích em?”

Tôi lườm anh, không nói gì, mặt hiện rõ vẻ không còn gì để nói.

187 cười nghiêng ngả, bóp nhẹ mặt tôi, nói: “Bố mẹ anh lớn tuổi nên hơi khó để tiếp nhận sự việc mới, đây là điều bình thường. Phía bố mẹ cứ để anh, em hãy làm những gì em thích, đầu của em là để nghĩ ra tình tiết truyện, còn những việc này em khỏi phải lo.”

...

Khụ, vô tình nhớ lại nhiều chuyện quá, mong các bạn đừng chê tôi dài dòng. Quay lại tháng 4 năm 2019, tôi bắt đầu đăng truyện “Sắc xuân chợt đến”.

Vì sự kiện nói rõ “mang lòng đề phòng”, tình cảm của tôi và đại ca 187 từ từ bước vào giai đoạn âm áp (?), quãng thời gian đó tôi rất bám anh, gần như ngày nào trong đầu cũng nghĩ về anh, ngủ, nhớ anh; ăn cơm, nhớ anh; ngay cả chat với bạn bè cũng nhớ anh, ngày nhớ đêm mong, chỉ ngóng tới chủ nhật để được gặp anh. 187 thì cũng sẽ gọi video cho tôi mỗi khi rảnh rỗi, thời gian đó quả thật hai chúng tôi cứ dí mặt vào điện thoại.

Rốt cuộc cũng tới chủ nhật, tôi hôn hờ ôm máy tính, hôn hờ tới doanh trại, hôn hờ tìm đồng chí 187.

Chúng tôi ăn trưa xong thì hàn huyên đôi câu, sau đó tôi mệt quá nên leo lên giường anh ngủ trưa. 187 nằm với tôi một chốc rồi dậy chơi game với hai đồng chí “Nghe Đảng Chi Huy” và “Tác Phong Tốt Đẹp”.

Tôi ngủ là ngủ là ngủ, ngủ không biết bao lâu thì mơ mơ màng màng có cảm giác má mình bị véo là véo là véo, véo làm tôi tỉnh luôn.

Tôi mở mắt ra, 187 ngồi ở cạnh giường nhìn tôi, vẫn còn véo má tôi.

Tôi: “...”

Tôi: “...?”

Tôi hơi tỉnh táo đôi chút, ngáp dài, nói nhỏ: “Gi thế, em còn buồn ngủ mà.”

187 cúi đầu hôn má tôi, sau đó chỉ vào cái máy tính xách tay được đặt trên cái gối bên cạnh, nói: “Em phải dậy viết truyện rồi.”

Tôi nghĩ ra một kế, vươn hai tay về phía anh, cười gian manh hết như đang đùa giỡn gái nhà lành: “Nào, ôm cái nào. Ôm một cái mới viết truyện cơ.”

Gái nhà lành 187 véo cằm tôi, diễn theo: “Viết xong mới ôm cơ.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Edit: Sa

[29] – Đứng tuổi

Thời gian qua mau, cuộc sống êm đềm, quan hệ của tôi và 187 cũng ổn định. Chúng tôi bắt đầu thương lượng chuyện ra mắt gia đình.

Bố mẹ 187 là những người mang tư tưởng cực kỳ truyền thống, ngay từ thuở 17 và tôi mới chớm hẹn hò, hai bác đã dặn 187: “Yêu đương là chuyện rất nghiêm túc, nếu đã xác định là con gái nhà người ta thì phải nhanh chóng đến thăm nhà gái để xin phép qua lại. Có như thế người ta mới an tâm mà để con gái cháu gái họ qua lại với con.”

Có lẽ là chủ nhật cuối cùng của tháng 4 năm 2019, sau khi thương lượng cùng bà nội và bố mẹ, tôi chính thức dẫn anh về nhà mình.

Bình thường nhìn 187 chừng chạc, điềm tĩnh là thế, nhưng trước khi chính thức tới thăm nhà tôi, anh vẫn rất căng thẳng. Tôi biết điều đó không phải vì anh nói với tôi hay để lộ nỗi lo lắng mà là vào một buổi chiều nọ, đồng chí giản dị “đồ không hư thì xài hoài, quần áo không rách thì mặc mãi, trong tủ quần áo trừ một loạt quần phục bốn mùa ra thì chỉ có vài bộ quần áo thường ngày” lần đầu tiên chú trọng bề ngoài.

Ký ức về hôm đó vẫn còn mới tinh trong đầu tôi.

Tôi ngồi trên giường, nghỉ hoặc nhìn vị đại ca ấy ngó chằm chằm cái tủ quần áo, lấy mấy bộ đồ ít ỏi ra, úm lên người, nhìn vào gương, vẻ mặt vô cảm thờ ơ.

Tôi: “...?”

Đầu tiên, 187 cầm cái áo sơ mi màu trắng kẻ sọc lên, mặc vào. Mặc xong, anh ngó mình trong gương rồi ngoảnh đầu hỏi: “Cái này thế nào?”

Tôi đánh giá anh, một giây trôi qua, hai giây trôi qua, rất khó nói thành lời.

187 như nhìn ra, nói: “Hỏi em đó.”

Tôi suy tư: “Anh muốn nghe lời thật không?”

187: “...”

“Cái này anh mua hỏi đại học hả? Trông hơi chật, hmmm... Với cả mẫu sơ mi trắng kẻ sọc lỗi thời lắm rồi, bây giờ chả có trai trẻ đẹp nào mặc mẫu này nữa đâu, nhìn hơi già, quê nữa, như thời xưa ấy.” Tôi vô cùng thành thật.

“...”

Hiển nhiên, lời nhận xét thẳng thừng của tôi như gáo nước lạnh dội lên người 187. Anh lặng thinh, cởi áo sơ mi ra, thay cái khác, sau đó xoay người hỏi tôi: “Còn cái này?”

Cái này trông đỡ hơn, màu đen, phần vải ở hàng khuy áo có màu xám, nhưng vẫn lỗi thời. Cũng may vị đại ca này được đáng đáp vót lại, thần thái cứ ngồi ngồi.

Tôi nhú mày, tỏ vẻ sâu xa, nói bằng giọng địa phương: “Cái này nhìn đỡ hơn. Nhưng vẫn hơi già, làm anh hơi đứng tuổi.”

187: “...”

Có lẽ giọng điệu của tôi đã đâm trúng chỗ đau của thanh niên này, anh lạnh mặt rì rầm: “Thì anh có phải là “trai trẻ đẹp” đâu nên quần áo cũng phải già chứ.”

Tôi phì cười, đi tới kéo tay anh: “Không phải do anh đâu.”

187 cởi áo ra, mặc cái thun ba lỗ màu xám rồi đi tới ngồi xuống bàn máy tính, không nói gì.

Tôi thấy sai sai, cúi đầu hỏi: “Buồn à?”

187 cứng miệng: “Không.”

Không mới lạ. Em viết tiểu thuyết ngôn tình bao năm, chẳng lẽ không nhận ra chút tâm tư của anh?

Tôi suy nghĩ một lúc mới nhận ra là mình thẳng thừng quá đáng. Tuy vị đại ca này chưa bao giờ nói ra miệng nhưng tôi biết anh rất để ý tới tuổi tác vì tôi thỉnh thoảng trên anh tụt hậu thời đại, ngay cả “vả mặt” là gì cũng không biết, rồi còn trên anh già ...

Càng nghĩ tôi càng áy náy. Tôi vốn dễ mềm lòng, nhìn cái lưng mặc áo thun ba lỗ tui thân ngồi trên ghế, tôi cảm thấy cực kỳ tội lỗi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh anh, chân thành nói với anh: “Anh đẹp trai mà, đẹp hơn đám trai trẻ ngoài đường nhiều.”

187 lườm tôi.

Tôi tiếp tục nghiêm túc: “Tuy rằng anh y như ông cụ non, lông mày nhú lại đủ để kẹp chết con ruồi.”

187 phì cười, vung tay làm bộ muốn đánh tôi: “Nhóc con ngứa đòn phải không?”

Tôi ôm gối cười to.

187 bình thường trở lại, không còn nhăn nhó nữa, im lặng một hồi thì nói: “Chuẩn bị đi, ăn tối xong thì đi mua sắm với anh.”

Tôi tưởng mình nghe nhầm, sững sốt: “Hả?”

“Anh muốn mua quần áo.” Vị đồng chí này vô cùng lạnh lùng hừ một tiếng, rồi lại vô cùng lạnh lùng lườm tôi, ngượng nghịu nói: “Tránh tới hôm đó bố mẹ em chê anh đứng tuổi, không xứng với em.”

[30] – Quà

Tối đó, tôi dẫn 187 đi trung tâm thương mại để mua quần áo.

Anh cao ráo, vai rộng, vóc dáng rất đẹp, da cũng trắng, rất dễ lựa quần áo. Tôi đưa anh đi thử ở vài cửa hàng quần áo nam, phát hiện chỉ cần không quá lòe loẹt thì áo sơ mi hay áo khoác, anh mặc đều rất đẹp.

Cuối cùng, tôi chọn cho anh hai cái áo sơ mi đơn giản, một cái màu trắng, một cái màu đen, lại chọn thêm một chiếc quần kaki tối màu thích hợp mặc đi

chơi lẫn các trường hợp trang trọng.

Đồng chí 187 không có yêu cầu gì về quần áo của mình, tôi đề nghị sao thì anh chịu vậy.

Chọn xong, anh vào phòng thử đồ thay lại quần áo của mình, tôi không nói với anh mà đi thẳng tới quầy thu ngân để thanh toán. Chờ 187 đi ra, nhân viên bán hàng đã đóng gói quần áo vào túi xong xuôi.

187 tỏ rõ ngạc nhiên, hỏi tôi: “Em tính tiền?”

“Vâng.” Tôi nhận lấy túi đồ từ tay nhân viên bán hàng, không nói gì nữa mà khoác tay anh đi ra khỏi cửa hàng.

187 giành xách túi đồ, nắm tay tôi kéo đi, im lặng hồi lâu. Tôi thấy anh có vẻ không vui nên nói: “Ôi dào anh đừng nghĩ nhiều mà, mấy bộ đồ này đâu đáng bao nhiêu tiền.”

187 lầm bầm: “Nào có chuyện anh mua đồ lại để em chi tiền chứ.”

Tôi nghe xong, cho rằng anh bị chạm vào “tự ái của đàn ông”, nghĩ cũng đúng, từ lúc bắt đầu gặp gỡ cho tới bây giờ, anh luôn xem tôi còn nhỏ, tôi mà mua quần áo hay làm gì cho anh là anh sẽ thấy bứt rứt.

Tôi ngẫm nghĩ, cố gắng bình tĩnh phản bác: “Quan điểm của anh hơi sai đấy nhé. Anh cũng thường mua quần áo, đồ đạc cho em đấy thôi, sao chỉ có anh được mua cho em chứ em không được mua cho anh? Con gái thì sao chứ? Chẳng lẽ em không được mua quần áo cho anh à? Cứ như đàn ông các anh làm gì cho phụ nữ cũng đúng, còn phụ nữ bọn em làm gì cho các anh đều sai vậy.”

187 nghe tôi nói hết, im lặng hồi lâu mới bình tĩnh đáp lại: “Anh không nói em sai. Anh chỉ thương em vất vả kiếm tiền, ngày nào cũng phải ngồi ôm máy tính viết truyện rất lâu, lại thường xuyên thức khuya. Anh không muốn tạo thêm gánh nặng cho em.”

“...”

Tôi thoáng giật mình.

Tôi vốn nghĩ 187 không vui là vì cảm thấy mất mặt khi để phụ nữ trả tiền cho mình chứ hoàn toàn không ngờ anh lại thương tôi kiếm tiền vất vả, cho rằng mình tăng thêm gánh nặng kinh tế cho tôi.

Tôi lặng thinh.

Chúng tôi nắm tay nhau đi dạo trung tâm thương mại, đằng trước có tiệm bán nước ép, 187 biết tôi có thói quen uống nước khi đi mua sắm nên hỏi: “Khát không? Có muốn uống gì không?”

Lúc ấy đầu tôi rối như tơ vò, làm gì còn tâm trạng uống nước nên bèn lắc đầu.

Chúng tôi tiếp tục đi. Đi đi đi, tôi chợt dừng lại, nhìn anh, nheo mắt, tỏ thái độ “nguy hiểm”.

187: “?”

187 khó hiểu, nhíu mày nói: “Ánh mắt của em là ý gì thế?”

Tôi trịnh trọng hỏi anh: “Anh trả lời thành thật cho em. Trong lòng anh, em nghèo cỡ nào?”

187: “...?”

Lúc ấy rõ ràng 187 thẳng thốt trước câu hỏi của tôi nhưng đáng phục là vẻ mặt của vị đại ca này vẫn hết sức điềm tĩnh. Anh nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nghiêm túc trả lời: “Anh không thấy em nghèo, anh chỉ thấy em viết truyện kiếm tiền rất vất vả thôi.”

Tôi lại hỏi anh: “Anh giàu lắm hả?”

Đại ca 187 vô cùng điềm nhiên: “Không.”

Tôi: “Anh kiếm tiền dễ dàng lắm hả?”

187 lắc đầu: “Không.”

Tôi: “Anh không giàu, anh kiếm tiền vất vả, nhưng anh lại mua đồ cho em. Anh có thấy em tăng thêm gánh nặng cho anh không?”

187 nói: “Nào giống. Anh thích em, anh rất vui khi mua đồ cho em.”

“Thế đó.” Tôi cười, “Em thích anh, vì vậy em cũng rất vui khi mua đồ cho anh. Hơn nữa hôm nay là ngày lễ, mấy bộ quần áo này cứ coi như quà em tặng anh đi.”

187 suy tư vài giây, gật đầu: “Có lý.”

Tôi hớn hơ: “Chứ sao!”

187 không nói thêm gì nữa, tiếp tục dắt tôi đi dạo, sau đó kéo tôi vào thang máy. Chúng tôi tới khu nữ trang, anh kéo tôi vào một cửa hàng quần áo nữ.

“Làm gì vậy?” Bỗng cô nương thông minh quá đỗi sao có thể không biết anh muốn làm gì chứ! Tôi dở khóc dở cười, trêu anh: “Em mua quần áo cho anh nên anh mua lại quần áo cho em để coi như trả lại à?”

“Em bảo hôm nay là ngày lễ mà.” 187 bình thản trả lời, “Nên mua quà cho em.”

Cuối cùng, “món quà nhân ngày lễ” mà đồng chí 187 “ngổ tào” tặng tôi là cái váy hồng cánh sen.

Ừm, rất thích.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Edit: Sa

[31] – Mất tốt

Hồi trẻ, bố mẹ tôi có rất nhiều sở thích, vì vậy khi về hưu, họ đã theo đuổi sở thích nghiệp dư của mình. Bố tôi chú tâm chụp ảnh, nhân tiện tự học thổi kèn saxophone; còn mẹ tôi thì tham gia một vũ đoàn, hằng ngày luyện múa, lập nhóm với các cô các bác có cùng sở thích, thường xuyên tranh tài cùng các vũ đoàn trung niên khác trong thành phố.

Trước khi chính thức dẫn 187 về nhà ra mắt, thú thật tôi rất hồi hộp. Bây giờ nghĩ lại thì thấy hơi buồn cười, anh gặp bố mẹ tôi chứ có phải tôi gặp bố mẹ anh đâu, chả hiểu tôi hồi hộp cái gì. Thậm chí tôi còn tưởng tượng nói cho anh biết tính cách và sở thích của bố mẹ tôi.

“Bố em thích chụp ảnh, ở nhà có cả đồng thiết bị, cũng có thể coi là nhiếp ảnh gia nghiệp dư.” Tôi nói với anh, “Anh cũng thích chụp ảnh, cho nên nếu lúc gặp bố em mà không biết nói gì thì cứ nói tới chuyện chụp ảnh, như vậy thì sẽ không bị gượng gạo.”

187 nghe xong, nói: “Anh chụp ảnh chỉ để giải trí thôi, sao sánh nổi với chú, chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.”

“Thì anh nhờ chỉ dạy.” Tôi đáp, “Bố em nhiệt tình lắm, chắc chắn sẽ kiên nhẫn giảng giải cho anh.”

187 nhìn tôi: “Ừm.”

Tôi suy tư chốc lát, lầm bầm: “Phía mẹ em chắc khỏi phải lo. Mẹ em hoạt ngôn lắm không sợ thiếu đề tài nói chuyện...” Nói xong, tôi nghĩ tới nghĩ lui vẫn không yên tâm, bèn nói: “Em nhớ anh từng nói cô thích múa phải không? Cũng thường xuyên tham gia các cuộc tranh tài dành cho người lớn tuổi?”

187 nói: “Ừ.”

“Thế thì được!” Tôi mừng rỡ, “Mẹ anh và mẹ em đều thích múa, có chung sở thích rồi, thế thì anh nói với mẹ về đề tài này đi. Không sợ bị tẻ ngắt.”

187 nhần nại nghe tôi lái nhai một hồi, sau đó phì cười, siết chặt tay tôi, nói: “Em bình tĩnh lại nào. Từ một chuyện rất bình thường nhưng em thế này làm anh căng thẳng theo.”

Tôi cúi đầu nói: “Nếu anh không căng thẳng thì đã chẳng lôi em đi mua quần áo.”

187: “...”

187 lạnh lùng phản bác: “Anh mua quần áo không phải do anh căng thẳng mà là tôn trọng cô chú.”

Ờ.

Tất nhiên tôi không tin, làm mặt xấu với anh, anh nheo mắt véo má tôi.

Chúng tôi lại nói nhăng nói cuội một hồi. Cuối cùng, tôi kiểm tra lại lần cuối quần áo và quà cáp ngày mai của anh, sau đó mới về nhà.

Sáng hôm sau, đồng chí 187 mặc quần áo mới do tôi chọn, xách hai túi quà to bước lên hành trình “ra mắt phụ huynh”.

Hơn chín giờ sáng, tôi và mẹ ra cổng khu dân cư đón anh rồi ba người cùng về nhà tôi. Dãy nhà tôi chỉ cách khá xa cổng, suốt đoạn đường mẹ tôi luôn cười tít mắt tán gẫu với đồng chí 187, hỏi anh thức dậy sớm lắm đúng không, có buồn ngủ không, đến là vui rồi sao lại đem nhiều quà thế...

187 cũng cười lễ phép đáp lại, nói: “Làm phiền cô xuống nhà quá.”

Hai người họ vô cùng tự nhiên và hòa hợp, không hề lúng túng như tôi nghĩ.

Thấy thế, tảng đá trong lòng tôi rơi xuống, đồng thời trong lòng cũng giờ ngón tay với mẹ, không hồ là mẫu thân đại nhân.

Không lâu sau, ba người chúng tôi đi tới dãy nhà, lúc vào thang máy thì mẹ tôi chợt kêu lên một tiếng, nói bằng giọng địa phương: “Mẹ quên mang chìa khóa rồi”, sau đó nhìn tôi, ngập ngừng.

Tôi ngó đồng ngó tây: “Nhìn con làm gì, con cũng không mang.”

Mẹ tôi lạnh nhạt nói: “Biết ngay là con không mang mà.”

Tôi: J

Mẹ tôi móc chìa khóa ra thì nở nụ cười hiền từ với 187, nói bằng tiếng phổ thông: “Không sao, chú cháu ở nhà, bảo chú mở cửa là được.”

Tôi: ... Khụ.

Lên tới tầng nhà, cửa thang máy mở ra. 187 nhấn nút giữ cửa, chờ mẹ con tôi ra trước rồi mới đi theo.

Tôi đi thẳng tới nhà, phát hiện cửa không khóa, bố đã đứng trước cửa đợi chúng tôi. 187 đi tới, nhìn thấy bố tôi thì nhanh chóng chào hỏi, đứng trước cửa đưa túi quà bằng hai tay: “Cháu biếu cô chú ít quà ạ.”

Tôi để ý một chi tiết: bố tôi không cao lắm, thấp hơn 187 mười mấy centimet nhưng anh lại khom người khi đưa quà cho bố tôi.

Hai nam đồng chí đứng trước cửa chào hỏi vài câu, sau đó vào nhà.

Để chuẩn bị cho hôm nay, mẹ tôi đã đi siêu thị mua rất nhiều trái cây, rửa sạch rồi cắt nhỏ, lại pha thêm ấm trà, đặt sẵn trên bàn trà ở phòng khách. Bốn người chúng tôi ngồi trên sofa tán gẫu.

Bố tôi không hút thuốc lá, 187 tặng cho bố tôi hai chai rượu, còn quà của mẹ tôi là ít thức ăn bổ dưỡng và đồ trang điểm. 187 từng rất lúng túng không biết mua quà gì, những thứ này đều là tôi đề xuất cho anh khi anh hỏi ý kiến tôi, cho nên rất hợp ý bố mẹ.

Toàn bộ quá trình ra mắt phụ huynh hầu như là ba người họ tán gẫu, còn tôi thì an tĩnh ăn ăn.

Tán gẫu khoảng hơn một tiếng, gần trưa, chúng tôi lái xe đến khu nhà cũ đón bà nội, sau đó di chuyển đến nhà hàng đã đặt bàn trước để ăn trưa.

Tầm hai giờ chiều, hành trình ra mắt phụ huynh kết thúc, bố mẹ tôi hào hứng đi tham gia buổi họp lớp của họ, tôi và 187 đi bộ cùng bà nội về nhà bà. Đưa bà nội về nhà xong, tôi sực nhớ ra sữa rửa mặt (hay kem chống nắng nhỉ? Không nhớ nổi haizz...) đã hết nên kéo 187 đi trung tâm thương mại.

Trên đường đi, tôi nói: “Anh thấy sao?”

187 nhìn tôi: “Thấy cái gì?”

Tôi: “Thì bố mẹ em đó. Anh thấy bố mẹ em thế nào?”

187: “?”

187: “Không phải là em nên hỏi cô chú thấy anh thế nào à?”

Tôi: “Không cần anh nhắc, chờ anh về là em lập tức gọi điện hỏi bố mẹ ngay.”

187: “...”

“Mẹ em đã nói, trong tình cảm, ra mắt phụ huynh là quá trình rất quan trọng, quá trình này không đơn giản chỉ là bố mẹ hai bên xem xét hai đứa trẻ mà còn là cơ hội để đánh giá sơ lược thói quen hằng ngày gia đình đôi bên.” Tôi rất thẳng thắn, chân thành nói: “Đây là gia đình em, phụ huynh em, hoàn cảnh sống của em.”

Chờ tôi nói hết, 187 nói: “Anh tới gặp bố mẹ em chỉ là muốn nhận được sự đồng ý của họ, không có ý gì khác. Hơn nữa anh không cần thông qua cô chú để xem xét điều gì.”

“Là sao?” Tôi hỏi.

“Cô chú và bà đều rất tốt.” 187 nói: “Nhưng một gia đình như thế nào, chỉ cần xem cách dạy con của họ. Con cháu là hình ảnh thu nhỏ của gia đình.”

Tôi ngẫm nghĩ, gật đầu: “Cũng đúng.”

187 cười, ngoắc ngón tay tôi: “Mất anh tốt lắm.”

*

Sau đó tôi hỏi bố mẹ có ấn tượng gì về 187, hai người chỉ đề lại đánh giá súc tích: khá được, tiếp tục qua lại xem sao.

[32] – Biến cố

Như đã từng nói, theo luật, 187 chỉ được nghỉ phép hai lần mỗi năm. Kỳ nghỉ phép của đồng chí ấy tương đối cố định, hằng năm đều xin nghỉ vào dịp Tết âm lịch và Quốc khánh. Theo kế hoạch ban đầu thì chúng tôi sẽ về quê anh vào kỳ nghỉ phép đợt Quốc khánh của anh. Nhưng cuộc sống luôn đầy rẫy những biến cố không lường trước được.

Không lâu sau khi 187 ra mắt bố mẹ tôi, một tia sét bổ xuống giữa trời quang.

Tôi vẫn nhớ như in đó là một ngày nắng đẹp, tôi và 187 đang ăn trưa thì anh có điện thoại.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại, tôi ngừng đầu, tò mò: “Ai thế anh?”

187 cầm điện thoại nhìn màn hình, đáp “Mẹ anh” rồi bắt máy.

Trước kia 187 từng kể anh xa nhà tự lập khi chỉ mới mười mấy tuổi, gia đình anh luôn giữ thói quen “Gọi video mỗi tối chủ nhật hằng tuần”, nếu không có chuyện quan trọng, mẹ anh rất hiếm khi gọi điện cho anh.

Có lẽ là trực giác của phụ nữ, lúc anh bắt máy, trong lòng tôi mơ hồ có dự cảm không lành.

Ở đối diện bàn ăn, 187 một tay cầm điện thoại, một tay cầm đũa. Ban đầu, anh rất ung dung vừa gấp thức ăn vừa nói chuyện, nhưng không lâu sau, tôi nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt anh chuyển từ bình tĩnh sang nghiêm trọng.

Thấy sắc mặt anh không tốt, thoáng chốc tôi không muốn ăn nữa, đặt đũa xuống căng thẳng nhìn anh.

“Có kết quả chính xác chưa?” 187 hỏi.

Tôi không nghe đầu bên kia điện thoại nói gì, chỉ thấy 187 nhú chặt mày. Anh lặng thinh, sau đó nói mấy câu ngắn gọn với mẹ mình rồi cúp máy.

Chúng tôi ăn cơm ở một cái quán nhỏ trên khu phố vắng, có lẽ vì thế mà quán không đông khách dù đang trong giờ ăn trưa, trừ chúng tôi ra thì chỉ một, hai bàn có khách.

Nắng xuyên qua cửa chiếu vào quán, bà chủ đang rành rang cầm điện thoại xem video trên cái ghế đầu ở trong bếp, các thực khách khác chỉ đi ăn một mình, ai nấy cúi đầu ăn, quán ăn cực kỳ yên tĩnh.

Sau khi cúp máy, 187 không nói gì mà cúi đầu tiếp tục ăn mì.

Tôi cũng cầm đũa lên, lòng thấp thóm không yên. Chắc chắn là cô gọi điện báo tin xấu, tuy 187 chưa nói gì nhưng câu “kết quả chính xác” và gương mặt nghiêm trọng của anh đã đủ nói tình hình không ổn.

Tôi muốn hỏi nhưng lại do dự, vì thế ngồi cứng người, lẳng lặng nhìn anh.

187 cảm nhận được ánh mắt của tôi, ngừng đầu nhìn tôi, bảo: “Em nhìn anh làm gì? Ăn đi.”

Giọng nói của anh vẫn như bình thường, nhẹ nhàng và điềm tĩnh, coi bộ muốn giấu tôi đây. Nhưng tôi không ngốc, nào để bị dòi sự chú ý đi một cách dễ dàng được.

Tôi im lặng chốc lát rồi nói: “Cô nói gì với anh thế?”

187 hờ hững đáp: “Không có gì đâu.”

“Sao thế được? Anh nghĩ em ngu lắm à?” Tôi bực mình cãi lại anh, sau đó nhận ra giọng điệu của mình không tốt lắm thì lại hối hận, bối rối một hồi, cố gắng bình tĩnh hỏi anh: “Rốt cuộc là sao thế? Anh nói với em đi, nhiều người nhiều sức, có khó khăn thì chúng ta cùng nhau giải quyết.”

187 im lặng chốc lát, sau đó cười với tôi, nói: “Bố anh bệnh, phải tiểu phẫu. Không phải bệnh nặng gì đâu, em đừng lo.”

Nụ cười gượng gạo cùng giọng điệu trấn an của anh không làm tôi bớt lo. Thành thật tôi thấy bản thân mình rất lạ, có lúc thì chậm lụt vô cùng nhưng có

lúc lại nhảy cảm đến khó tin, trực giác nói cho tôi biết 187 nói dối tôi.

Tôi cố gắng bình tĩnh, nói với anh: “Nếu là chuyện nhỏ thật thì anh sẽ không đẽm thêm câu ‘không phải bệnh nặng’.”

187 lại lặng thinh, sau đó mới nói cụ thể bệnh tình của chú cho tôi biết.

Nghe xong, tôi cố gắng nhanh chóng thoát khỏi nỗi khiếp đảm, bình tĩnh gật đầu, nói: “Dạ, em biết rồi. Bây giờ anh gọi ngay cho cô, nói cô chụp lại tất cả hồ sơ bệnh án để gửi cho anh, rồi anh lại gửi qua cho em.”

187 ngẩn ra, tựa như ngạc nhiên trước phản ứng của tôi. Anh không nói gì nhiều, chỉ hỏi: “Em cần chúng để làm gì?”

“Em có người bạn học nghiên cứu sinh, đang thực tập ở bệnh viện Hoa Tây (là bệnh viện lớn nhất khu vực Tây Nam Trung Quốc). Anh gửi bệnh án cho em đi, rồi em gửi cho bạn nhờ nó xem thử.” Tôi chẳng quan tâm mình có uyển chuyển hay không, nói thẳng: “Điều kiện y tế ở quê anh còn lạc hậu, em sợ xảy ra nhầm lẫn.”

“Ừ.”

Đáp xong, 187 liền gọi về cho mẹ. Không lâu sau, anh nhận được ảnh bệnh án, lập tức gửi qua cho tôi, tôi lại gửi chúng cho cô bạn W đang học bác sĩ.

W rất bận, không thể kè kè điện thoại cả ngày nên qua hồi lâu mà tôi vẫn chưa nhận được trả lời của cô ấy.

Tôi nói với 187: “Chắc nó đang bận, chừng nào nó đọc được tin nhắn thì chắc chắn sẽ trả lời em.”

187 gật đầu. Tính tiền xong, chúng tôi đi về doanh trại của anh. Suốt dọc đường, anh nắm tay tôi, không nói một lời, trông rất ủ rũ.

Trước giờ, người đàn ông này luôn chịu đựng mọi chuyện một mình. Tôi biết anh khó chịu, bèn siết chặt tay anh, cố gắng để giọng thật thoải mái: “Không sao đâu, trước kia mẹ em cũng bị bệnh đó, phẫu thuật cũng được mười năm rồi, bây giờ hằng ngày chơi mạt chược, khiêu vũ các kiểu, rất khỏe.”

187 nhìn tôi: “Thật không?”

“Em lừa anh làm gì?” Tôi khoác cánh tay anh, cười: “Bây giờ y học phát triển lắm, quan trọng nhất là lạc quan, anh cũng cần phải lạc quan.” Nói xong, tôi chợt nghĩ tới một chuyện, “Chú đã biết chưa?”

187 nói: “Biết rồi.”

Tôi thấy lo lo: “Ồ.. Vậy tâm trạng của chú hiện giờ thế nào?”

187 phì cười, đáp: “Bỏ lạc quan lắm, như không có chuyện gì vậy đó, suốt ngày đòi chơi bóng rổ.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Chủ yếu là mẹ anh, mẹ lo lắm.”

“Chú như thế mới được chứ.” Tôi nói: “Anh cũng làm công tác tư tưởng với cô đi, bảo cô đừng lo quá, tinh thần lạc quan là khắc tinh của mọi bệnh tật.”

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, cô bạn thân W trả lời tin nhắn, xác nhận phía bệnh viện ở quê 187 chẩn đoán chính xác.

Tôi nhìn điện thoại, suy tư vài giây, hỏi: “Đã tìm bệnh viện tốt chưa?”

“Rồi.” 187 đáp, “Mẹ anh nói bạn của bố giới thiệu bệnh viện, đứng số một, số hai cả nước về chuyên khoa XX, cũng ngang ngửa Hoa Tây.”

“Bệnh viện đó ở đâu?” Tôi hỏi.

187 nói tên một thành phố, nói tiếp: “Anh nói với mẹ là bao giờ quyết định thời gian phẫu thuật thì anh xin nghỉ phép rồi qua đó.”

Tôi gật đầu như giả vờ: “Bao giờ có thời gian phẫu thuật chính xác thì báo ngay cho em nhé, để em nói với bố mẹ và bà nội.”

187 khựng lại, xoay đầu nhìn tôi, ngạc nhiên: “Em muốn đi cùng anh?”

“Tất nhiên.” Tôi ôm cánh tay anh, nói hiển nhiên, “Với quan hệ của chúng ta, em để anh đi chăm sóc chú một mình mà được à?”

Anh nhìn tôi chằm chằm, lặng thinh.

Tôi bị anh nhìn đến sồn gai óc, nhúm mày hỏi: “Gi mà anh nhìn kinh thế?”

187 nhướn môi cười, nói: “Cũng tốt, sẵn tiện ra mắt bố mẹ luôn.”

“Tất nhiên là tốt.” Tôi muốn anh dễ chịu hơn nên cố ý tự cao, hớn hờ nói: “Em xinh đẹp tài giỏi thế này, chú gặp em là khỏi bệnh ngay.”

187 cười: “Đúng vậy, em là ngoan nhất.”

Chương 13

Edit: Sa

[33] – Ủng hộ

Mấy ngày sau, cô chú suôn sẻ nhập viện tại một bệnh viện ở thành phố A. Theo quy trình, chú được kiểm tra toàn diện trước khi tiến hành phẫu thuật, đồng thời bệnh viện cũng liên tục thông báo thời gian chờ và kết quả cho chúng tôi.

Trong khoảng thời gian đó, ngoài việc ở bên cạnh 187 nhằm khích lệ tinh thần cho anh ra, tôi cũng cố gắng tìm hiểu về những điều liên quan tới căn bệnh của chú thông qua nhiều cách.

Như đã nói, trước kia mẹ tôi cũng mắc bệnh giống bố 187, bây giờ, sau nhiều năm, mẹ tôi vô cùng khỏe mạnh, suốt ngày leo núi, đi bộ, khiêu vũ, đánh cầu lông, hồi phục rất tốt. Nhờ vậy mà tôi cũng lạc quan hơn nhiều.

Hỏi mẹ tôi bị bệnh, một tay bà nội đã chăm sóc cho mẹ, vì vậy tôi định hỏi nội về phương án điều trị và các điều cần lưu ý.

Hôm đó, tôi ăn cơm ở nhà, hỏi như vu vơ: “À bà nội ơi, hồi xưa lúc mẹ con bị bệnh, ai ở bệnh viện chăm sóc mẹ con vậy?”

Có lẽ đã quá lâu, bà nội lại lớn tuổi nên trí nhớ không tốt, nghe tôi hỏi xong, nội ngơ ngác, hỏi lại tôi: “Mẹ con bị bệnh gì?”

Tôi không nói thẳng mà vòng vo: “Thì là bị bệnh đó.”

Bà nội nhìn tôi, suy tư hồi lâu, sau đó nhớ ra, gật đầu lia lịa: “À à, bệnh cần phải mổ ấy hả, xem quên mất, lâu quá rồi.” Bà nội nghi ngờ, nhú mày: “Tự dưng hỏi làm gì?”

Tôi định nói chuyện bố 187 bị bệnh nhưng lời lên tới miệng thì lại do dự.

Bà nội thấy tôi không trả lời thì sốt ruột, giục: “Trả lời đi.”

Tôi ngập ngừng nói: “Bố anh XX bị bệnh giống mẹ hồi đó. Chú nhập viện rồi, mấy hôm nữa sẽ mổ, con muốn tới phụ một tay.”

Nói xong, tôi cực kỳ thấp thỏm. Tuy bệnh này không phải là không trị được nhưng cũng không hề đơn giản, hơn nữa khi ấy tôi và 187 hẹn hò chưa tới nửa năm, tôi rất lo việc này sẽ ảnh hưởng tới suy nghĩ của gia đình tôi.

Trong mấy giây ngắn ngủi, đầu tôi ngổn ngang, nghĩ ra rất nhiều khả năng. Tuy bố mẹ và bà nội rất tốt bụng nhưng người tốt đến đâu cũng sẽ ích kỷ khi chuyện liên quan tới con cái mình, bà nội lại rất thương tôi, sợ rằng thấy bố 187 bị bệnh nghiêm trọng thì sẽ yêu cầu tôi nghỉ lại chuyện với 187.

Nhưng thái độ của bà nội nằm ngoài dự đoán của tôi.

Bà nội nhú mày, lo lắng hỏi: “Nhập viện rồi à? Bệnh viện nào?”

Tôi trả lời tí mỉ, sợ bà nội không biết, còn bổ sung thêm: “Là bệnh viện hàng đầu về chữa trị bệnh này.”

Bà nội nghe vậy, nói: “Tìm được bệnh viện thì tốt. Bác sĩ nói sao?”

“Đề nghị nhanh chóng phẫu thuật ạ.”

“Ừm.” Bà nội gật đầu, “Bao giờ mổ?”

Tôi nói: “Còn đang kiểm tra, phải đợi có kết quả thì mới quyết định ngày mổ. Trễ nhất là cuối tuần này.”

“Đừng lo, không sao đâu. Hồi xưa y học còn kém, đi khám nhiều bệnh viện đều nói không chữa được, nhưng bây giờ mẹ con vẫn khỏe đấy thôi. Bây giờ khoa học phát triển, ắt chữa được thôi.” Bà nội dặn dò: “Nhưng phải ăn kiêng đó. Con tới đó thì nói với mẹ thẳng bẻ là đừng cho bố nó ăn lung tung, không phải cứ đồ bỏ là ăn được đâu.”

Tôi ngạc nhiên, nói: “Bà nội cho con đi ạ?”

“Con muốn đi thì đi thôi.” Bà nội nói: “Nếu đi làm thì cũng nên xin nghỉ để qua đó, đằng này con không đi làm mà còn không tới đó thì coi sao được?”

Nghe xong câu này, tảng đá trong ngực tôi rơi xuống. Tôi thở phào nhẹ nhõm tựa như trút được gánh nặng: “Con cứ lo bà nội nghỉ khác, làm con sợ muốn chết.”

Bà nội không vui, nói: “Người sống cả đời, có ai mà chưa từng ngã bệnh? Sợ nội nghỉ khác? Nội nghỉ gì chứ. Nội đã tám mươi tuổi rồi, có chuyện gì mà chưa từng gặp?” Bà nội cảm rằm một hồi, sau đó chợt nói: “À phải rồi, cái hồi mẹ con mổ xong là uống thuốc bắc của thầy thuốc trung y ở chỗ mình. Năm ngoái thầy thuốc mất rồi, nghe nói bây giờ con gái ông ấy nổi nghiệp, để nội lật sổ danh bạ tìm số điện thoại coi sao.”

Nói xong, bà nội đặt đũa xuống, đi tìm sổ danh bạ.

Tôi gọi nội: “Nội ăn cơm xong hăng tìm, chậm một hai tiếng cũng không sao đâu.”

“Tìm sớm đỡ sốt ruột.” Bà nội vừa nói vừa ngoái đầu nhìn tôi, nghiêm túc nói: “Tới bệnh viện gặp bố mẹ người ta thì chịu khó một chút, có gì làm được thì cứ làm hết, tuy lần đầu gặp mặt nhưng gặp tình huống này thì đừng xem mình là ‘khách’. Động viên tinh thần họ, bảo cứ an tâm giải phẫu, về phần thuốc bắc cứ để nội lo, nếu bệnh viện đó không ổn thì nhanh chóng chuyển tới Hoa Tây chỗ mình. Đừng ngại gì cả, bình an là trên hết.”

Lòng tôi ấm áp, vừa cười vừa gật đầu với bà nội, đáp: “Dạ con biết rồi, nội đừng lo.”

Thế là tôi được cả nhà ủng hộ đi theo 187 tới bệnh viện. Sau khi xác định ngày giải phẫu, 187 lập tức xin nghỉ phép, chúng tôi sắp xếp hành lý, đi tàu hỏa tới thành phố A.

Tôi nhớ như in hôm đó là đầu tháng 5 năm 2019.

Trên đường đi, tôi nhìn phong cảnh lướt qua ngoài xe, nửa đùa nửa thật: “Anh biết không, em cứ mong được đi du lịch ở thành phố A mãi nhưng chưa có cơ hội, lần này được ‘thỏa lòng’ rồi.”

187 nhìn tôi một hồi, nắm tay tôi, nói: “Cảm ơn em.”

“Em đại diện cho cả nhà em tới bệnh viện đó.” Tôi nguyết dài, “Anh chỉ cảm ơn mỗi mình em thôi à?”

187: “Cảm ơn bà nội, cảm ơn cô chú. Cảm ơn em.”

Tôi cười khoát tay: “Haiza, anh đừng khách sáo quá thế, mời em ăn một bữa thịnh soạn là được.”

187 phì cười, mặt mày cũng thả lỏng mấy phần, nói: “Được thôi. Ăn thoải mái, em muốn ăn gì cứ ăn.”

Tôi cười tít mắt, vỗ lưng anh: “Được rồi, không đùa nữa. Anh cứ luôn miệng bảo em đừng khách sáo, giờ lại tới lượt anh khách sáo, on nghĩa gì chứ.”

187 nhìn tôi, không nói gì.

Tôi siết chặt tay anh, nói: “Anh sống xa gia đình mười mấy năm, có quá ít thời gian ở bên chăm sóc cô chú, cô chú cũng chịu khổ nhiều. Càng như thế, chúng ta càng phải kiên cường, càng phải lạc quan, để bố mẹ biết chúng ta đã trưởng thành, có thể chống trời, đáng để bố mẹ dựa dẫm.”

187 cười, xoa đầu tôi: “Em tốt quá.”

Tôi chả ngại ngần mà nghiêm túc nói: “Riêng em thì rất tán thưởng kiểu người thành thật như anh.”

[34] – Em trai

Thành phố A nằm ở tỉnh khác, tôi và đồng chí 187 xuất phát vào buổi sáng, tới cùng ngày thì tới nơi. Tàu cao tốc sắp vào ga, tốc độ chậm lại, hành khách vốn đã đứng dậy lấy hành lý trên kệ.

Kể ra thiệt là đau lòng, tôi ấy mà, từ nhỏ đã có tật “say”: say máy bay, say tàu thuyền, say ô tô, nói chung là đi gì say nấy. Lúc này cũng không ngoại lệ, lên tàu cao tốc chưa bao lâu là tôi đã phải dựa vào vai 187 để ngủ, cả quãng đường xóc nảy kèm tiếng tàu xinh xịch inh ỏi nên giấc ngủ rất chập chòn, anh vừa động dậy là tôi tỉnh lại ngay.

“Đến nơi chưa?” Tôi mơ mơ màng màng nhìn ra ngoài cửa tàu, sẵn tiện xoa cái cổ mỏi nhừ.

187 đứng lên, lấy vali của tôi xuống rồi trả lời: “Vài phút nữa là vào ga.”

Tôi gật đầu.

Con gái đi xa rất phiền phức, không chỉ mang theo quần áo mặc hằng ngày mà còn có cả đồ ngủ, càng không thể thiếu các loại mỹ phẩm, vậy nên hành lý của đồng chí 187 gọn nhẹ hơn tôi nhiều. Anh chỉ đeo cái ba lô màu đen đựng hai bộ quần áo và đồ rửa mặt.

187 mở cái ba lô huấn luyện dã ngoại của anh, lấy cái túi nhựa ra, hỏi tôi: “Đói không? Ăn tạm một chút rồi đi.”

Tôi nhìn thử. Trong túi là đồ ăn vặt mà chúng tôi đã mua trước khi lên xe, là bim bim socola, tôi mua để ăn trên xe cho đỡ buồn miệng, tiếc là giấc mơ rất đẹp để nhưng hiện thực lại quá phủ phàng.

Vì vẫn còn say tàu nên tôi không muốn ăn, bèn xua tay, mệt mỏi nói: “Anh ăn đi, em chưa đói.”

187 thấy mặt mũi tôi bơ phờ, khẽ vỗ mu bàn tay vào má tôi, cau mày: “Khó chịu lắm hả?”

“Không sao, hơi mệt thôi.” Tôi sợ anh lo lắng, bèn ráng ngồi thẳng người, vỗ vai anh: “Ui chao không sao đâu, trong tàu hơi ngột ngạt, chờ xuống tàu là em sẽ khỏe lại ngay ấy mà.”

187 nhìn tôi đăm đăm, ánh mắt phức tạp, nhìn một hồi bỗng mỉm cười.

Tôi:?

Tôi chả hiểu mô tê ra làm sao: “Anh cười gì thế?”

187 xoa đầu tôi, giọng nói đầy dịu dàng và chân thành: “Em vất vả rồi.”

“Cái này có gì vất vả chứ...” Tôi ngượng ngịu nói thẳm.

Chắc, bình thường tôi hay lên mặt với anh thế thôi chứ thực tế là tôi khá dễ xấu hổ, vị đại ca này bỗng dưng nói lời ngọt ngào làm tôi rất ngượng.

Mặt tôi nóng bừng, đôi mắt nhìn anh cắt đồ ăn vặt vào túi, bỏ túi vào ba lô rồi quăng ba lô lên lưng. Bất chợt tôi nghĩ tới một việc, luống cuống mở các ba lô nhỏ của mình ra, hoảng hốt nói: “May mà nhớ ra! Anh chớ nhắc em gì cả!”

187:?

187 khó hiểu: “Chuyện gì mà hấp tấp thế?”

Tôi không trả lời, nhanh chóng lấy hộp phấn và thời son ra, sau đó tập trung trang điểm.

187: “...?”

187 lẳng lặng ngồi bên cạnh hờ hững nhìn tôi son môi. Từng giây trôi qua, rốt cuộc không kim nổi nữa, anh buồn cười nhưn mày, nói: “Còn nhớ trang điểm cơ à?”

“Dĩ nhiên.” Tôi đáp.

187 cười: “Em tới đây là bố mẹ anh vui lắm rồi, bố mẹ không để ý em có trang điểm hay không đâu.”

“Sao thế được.” Tôi cất hộp phấn và thời son đi, nghiêm túc trả lời anh: “Đây là lần đầu tiên em gặp cô chú, em phải thể hiện sự tôn trọng lớn nhất. Bất kể cô chú có để ý hay không, điều em có khả năng làm được thì vẫn phải làm, đó là thái độ và tấm lòng của em.”

187 lặng im chốc lát rồi xoa đầu tôi, cười: “Ừm, em nói đúng lắm.”

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, tàu cao tốc đã dừng lại, hành khách lục tục rời khỏi ghế của mình, chuẩn bị xuống xe.

187 đeo ba lô đứng lên, một tay xách va li một tay ôm tôi sát vào người anh. Chúng tôi hòa theo dòng người chậm chậm bước ra cửa.

Tôi nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Có ai tới đón mình không?”

“Ai cũng bận nên không ra đón được, mình đi thẳng tới bệnh viện luôn.” 187 trả lời tôi, “Thằng em anh bảo sẽ chờ bọn mình trước cổng bệnh viện.”

“Em anh?” Tôi nhú mày, “Sao không nghe anh nói anh còn có em nhì?”

“Em họ anh, nó là con của dì út, đang học ở thành phố A, cũng học trường quân đội luôn.” 187 nói, “Thời gian bố mẹ tới đây, chủ nhật nào nó cũng xin phép đi ra trường để tới bệnh viện chăm nom, chắc nó cực lắm. Lát nữa mình phải mời mọi người trong nhà đang ở đây ăn bữa cơm.”

Tôi khá ngạc nhiên sau khi nghe vị đại ca này nói xong, đầu hiện lên rất nhiều thứ. Trường quân đội ở thành phố A, lẽ nào?

Tôi thốt lên: “Em anh học trường quân đội, vậy là trường đại học XXXXXX à?”

187 nhìn tôi, khẽ ngạc nhiên, hỏi: “Sao em biết?”

“...”!!!

Sao tôi không biết được chứ?! Tôi là tác giả từng viết ngôn tình quân nhân rồi đó, trước kia tôi tra cứu rất nhiều tài liệu đâu phải công cốc!

Tôi không nên nổi sự hưng phấn và mừng rỡ, hào hứng nói: “Em từng viết tiểu thuyết về quân nhân, nam chính học ở trường của em họ anh! Tròi ạ, trùng hợp quá trùng hợp quá!”

187 nhướn mày, buồn cười nói: “Coi em kích động chưa kia.” Anh ôm chặt tôi hơn, ra về cha già dạy dỗ: “Nhìn kỹ đường, đừng người lấm, đừng khua tay múa chân.”

Tôi hậm hực, im lặng đi theo đám đông xuống tàu, kiểm vé.

Mấy phút sau, chúng tôi tới bệnh viện gần đó.

Sắp gặp bố mẹ đồng chí 187, tôi bỗng chốc căng thẳng, vừa đi tới bệnh viện vừa đảo mắt nhìn xung quanh, bất chợt một hình dáng lọt vào tầm nhìn của tôi, đó là một chàng trai cao ráo, cơ thể săn chắc, bờ vai rộng vững chãi, nước da ngăm khỏe mạnh, vừa sáng sủa vừa đẹp trai. Cậu đứng cách đó không xa, cảm điện thoại, thỉnh thoảng nhìn quanh, giống như đang đợi ai đó.

Cùng lúc đó, 187 chợt gọi to: “XX. (tên em họ)”

Tôi: “?!”

Trai đẹp nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu lại, nhìn thấy chúng tôi thì thoáng sửng người, sau đó nở nụ cười tỏa nắng. Hàm răng trắng như tuyết và đều như bắp của cậu ấy phát sáng.

Cậu ấy tươi cười đi tới chỗ chúng tôi. Sau đó, trai đẹp không nhìn 187 đang đứng ngay bên cạnh tôi mà cười tươi như hoa hào sảng nói với tôi: “Em chào chị dâu!”

187: “...?”

Tôi: “...”

Sau vài giây ngẩn ngui, tôi lấy lại tinh thần. Đối diện với nụ cười rạng rỡ của trai đẹp, tôi cũng nói vang dội: “Chị chào em!”

187: “...@#%\$”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Edit: Sa

[35] – Phiên dịch

Đón được tôi và 187, em họ của 187 dẫn chúng tôi vào bệnh viện, vừa đi 187 vừa hỏi cậu ấy về tình hình của bố anh.

Cậu em họ nói chú đã được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật hồi năm giờ chiều nay, lúc cậu ấy ra đón chúng tôi thì chú đã được đưa về phòng bệnh, họ hàng nghe tin hôm nay chú làm phẫu thuật đã từ quê lên, bây giờ đều ở trong bệnh viện thay nhau chăm sóc chú.

Ba chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện, chẳng bao lâu đã vào bệnh viện.

Ra khỏi thang máy, em họ đi trước dẫn đường, tôi và 187 theo sau. Dọc đường, chúng tôi gặp rất nhiều bệnh nhân mặc quần áo bệnh viện, có người già, có người trẻ, nhưng nhìn ai cũng tương đối phờ phạc. Những bệnh nhân này đều vừa được phẫu thuật xong, bên dưới vạt áo treo túi đựng chất bài tiết. Họ được treo bình truyền dịch, ngồi trên xe lăn, tới bậc thang thì được người thân đỡ dậy, chậm chạp di chuyển.

Trong lúc tôi thất thần, giọng nói của cậu em họ kéo tôi trở về với thực tại. Cậu ấy quay lại, chỉ tay về phía cửa, nói: “Tới rồi.”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy một căn phòng đầy áp người, nữ có nam có, quần áo đơn sơ, lớn nhất chừng năm mươi tuổi, nhỏ nhất tầm hơn ba mươi. Sự xuất hiện của ba người chúng tôi khiến họ chú ý, ai nấy đều nhìn về phía chúng tôi.

Tôi ngẩn người, mãi đến khi 187 chào hỏi mọi người bằng giọng địa phương, tôi mới sực nghĩ ra họ là bà con nhà 187. Tôi vội vã tươi cười, lòng căng thẳng muốn chết.

187 thoải mái nói giọng địa phương: “Mẹ, đây là XX (tên tôi).”

Trước đó, tôi đã xem ảnh của mẹ 187, nhưng mãi tới tháng 5 năm 2019, tại thành phố A, tôi mới được gặp cô lần đầu.

Cô cao và gầy hơn trong ảnh. Mẹ tôi cũng cao, nhưng khác với cảm giác khôn khéo, giòn giang mà mẹ tôi tạo ra, ấn tượng đầu tiên về cô là vô cùng dịu dàng và chân chất, đó là cảm giác mà khó người phụ nữ thành thị hiện đại nào có được. Ở cô toát ra vẻ đẹp truyền thống của người phụ nữ Trung Quốc.

Trải qua mấy ngày vất vả và lo lắng, trông cô rất tiêu tụy, nhưng vừa nhìn thấy chúng tôi, cô lập tức nở nụ cười chân thành.

187 nắm tay tôi, nói nhỏ: “Đây là mẹ anh.”

“Cháu chào cô ạ.” Tôi đi tới, cười chào hỏi.

“Ừ.” Cô vui thấy rõ, niềm vui lan tận khóe mắt chân mày. Cô đáp lại lời chào, sau đó nắm tay tôi, dẫn tôi vào phòng bệnh.

Tôi hơi lúng túng, quay đầu nhìn 187, 187 kéo và li đi theo sau hai cô cháu. Tôi thoáng yên tâm, theo cô vào phòng bệnh.

Viết tới đây, tôi dừng bút suy tư hồi lâu, nhận ra mình rất khó dùng ngôn ngữ để diễn tả lại tình cảnh khi ấy.

Phòng bệnh là phòng ba người bình thường, giường của bố 187 nằm gần cửa, hai giường khác cũng có bệnh nhân. Chú nằm trên giường, mũi được đút hai ống thở, mắt nhắm chặt, mặt tái nhợt không có chút máu nào. Cũng như các bệnh nhân mà chúng tôi đã gặp trên đường vào phòng bệnh, chú đeo cái túi đựng chất bài tiết, cột giường treo hai bình dịch đang tí tách truyền vào cơ thể chú.

Cô cúi người kề vào tai chú, nói gì đó bằng giọng địa phương, cũng may giọng quê của 187 không quá khác giọng phổ thông nên nếu không nói nhanh quá thì tôi vẫn hiểu.

Theo như những gì nghe được kết hợp với ngữ cảnh, tôi đoán cô nói với chú là: “Ông mau xem ai tới kia.”

Chú không ngủ, nghe cô nói thì mở mắt ra, nhìn về phía tôi và 187.

187 thấy chú nhìn sang, anh cười, nói với chú, cũng bằng giọng địa phương: “XX (tất cả XX trong chương này đều là tên tôi) tới thăm bố ạ.”

Có thể thấy chú còn rất yếu sau ca phẫu thuật, thậm chí còn không có sức để nói. Ấn tượng sâu sắc nhất với tôi lúc ấy là chú cười nhẹ, cảm khế cử động tỏ ý gật đầu.

Chú gật đầu, rồi lại gật đầu, liên tục gật đầu.

Tôi đi tới gần, cười nói: “Cháu chào chú.”

Chú vẫn gật đầu, gắng gượng nói, giọng rất yếu: “Chào cháu.”

Cô giặt nhẹ tay áo tôi, tôi quay đầu lại, thấy cô đang cười tí mắt nhìn tôi, sau đó nói nhỏ bằng giọng phổ thông lơ lớ: “Chú cháu gặp cháu nên vui đó.”

Tôi mừng rỡ: “Tốt quá ạ.”

Cô lại nói: “Gọi ‘bố’ thì ông càng vui.”

Tôi thuận người: “...”

187 đứng sát bên chúng tôi nên tất nhiên nghe rõ chúng tôi nói gì. Anh nhú mày, hạ giọng bắt mồm: “Mẹ, mẹ dạy cô ấy cái gì thế.”

Chúng tôi đang nhỏ giọng trò chuyện thì trên giường bệnh vang lên tiếng nói yếu ớt: “Khô miệng quá.”

“Bố con bảo khô miệng.” Cô dặn dò 187: “Bác sĩ nói không được uống nước, chỉ được dùng tăm bông thấm môi cho đỡ khô thôi.”

Trên tủ đầu giường có ly nước và gói tăm bông sạch, 187 lấy cây tăm bông ra.

“Đề em.” Tôi bảo, không chờ 187 trả lời đã tự nhiên rút cây tăm bông khỏi tay anh, chấm vào ly nước ấm, cẩn thận thấm ướt môi chú.

Chú nhấp mấy môi để nước lọt vào trong miệng, sau đó nhìn tôi nói: “Cảm ơn cháu.”

Tôi cười: “Chú đừng khách sáo với cháu.”

Sau đó 187 dẫn tôi tới chỗ họ hàng để giới thiệu, tôi ngoan ngoãn chào hỏi từng người. Lúc nghiêng đầu thì trông thấy cô đang sửa soạn lại hành lý của tôi và 187, bấy giờ tôi mới nhớ ra mình mang theo đồ, bèn chỉ vào túi trái cây và sữa, ngượng nghịu: “Cô ơi, cháu mua ít trái cây với sữa cho cô chú, nhưng ban nãy nghe bảo chú chưa được uống sữa, cũng chưa được ăn gì. Cháu xin lỗi, cháu không biết.”

“Cháu tới là cô chú mừng lắm rồi, cháu mua gì cô chú cũng thích hết.” Nụ cười chân thành luôn hiển hiện trên gương mặt hiền từ của cô, “Cô nói giọng phổ thông không được chuẩn lắm, cháu nghe có hiểu không?”

Tôi gật đầu: “Hiểu ạ, hiểu ạ. Nếu cô không quen nói giọng phổ thông thì nói giọng quê cũng được ạ.”

Cô khẽ ngạc nhiên: “Cháu nghe hiểu giọng quê cô à?”

“Dạ không.” Tôi thành thật đáp: “Nhưng cháu đoán được.”

Cô cười, sau lưng tôi cũng vang lên tiếng cười.

Tôi ngoái đầu, 187 đang ngồi trên giường bệnh, nhìn tôi bằng vẻ mặt buồn cười.

Tôi: “...”

Tôi tới gần, tròng anh: “Anh cười cái gì?”

“Cười em quá đôi ngốc nghếch đáng yêu.” 187 nói, “Sau này có anh phiên dịch rồi, đoán mò làm gì.”

[36] – Chon chót

Không thể để chú ở lại một mình nên chúng tôi thay phiên nhau đi ăn tối. Cô lôi 187 qua một bên, nhỏ giọng dặn dò: “Mấy bác của con đều bỏ công bỏ việc lẫn lộn từ quê lên đây, cả em họ con nữa, nó phải nhiều lần xin phép trường chạy qua chạy lại bệnh viện, con phải mời com mọi người đó.”

187 đáp: “Con biết rồi mẹ.”

Cô an lòng, gạt đầu, xoay người gọi tên thân mật của tôi, cười tươi: “Mấy đứa đi ăn trước đi, cô ở lại trông chú, chờ mấy đứa về rồi cô đi ăn sau.”

Tôi thảng thốt: “Cô ở lại một mình ạ?”

“Ừm.” Cô đáp.

“Mấy ngày qua cô cũng mệt rồi, ở một mình sao được.” Tôi nghĩ, nói: “Cháu ở lại với cô.”

Gương mặt thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên, tựa như không ngờ tôi sẽ đề nghị như vậy. Cô ngẩn người, nhìn về phía 187, hỏi ý con trai bằng ánh mắt.

187 trầm tư vài giây rồi nói với cô: “Bố con to tướng, lại mới phẫu thuật xong, nhớ xảy ra chuyện gì thì e hai cô cháu không xoay xở nổi. Thế này đi, ba chúng ta ở lại, để em họ dẫn mấy bác đi ăn com.”

Cô nhủ mầy nói nhỏ: “Sao lại phiền em họ con nữa, ngại lắm.”

“Mấy bác đâu phải người ngoài, mời com thì hôm nay hay ngày mai gì chả được, hôm nay con không yên tâm để hai cô cháu ở lại một mình.” 187 nói, “Mọi người tới đây cũng là vì lo lắng cho bố, không ai muốn có sự cố nào cả.”

“Đúng đấy ạ.” Tôi vô cùng tán thành quan điểm của 187, nhần nại khuyên, “Cô đừng nghĩ nhiều quá, hiện giờ sức khỏe của chú mới là quan trọng nhất, ngày mai mời com các bác cũng không muộn, không ai trách cứ đâu ạ.”

Cô bị chúng tôi thuyết phục, chần chờ chốc lát, cuối cùng cũng gạt đầu, nói: “Được rồi, nghe các con vậy.”

Bàn bạc xong, cô dẫn hai đứa chúng tôi quay lại giường bệnh, kéo ghế cho tôi ngồi rồi vào phòng vệ sinh. 187 gọi em họ ra khỏi phòng bệnh để nói chuyện, chỉ vài phút sau, đồng chí 187 vào lại phòng bệnh.

Tôi nhìn ra ngoài phòng, hỏi nhỏ: “Em họ dẫn mọi người đi ăn com rồi ạ?”

“Ừm.” 187 gạt đầu, ngồi xuống cái ghế đầu cạnh giường.

Ban nãy cô nói với tôi là mỗi giường ở bệnh viện này chỉ chuẩn bị một chiếc ghế, đồng chí em họ rất hiểu chuyện, lần nào tới thăm cũng nhường ghế lại cho cô, còn mình thì đứng cả buổi, cô thấy vậy mới ra siêu thị nhỏ gần bệnh viện mua thêm hai cái ghế đầu.

Cái ghế đầu được làm bằng nhựa, mà vị đại ca này lại cao to, ngồi xuống trông cứ sao sao, rất buồn cười.

Tôi vỗ cánh tay anh, gọi: “Nè.”

187 đang bật điện thoại lên, nghe tôi gọi thì ngược đầu: “Hửm?”

“Tự mình đổi chỗ đi.” Tôi chỉ vào cái ghế cao mình đang ngồi, nói, “Anh cao nhòng nhòng mà ngồi cái ghế thấp tè thế kia sẽ mỏi đấy.”

“Không sao.” 187 mỉm cười đáp lại, véo tay tôi rồi lại xem điện thoại.

Tôi thấy anh mở Wechat, nhấn vào một khung trò chuyện, chuyển tiền cho đối phương.

Tôi lơ mơ đoán ra, hắt cằm hỏi nhỏ: “Em họ?”

“Không biết nó chịu nhận không.” 187 nhướn mày, giọng nói rất hồ hững, tựa như đang nói với tôi mà cũng giống như đang làm rằm một mình, sau đó anh cắt điện thoại.

Cô bày trái cây ra tủ đầu giường, 187 nhìn qua, lấy quả chuối, lột vỏ rồi đưa cho tôi: “Ăn đi.”

Bây giờ tôi đang rất đói, không khách sáo nữa, nhận lấy luôn.

Một lát sau, chú mở mắt ra, giọng của chú vẫn rất nhỏ, yếu ớt gọi tên 187.

187 lập tức đứng dậy rồi khom lưng: “Sao ạ?”

Chú nói: “Nằm lâu rồi, ngồi dậy một chút.”

Tôi đang ngồi ở cuối giường, sát bên cái tay điều khiển giường, nghe thế thì vừa xoay chậm cái tay điều khiển vừa nói với chú: “Bao giờ chú thấy được thì phát tay nhé chú.”

Chú cười, đến khi thấy thoải mái rồi thì phát tay: “Được rồi, cảm ơn cháu.”

“Không có gì ạ.” Tôi cười, buông cái tay điều khiển giường ra. 187 lấy miếng khăn ướt đưa cho tôi, tôi vừa lau tay vừa ngồi xuống cái ghế đầu mà ban nãy 187 đã ngồi, nói với chú: “Chú đừng khách sáo với cháu ạ.”

Trên gương mặt tiêu tụy của chú nở nụ cười vui vẻ. Chú nửa nằm nửa ngồi trên giường, quan sát tôi, chợt cười, nói: “Nghe nói cháu là tác gia.”

Mặt tôi thoáng chốc đỏ lựng, không phải vì xấu hổ mà là vì bối rối trước chữ “tác gia”. Trước nay tôi nhận thức rất rõ ràng về bản thân, đối với tôi, từ cổ chí kim, ở tất cả ngành nghề, chữ “gia” chỉ dành cho những người thực sự tài ba, kiến thức của họ không phải ai cũng sánh được.

Tôi cười khô khốc, chân thành nói: “Là tác giả ạ. Cháu chỉ viết tiểu thuyết trên mạng, may mắn được xuất bản vài cuốn thôi, chưa đạt được thành tựu lớn lao gì, vẫn chưa đạt tới trình độ tác gia.”

Chú nhú mày, nghi hoặc: “Xuất bản sách mà còn không phải là tác gia?”

“Cháu là tác giả văn học mạng thôi chú.”

“Viết văn thì là tác gia rồi còn gì.”

“...” Hmmm...

Tư tưởng của người khác thế hệ quả là khác biệt.

Tôi biết không thể giải thích rõ ràng trong một sớm một chiều, chú không hiểu văn học mạng là gì nên không phản bác nữa, bèn mỉm cười lễ phép, nhân tiện nhìn 187 bằng khóe mắt.

Đồng chí 187 trông rất bình thản và ung dung, nhưng tôi là ai chứ? Tôi là bạn gái của vị huynh đệ đó đấy! Ở bên anh bao lâu nay há có thể không hiểu chút nào về anh ư?! Vừa nhìn đã biết là đang nhện cười! Suýt nội thương rồi kia kìa!!!

Tôi bối rối đến độ suýt biến thành con ếch.

Bấy giờ, chú lại nói: “Tác gia này, cháu phải viết thật nhiều sách, phải viết sách hay, sách tích cực, sách mà Đảng và nhân dân đều cần ấy.”

Tôi: “...”

Tôi gật đầu như gà mổ thóc, ngoan ngoãn đáp: “Dạ.”

187 không nhin nổi nữa, cúi thấp đầu cười.

*

Tầm tám giờ tối, em họ dẫn các bác về, tôi cùng 187 và cô đi ăn cơm. Buổi tối phải có người ở lại chăm sóc chú, vì vậy lúc đi ngang qua siêu thị, chúng tôi ghé vào mua cái giường xếp để tối ngủ tạm.

Tối đó, 187 ở lại bệnh viện, tôi muốn ở lại với anh nhưng cô thấy gác đêm vất vả quá nên kiên quyết phản đối, tôi bèn về khách sạn.

Bây giờ sáng hôm sau, chúng tôi cùng tới bệnh viện. Vì ngủ không ngon nên 187 trông khá mệt mỏi, mắt vẫn tờ máu, tôi thấy lòng xót xa, nói: “Anh về khách sạn ngủ đi, ở đây có bọn em rồi.”

“Ăn trưa rồi về.” 187 nói.

Chú là bộ đội giải ngũ, tuy xuất ngũ đã lâu nhưng vẫn giữ thói quen rèn luyện thân thể hằng ngày, nhờ vậy mà sức khỏe của chú khá tốt.

Ngày thứ hai sau khi phẫu thuật, tinh thần của chú hồi phục rất nhiều.

Không lâu sau, bác sĩ kiểm tra phòng bệnh bước vào, là bác sĩ mổ chính cho chú.

Bác sĩ nói ca phẫu thuật của chú vô cùng thành công, bảo chúng tôi an tâm, ngoài ra còn dặn dò chúng tôi là để cho chú xuống giường, đỡ chú đi bộ, nguyên nhân tại sao thì giờ tôi không nhớ rõ lắm, hình như là để nội tạng không bị dính lại với nhau thì phải.

“Bao giờ ăn cơm được vậy bác sĩ?” Cô hỏi.

Bác sĩ nói: “Tạm thời thì chưa.”

Tôi hỏi: “Thế ăn cháo có được không ạ?”

“Cũng không được.” Bác sĩ vừa nói vừa rút cây bút khỏi túi áo blouse, viết nhanh lên giấy rồi đưa cho tôi: “Thời gian này bệnh nhân còn yếu, nên bổ sung đạm sữa, có thể mua ở hiệu thuốc đối diện bệnh viện.”

Tôi nhận lấy tờ giấy, trên đó viết mấy nhãn hiệu đạm sữa, có thể lựa chọn.

Tôi gật đầu cảm ơn bác sĩ.

Kiểm tra phòng bệnh xong, bác sĩ rời đi. Tiễn bác sĩ xong, 187 nói với tôi: “Em giữ tờ giấy đi, trưa ăn cơm thì đưa cho anh, để anh đi mua.”

Tôi ngẫm nghĩ chốc lát, cười hỏi: “Em muốn uống sữa chua, anh uống không?”

“Anh không uống.” 187 nhìn tôi, “Để anh đi mua cho em.”

“Không cần đâu, anh ở đây với chú đi, nếu chú muốn nằm thì cũng có anh, chứ cô gầy quá, đỡ chú sao nổi.” Tôi ngăn anh lại, nói, “Đằng nào siêu thị cũng sát bên, em đi mua là được.”

187 im lặng vài giây rồi gật đầu: “Em đi cẩn thận nhé.”

“Dạ.”

Ra cổng bệnh viện, tôi lập tức băng qua đường. Bệnh viện trên cả nước chắc đều giống nhau ở điểm lân cận luôn có ba loại hình kinh doanh là siêu thị chuyên bán vật dụng hằng ngày, quán cơm bình dân và hiệu thuốc.

Đối diện với bệnh viện có tới bốn, năm hiệu thuốc lớn, tôi đi vào hiệu thuốc lớn nhất, đưa tờ giấy cho chị chủ, chị chủ đọc một lượt, hỏi: “Mua mấy hộp?”

Tôi hỏi: “Bao nhiêu một hộp?”

Chị chủ lấy một hộp ra cho tôi xem, rất to, bằng hộp sữa bột trẻ em.

Tôi cảm nhìn mấy bận, hỏi tiếp: “Một hộp uống được bao lâu?”

“Nhiều nhất là một tuần.”

“Hà?” Tôi rất ngạc nhiên: “To thế này mà uống được có một tuần thôi á?”

“Giai đoạn đầu không thể ăn uống gì nên phải uống cái này thay cơm, cho nên chỉ đủ cho nhiều nhất là một tuần. Khi đã có thể ăn uống được rồi thì vẫn có thể uống cái này để bổ sung chất dinh dưỡng.” Chị chủ giải thích, “Hơn nữa chỗ chị đang khuyến mãi đạm sữa, mua ba tặng một, em cứ lấy bốn hộp đi, hôm nay là ngày cuối rồi.”

Mấy phút sau, tôi xách hai túi to về phòng bệnh.

Trông thấy tôi, 187 và cô cùng ngó người, 187 đi tới nhận lấy cái túi, nhìn vào trong, hỏi: “Em mua đạm sữa?”

Tôi gật đầu: “Vâng.”

“Vậy mà xạo là đi mua sữa chua.” 187 cau mày.

Tôi háng giọng, nói dối: “Nào có, em đi mua sữa chua, sẵn tiện ghé mua ít đạm sữa luôn.”

187 nhìn tôi, trên mặt hiện rõ dòng chữ “Ngu mới tin em”.

Cô mở tủ ra nhìn, ngạc nhiên nói: “Sao mua nhiều thế?!”

“À, tại hiệu thuốc đang khuyến mãi, mua vậy mới hời ạ.” Tôi thành thật giải thích.

Chú dựa vào giường bệnh lẳng lặng nhìn tôi, một lát sau chợt cười, nói: “Cảm ơn cháu, con bé này chon chót ghê.”

Tôi ngu ngơ, hỏi nhỏ đồng chí 187: “Chon chót?”

“Ý bố anh là em thành thật quá, dễ bị lừa.” 187 véo mặt tôi, thấp giọng: “Nói cách khác là ngu đó.”

Tôi: “... ”

Tôi hất tay anh ra, trừng: “Hừ, chú khen em mà, không phải như anh nói đâu nhá!”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Sa

[37] – Bạn học

Chú phải làm phẫu thuật nghiêm trọng nên cần nằm trên giường nghỉ ngơi lâu ngày, nhưng các bác đều bận rộn nên chỉ ở vài ngày rồi lần lượt về quê. Tôi, 187, cô út với anh cả (con của bác cả 187) tiếp tục ở lại bệnh viện cùng cô để chăm sóc chú, thỉnh thoảng đồng chí em họ cũng sẽ tới thăm.

Chú ngay thẳng, cô và cô út tuy ít nói nhưng rất hiền lành, vô cùng quan tâm tới tôi, cậu em họ nhỏ tôi hai tuổi, tính tình hoạt bát sáng sủa, là mẫu chàng trai tươi sáng, anh cả cũng rất hài hước. Tôi và gia đình 187 rất hợp nhau.

Chủ nhật nọ, cậu em họ xin nghỉ phép tới bệnh viện thăm chú, nhân tiện mua bữa sáng cho chúng tôi. Khi ấy chú và hai bệnh nhân còn lại trong phòng đều đang ngủ, ba người trẻ bọn tôi sợ nói chuyện ồn ào đánh thức họ nên ra khỏi phòng, tìm chỗ cửa sổ gần cầu thang ngồi ăn tán dóc.

187 nói với cậu em họ: “Mai đừng tới nữa, chú xin nghỉ nhiều quá không hay đâu.”

“Không sao đâu.” Cậu em họ cười, nhìn tôi nói: “Chị dâu, anh em nói đây là lần đầu tiên chị tới thành phố A, phải vậy không?”

Tôi gật đầu: “Ồ.”

“Sau này nếu rảnh, em sẽ dẫn chị đi chơi.” Cậu em họ rất nhiệt tình, “Hiếm khi có dịp tới đây, phải ghé thăm danh lam thắng cảnh mới không uổng công.”

“Cảm ơn em nha.” Tôi cười, “Chừng nào có cơ hội rồi tính.”

Chúng tôi chuyện trò vu vơ, chợt nghĩ tới một việc, tôi hỏi cậu em họ: “Em đang học đại học ở thành phố A?”

Cậu em họ gật đầu: “Dạ.”

Tôi hỏi tiếp: “Trường đại học XXXXXX?”

Cậu em họ sững sốt, ngạc nhiên hỏi: “Sao chị biết? Anh em nói ạ?”

Các bạn không biết khi ấy tôi phần khích nhường nào đâu, thiếu điều muốn vỗ tay bồm bộp. Tôi mừng rỡ đứng lên, hớn hơ nói: “Khéo quá! Em là bạn học của Lê Đăng đó!”

Em họ: “...?”

Cậu em họ hoang mang trước niềm hân hoan lạ thường của tôi, quay đầu nhìn 187, ánh mắt toát lên vẻ cầu cứu.

187 thần nhiên nói: “Lê Đăng là nam chính trong tiểu thuyết của bà, chú mày là bạn học giả tưởng của anh ta.”

Em họ: “... ”

Cậu em họ cười khan: “Ha ha, đúng là khéo quá, quá khéo.”

[38] – Tài sản chung

Sức khỏe của chú dần dần bình phục, tôi, 187, cô, cô út và anh cả chia thành nhóm “trực ca”: tôi và 187 một nhóm, cô và cô út một nhóm, anh cả một mình một nhóm, ban ngày thì tôi, 187, cô với cô út cùng chăm sóc chú, buổi tối thì hai đồng chí nam là 187 và anh cả thay phiên nhau trực ca đêm.

Một chiều nọ, tôi và 187 về khách sạn nghỉ ngơi.

Tôi ngồi trên sofa chơi điện thoại, bỗng nhiên có tin nhắn Wechat, tôi mở ra, người gửi là Móng Heo Nhà Em (づ 3 づ) づ.

Vị huynh đệ này tự xưng khi không chuyển cho tôi một khoản tiền, lại còn khá nhiều?

Tôi: “???”

Tôi khó hiểu, ngược đầu nhìn 187 đứng gần đó, hỏi: “Anh lên con?”

187 nghiêng đầu lườm tôi, hờ hững: “Em ngứa đòn? Ăn nói cho đàng hoàng vào.”

“Chứ không dung chuyển tiền cho em làm chi?”

Nhân đây thì nói luôn là tôi có thói quen lướt Weibo, thường xuyên nhìn mấy tiêu đề giật gân như “*Bạn gái cầm súng tôi 5 năm, lý do là chê tôi bất lực!*”, “*Sốc! Bạn trai chuyển tiền cho tôi suốt một tháng, sự thật khiến tôi tan nát cõi lòng*”, v.v... Thật lòng thì nhìn thấy số tiền này, phút chốc tôi cũng mất bình tĩnh.

Tôi nhìn 187, cảm phẫn nói: “Vô duyên vô cớ ân cần. Khai mau, anh làm gì trái lương tâm?”

187: “...”

Theo như tôi quan sát, vẻ mặt khi ấy của đồng chí 187 hẳn là rất muốn há hốc mồm hoặc lao tới đập tôi, nhưng không hổ là anh, rất có phong độ mà kiềm chế.

Im lặng chốc lát, 187 đi tới chỗ tôi, cúi đầu nhìn tôi, thản nhiên nói: “Anh chuyển tiền cho vợ anh thì cần gì lý do.”

Tôi ghen lời, trong phút chốc không biết nên nói gì. Sau đó nghĩ kỹ thì lơ mờ đoán ra.

“Em biết rồi, anh thấy em tới thành phố A tốn ít tiền nên anh mới chuyển tiền cho em, không muốn thiếu nợ em chứ gì?”

187 không đáp lại.

“Anh thiệt tình.” Tôi cau mày, lòng hơi giận, trách: “Chỉ mua mấy hộp đạm sữa thôi mà, anh rạch rồi thế với em làm gì?”

187 ngồi xồm xuống trước mặt tôi, nắm tay tôi, chăm chú nhìn tôi: “Không phải là rạch rồi với em.”

Tôi giận: “Chứ là gì?”

“Em đang viết dở truyện. Khoảng thời gian này, đáng lẽ em phải ở nhà viết truyện, vậy mà em lại theo anh tới thành phố A. Em không nói nhưng anh biết chắc chắn việc này ảnh hưởng tới công việc cũng như thu nhập của em.” 187 nói, “Mấy ngày qua em chịu cực chịu khổ chăm sóc bố giúp anh, còn luôn động viên mẹ anh, hằng ngày đưa mẹ anh đi ăn cơm, biết dạ dày mẹ không tốt nên đã cố tìm quán có món vừa dễ tiêu vừa đủ chất. Em đã rất tận tâm.”

Tôi giật thót, không tiếp lời.

187 nói tiếp: “Hai đứa mình vẫn chưa kết hôn, không phải là vợ chồng hợp pháp, em không có nghĩa vụ làm những việc này cho bố mẹ anh. Nhưng em đã làm. Những điều này đều ghi tạc vào lòng anh.”

“... Có gì đâu.” Tôi cực kỳ ngượng ngùng trước những lời anh nói, lúng túng đáp, “Cũng có phải chuyện gì to tát đâu.”

“Em phải nhận số tiền này.” 187 thản nhiên, “Em chăm sóc bố mẹ anh là tấm lòng của em, anh không để em lo chuyện tiền nong là tấm lòng của anh.”

Tôi: “...”

Anh nói rất có lý, khiến tôi không tài nào phản bác.

Bình thường 187 dịu dàng, nhường nhịn tôi thế thôi chứ tính anh rất bùng, đã quyết định thì chín trâu cũng không kéo lại được. Để tránh nảy sinh mâu thuẫn không đáng có, sau một hồi đắn đo, tôi vẫn nhận số tiền.

187 nhoen môi cười: “Ngoan lắm.”

Tôi thở dài, ngượng ngịu nói: “Chẳng lẽ sau này mỗi lần em mua gì cho cô chú thì anh đều chuyển tiền trả lại em? Kỳ cục ghê.”

“Không đâu.” Thanh niên 187 vô cùng thân nhiên nói: “Kết hôn rồi thì sẽ là tài sản chung.”

“...” [ôm quyền].

[39] – Con dâu

Bệnh viện XXXX tương đối quá tải, hơn nữa sức khỏe của chú cũng hồi phục tốt nên một thời gian ngắn sau, chú được chuyển đến bệnh viện khác cũng ở thành phố A, tiếp tục nghỉ dưỡng sau mổ.

Làm thủ tục chuyển viện xong, cô gọi 187 tới một góc, nói: “Giờ bố con đỡ nhiều rồi, cũng đã có sức, một mình mẹ chăm sóc ông được, mai hai đứa về đi.”

187 không yên tâm, nhú mày nói: “Như vậy sao được?”

“Được chứ sao không.” Cô rất kiên quyết, “Hai đứa tới đây làm trễ nải nhiều việc lắm rồi. XX (tên thân mật của tôi) còn phải viết văn mà, đâu thể làm mất thời gian của người ta hoài được. Với cả con cũng không nên nghỉ phép lâu thế.”

Cô thực sự nghĩ cho tôi, nắm tay tôi, cười nói: “Cháu xa nhà lâu rồi, nếu còn không về, bố mẹ và bà nội của cháu sẽ lo đấy. Chú cháu mạnh rồi, không sao đâu. Hai đứa an tâm đi.”

Anh cả cũng nói: “Đạo này anh rảnh rang, có thể ở lại phụ một tay. Hai đứa tại em an tâm về đi.”

187 im lặng, có thể thấy anh đang do dự, mấy hôm trước đơn vị đã gọi điện gọi anh về.

Tôi không nói chuyện, đứng bên cạnh chờ anh quyết định.

Trong khi chúng tôi im lặng, chú đang nằm trên giường bỗng cất tiếng. Lúc ấy chú đang được truyền dịch, hẳn là vừa giật mình tỉnh giấc. Chú nhìn 187, nói: “Hai con về đi, bố khỏe lắm, có mẹ con ở lại với bố là được rồi.”

Vài giây sau, 187 thở dài ngồi xuống cái ghế gần giường bệnh, anh vén mép chăn rút ra ngoài giường bệnh lại bên cạnh bàn tay đang cầm kim tiêm của chú, nói nhẹ: “Vậy bố hứa đi, sau khi bọn con về, chuyện gì bố cũng sẽ nghe theo bác sĩ và mẹ con, không được làm theo ý mình, cũng không được làm mẹ con giận.”

Chú lờm anh: “Bố có phải con nít đâu, hứa cái gì mà hứa.”

“Tôi thấy ông còn chẳng bằng đứa con nít ấy chứ.” Cô nói bằng giọng địa phương: “Mấy năm trước bảo ông bỏ thuốc lá, bỏ rượu, hại sức khỏe lắm mà ông có nghe không? Đợt này đi khám cũng là tôi ép ông đi chứ ông có muốn đi đâu, lại còn bảo mình khỏe lắm. Nếu tôi không kiên quyết, lỡ để muộn thêm thì cái mạng già của ông chẳng giữ lại được đâu! Sao lại có người cứng đầu như ông vậy chứ!”

Trong giọng nói của cô có sự ảo não và bất mãn, nhưng hơn cả là sợ hãi và thương xót.

Chú không nói nữa, im lặng nghe cô quở trách.

Cô nói xong, căn phòng chợt yên tĩnh cực điểm, không nghe bất cứ âm thanh nào.

Không lâu sau, có lẽ cô nhớ ra ở đây vẫn có đám trẻ, nói nữa sẽ làm chú mất mặt, cô bèn đi ra tới cửa phòng bệnh.

187 nhìn thoáng qua hình dáng phía sau của mẹ mình, không nói gì, sau đó quay lại nhìn bố mình. Chú nằm trên giường, biểu cảm bình tĩnh, vững vàng như núi, tỏ vẻ “mấy người nói sao cứ nói, tôi đây không sai”.

187 nói: “Trước hết, chờ xuất viện, bố phải bỏ thuốc lá.”

Chú không đáp lời.

“Bác sĩ đã căn dặn rồi, không được động vào thuốc lá và rượu, cũng không thể ăn đồ cay. Sức khỏe của bố, bố không quan tâm thì dầu tại con lo lắng đến mấy cũng vô dụng.”

Chú vẫn im lặng.

187 nhú mày: “Bố có nghe con nói không?”

Bị điểm tên, chú bèn đáp: “Bố biết rồi.”

Một lát sau, 187 nghiêng đầu nhìn tôi, sau đó ngoắt tay gọi: “Em qua đây.”

Tôi thoáng sững sờ: “...”

Tôi?

Tôi: ...?

Chư vị, xin hỏi chư vị có tưởng tượng nỗi cảm giác của tôi khi đó không? Tự dưng chứng kiến cảnh cô chú cãi nhau, với thân phận của tôi, bị kẹp giữa hai người, đứng về phe ai cũng sẽ mịch lòng với người còn lại, cực kỳ lúng túng. Vì vậy, tôi im thin thít, vừa không nói tiếng nào vừa đứng im không nhúc nhích, hết sức biến sự hiện hữu của mình về con số thấp nhất, thậm chí còn ước mình có thể biến mất cái “bùn”.

Do đó, khi 187 đột ngột cue tôi, tôi cầm nín toàn tập!

Nhờ ơn của vị đồng chí này, cô chú và anh cả đều đưa mắt nhìn tôi, thậm chí anh chàng bệnh nhân nằm chung phòng bệnh và mẹ của anh chàng đang “lặng lạng ăn dưa” cũng nhìn tôi.

Tôi cầm nín, sau cùng vẫn đi qua, đứng cạnh đồng chí 187, cố gắng giữ nụ cười lễ phép: “Sao thế anh?”

187 đưa tôi cái ghế, bảo: “Ngồi đi.”

Tôi đoan trang ngồi xuống.

Sau đó, 187 lại nhìn chú Anh nhẹ nhàng nói với chú: “Bố mà không bỏ thuốc lá và giữ gìn sức khỏe, con sẽ không cưới được vợ đâu.”

Chú: “...?”

Cô: “...?”

Anh cả: “...?”

Anh chàng bệnh nhân nằm chung phòng bệnh và mẹ của anh chàng: “...?”

Tôi: “...?”

Tôi ngó người, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Đồng chí 187 nghiêng đầu nhìn tôi, rất thân thiện hỏi: “Đúng không?”

“..”

Tôi đã hiểu anh muốn làm gì, lại còn chẳng cho tôi cơ hội từ chối. Cũng may tôi phản ứng nhanh, sau một giây sững người, tôi nhìn chú, vô cùng vô cùng nghiêm túc nói: “Chú ạ, xuất viện rồi thì chú phải cai thuốc lá, chú khỏe mạnh mới là phúc khí lớn nhất của cả nhà. Nếu không...” Tôi tạm ngừng, cắn răng, gom góp can đảm nói cho hết câu: “Nếu không cháu sẽ không cưới anh XX (tên đầy đủ của 187) đâu.”

Chú im lặng hồi lâu mới nặn ra câu: “Bỏ thì bỏ, chỉ là bỏ thuốc lá thôi mà, tôi có bảo không bỏ đâu.”

*

Sau đó, tôi hùng hổ chất vấn 187: “Anh quá đáng vừa thôi, sao lại đồ lên đầu em chứ?!”

Đồng chí 187 trả lời: “Từ nay về sau, lời nói của em có giá trị hơn lời anh. Bố anh chắc chắn sẽ nghe em.”

“Tại sao?”

“Chờ bao lâu mới có được con dâu.” Anh thân thiện nói: “Bố anh không dám làm mịch lòng em đâu.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Edit: Sa

[40] – Báu vật

Gia đình 187 chỉ có một người họ hàng sống ở thành phố A nhưng không qua lại thường xuyên nên trong suốt thời gian chú đến thành phố A chữa bệnh, chúng tôi luôn ở khách sạn.

Sau khi đặt vé tàu cao tốc về lại vào ngày mai, tôi và 187 thu xếp hành lý, xong xuôi, chúng tôi cùng xuống chỗ lễ tân.

Nhân viên lễ tân nhìn thấy chúng tôi, hỏi: “Xin hỏi có việc gì không?”

“Chúng tôi muốn gia hạn phòng 407 và 409.” Tôi nói.

“Dạ.” Nhân viên lễ tân đáp: “Gia hạn tới ngày nào ạ?”

Tôi ngập ngừng, quay sang hỏi 187, “Hôm qua anh nói chuyện với bác sĩ đúng không? Bác sĩ có nói bao giờ chú được xuất viện không?”

187 trả lời: “Sớm nhất cũng phải một tuần nữa, có thể lâu hơn.”

Tôi nói với nhân viên lễ tân: “Tạm thời gia hạn một tuần.”

“Vâng.” Nhân viên lễ tân gật đầu, làm việc trên máy tính.

Tôi suy nghĩ một chút rồi nói với cô ấy: “Ngày mai chúng tôi phải đi rồi, nhờ sau này còn cần gia hạn phòng, tôi sợ máy cù ở nhà không biết cách. Tôi có thể add Wechat của cô không? Nếu cần gia hạn phòng, tôi chuyển tiền qua Wechat cho cô luôn được không?”

“Chuyện này...” Có lẽ vì chưa từng gặp tình huống này nên cô ấy rất bối rối, ngập ngừng hồi lâu vẫn chưa quyết định được. Sau đó có một chị khá lớn tuổi đi tới nói: “Được chứ ạ.”

Chị ấy rất nhiệt tình, nói xong thì lấy điện thoại ra ngay, quét mã hai chiều với tôi. Tôi cũng quét lại, add chị ấy.

“Cảm ơn chị nhiều.” Tôi cười nói.

Chị ấy: “Không có gì. Người nhà các em ở bệnh viện XXXX rồi chuyển tới bệnh viện đối diện hả?”

“Dạ phải.”

“Biết ngay mà. Thường thì ở bệnh viện đó xong là bệnh nhân sẽ được chuyển về bệnh viện này để nghỉ dưỡng, khách ở bệnh viện bọn chị hầu như toàn là người nhà bệnh nhân.” Chị ấy tỏ ra am hiểu, “Có gì em cứ chuyển tiền qua Wechat cho chị là được.”

Cảm ơn hai nhân viên lễ tân xong, tôi và 187 đi tới bệnh viện. Tới cột đèn giao thông, 187 dắt tay tôi băng qua đường, đang đi, anh chợt phì cười.

Tôi khó hiểu nhíu mày: “Gì thế?”

Đồng chí 187 nói: “Bình thường trông em ngổ thế mà không ngờ lại chu đáo phết.”

“Em ngổ hồi nào.” Tôi phản bác: “Đã bảo rồi, em thông minh lắm đó.”

187 quay đầu nhìn tôi, “Thế cơ à?”

Tôi kéo dài giọng: “Chứ sao. Chu đáo chỉ là một trong nhiều ưu điểm của em thôi, em còn rất am hiểu nghệ thuật cuộc sống...” Vừa nói tôi vừa khoát tay, “Haiz, thôi, vẫn còn sớm để nói với anh những điều này, chờ sau này đến lúc cần thì em từ từ dạy anh.”

187 buồn cười, véo nhẹ má tôi: “Suốt ngày nỏ văng miêng. Em biết làm gì? Còn dạy anh nữa cơ, tính dạy cái gì?”

Tôi bắt nắn hất tay anh ra, nghiêm túc: “Chẳng hạn như làm sao để mẹ và vợ hòa thuận.”

187: “...”

Hắn là vị đồng chí này không ngờ tôi sẽ nói thế, ngớ cả người.

Tôi mừng khắp khối, nói như sấm liên thanh: “Anh hiểu không? Anh biết không? Anh biết mình đứng giữa thì nên làm gì không?”

187 nói nhẹ: “Mẹ anh hiền lắm, khá ít nói nhưng tính tình tốt lắm. Mẹ và em sẽ không có mâu thuẫn gì đâu.”

“Nhưng nhờ có thì sao? Anh có biết cách xử lý không?” Tôi hỏi, “Ví dụ như vì việc của ai đó mà cô hiểu lầm em, nếu vậy thì anh sẽ làm gì?”

187 trả lời: “Anh sẽ giải thích cho mẹ, nói lý lẽ rõ ràng để mẹ biết là mẹ hiểu lầm em. Chỉ cần em không làm sai, anh sẽ hết lòng ủng hộ em.”

“Wow, anh giỏi quá.” Tôi giờ ngón tay cái lên rồi vỗ tay đôm đốp, “Anh mà ủng hộ kiểu đó thì bảo đảm hiểu lầm sẽ chồng chất hiểu lầm.”

187: “...”

“Vậy theo em thì phải làm sao?” 187 nheo mắt, “Nào, xin chỉ giáo.”

“Ồ đại đa số gia đình, mẹ và vợ đều muốn mình là người phụ nữ quan trọng nhất của người con, người chồng, vì vậy khi mẹ chồng con dâu xảy ra mâu thuẫn, bắt kẻ ai đúng ai sai, khi đứng trước mặt mẹ mình, anh tuyệt đối không được bênh vợ, tương tự, trước mặt vợ, anh cũng không được bênh mẹ. Cuộc sống gia đình là một môn nghệ thuật, mọi việc đều có nhiều góc độ, cân bằng hai bên thì gia đình mới êm ấm.” Tôi bắt chước vẻ mặt và giọng điệu điềm đạm của anh, “Hiểu chưa? Biết mình còn có rất nhiều cái cần học chưa?”

187 thích thú, hỏi tôi: “Ai dạy em thế?”

“Cái này thì cần ai dạy.” Tôi trả lời với vẻ hiển nhiên, “Rút ra từ cuộc sống thôi chứ đâu, nhìn nhiều nghe nhiều thì biết thôi.”

187 xoa đầu tôi: “Được đấy, IQ thấp nhưng EQ tạm chấp nhận được.”

“IQ ai thấp?” Tôi phản bác, “Em nói cho anh biết nhé, anh gặp được cô gái thông minh biết điều như em là phúc phận tám kiếp của anh đó.”

187 cười, rất nể tình mà phôi hợp: “Ừm, đúng là anh nhặt được báu vật thật.”

[41] – Xem anh

Sắp xếp cho cô chủ ổn thỏa, tôi và 187 rời khỏi thành phố A.

Về nhà, cuộc sống vẫn trôi qua như cũ. Ban ngày, 187 bận rộn với việc ở đơn vị, còn tôi thì làm việc ở nhà, buổi tối hai đứa gọi điện qua video, cuối tuần thì hẹn hò.

Như đã nói, cuộc sống của 187 khá đơn điệu, trừ công việc ra, anh chỉ thích chơi game và chơi thể thao. Bóng rổ, bóng đá, cầu lông, bóng bàn, anh đều biết chơi và chơi rất khá, mà trong các môn thể thao ấy, 187 thích và giỏi bóng rổ nhất.

Giống như phần lớn doanh trại, đơn vị của 187 cũng có đội bóng rổ, 187 là thành viên chủ lực của đội. Cuối tuần nọ, đơn vị của anh và những đơn vị khác hẹn nhau thi đấu giao hữu.

Sau giờ trưa, tôi đi theo 187 và các đồng đội của anh tới nơi so tài. Thay quần áo chơi bóng xong, 187 đưa quần áo cho tôi cầm, sau đó ra sân cùng mọi người.

Tôi ôm quần áo của anh, thấy họ còn chưa bắt đầu chơi, bèn lấy điện thoại ra xem TikTok.

Một lát sau, 187 bỗng chạy ra. Tôi ngơ ngác ngẩng đầu lên: “Sao thế? Quên gì à?”

187 cúi đầu nhìn tôi: “Anh chạy ra xem em.”

Tôi:?

187 nói tiếp: “Em có xem anh chơi không?”

Tôi: “...???”

Tôi chả hiểu ra làm sao, trả lời: “Xem mà.”

Về mặt của vị huynh đệ này chẳng tốt lành gì. Anh im lặng chốc lát, liếc tới cái điện thoại của tôi, khó chịu nói: “Em toàn xem điện thoại.”

Tôi: “...@#%”

Điện thoại:??? Tui đã làm sai điều gì?

Tôi bối rối cất điện thoại vào túi xách, nói: “Em không xem điện thoại nữa. Xem anh, xem anh.”

Thấy thế, 187 mới tạm hài lòng, lấy bình nước khoáng đưa cho tôi, xoa đầu tôi rồi xoay người ra sân.

“...”

Một cuối tuần vào tháng năm, mặt trời lơ lửng trên cao, hoa hé nụ cười, tôi vui vẻ chạy đến doanh trại thăm 187.

Như thường lệ, 187 ra cổng đón tôi. Vừa vào ký túc xá, tôi liền đặt túi xách xuống, hai mắt phát sáng nói với anh: “Anh anh, anh đăng nhập vào tài khoản giúp em với, em đi rửa mặt cái đã, họ hỏi em quá trời.”

187: “...”

187 đứng thẳng nhìn tôi, mặt không cảm xúc: “Em tới đây để làm gì?”

Tôi:?

Tôi chả hiểu mô tê ra làm sao: “Tôi chơi với anh chứ làm gì.”

187 vẫn không cảm xúc, lắc đầu: “Em tới chơi với anh bao giờ, em tới hòng mượn máy tính của anh để chơi game với bạn em thì có.”

“...” Éc.

Tôi bối rối, nghĩ bụng mới tới nơi chưa kịp nói gì mà đã chiếm lấy máy tính của người ta thì đúng là quá đáng, hơn nữa theo như tôi nhận thấy, từ thái độ cho đến hành động của vị đại ca này cứ như tôi nợ tiền anh vậy, đủ để nó rõ anh vô cùng khó chịu.

“Có đâu nào.” Tôi giải thích, “Chỉ trùng hợp hẹn đúng hôm nay thôi mà, chơi có mấy ván hà.”

“Ừm. Vậy em chơi đi.” 187 cực kỳ điềm tĩnh nói, sau đó ngồi vào ghế, gác hai chân lên, xem điện thoại.

Tôi biết mình sai, im lặng chốc lát, sau đó rón rén tới chỗ anh, đứng lại. Anh phớt lờ tôi, tôi bèn kéo vai áo của anh, “Ê.”

Vị huynh đài này vẫn bất động như núi tựa như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục xem điện thoại.

Tôi thò đầu nhìn, điện thoại của anh đang phát trực tiếp trận đấu bóng rổ. Tôi hắng giọng, cười làm lành, nói: “Đang xem bóng ạ?”

Đồng chí 187 lạnh lùng “Ừm”, vẫn không ngẩng đầu.

Tôi: “Anh ủng hộ đội nào? Đội đang dẫn trước hay bị dẫn?”

187 lạnh lùng đáp: “Không ủng hộ đội nào cả, xem đại thôi.”

Tôi: “...”

Tôi phì cười, chọt tay vào lưng anh: “Anh sao thế? Giận à?”

Có lẽ bị tiếng cười của tôi kích động, 187 ngược mắt. Vị đồng chí này nhìn tôi đăm đăm hồi lâu, bỗng thỉnh linh nói: “Chúng ta đi chơi cùng bạn của em, em chỉ quan tâm tới họ, hứng khởi nói chuyện với họ. Một mình em đi chơi với bạn của em, em sẽ không liên lạc với anh cả ngày trời. Ở chỗ anh có game em thích, em chơi cùng bạn của em. Anh ghen, anh giận.”

Nghe anh nói xong, tôi thoát cái sừng sốt, ngớ cả người.

Có lẽ vì chịu ảnh hưởng từ gia đình, tôi tương đối hoạt bát vui vẻ, từ nhỏ đã trượng nghĩa với bạn bè, nhờ vậy mà có khá nhiều bạn. Cấp hai, cấp ba, đại học, hầu như mỗi giai đoạn đều có những người bạn thân thiết, không phải thân ai nấy lo mà thực sự thân thiết.

Sau khi yêu 187, thỉnh thoảng tôi sẽ đưa anh đi gặp bạn bè. Bạn bè của tôi cũng có tính cách khá giống tôi, tuy 187 không hòa nhập vào được nhưng anh ứng xử khéo léo nên cuộc hẹn nào cũng rất vui vẻ. Bạn bè của tôi đánh giá khá cao về anh.

Do đó, tôi hoàn toàn không ngờ tôi và anh lại nảy sinh mâu thuẫn ở vấn đề này. Hơn nữa, dựa theo tình hình, có vẻ như đồng chí 187 nhẫn nhịn đã lâu.

Tôi suy tư chốc lát, ngồi xuống cạnh anh, bình tĩnh hỏi: “Anh thấy em coi trọng bạn bè hơn anh?”

187 không vòng vo, đáp: “Đúng vậy.”

“Sao thế được, anh bị ảo giác đó.” Tôi cười, “Đối với em, anh và bạn bè đều rất quan trọng.”

187 cũng đã bình tĩnh trở lại, anh im lặng hồi lâu, thờ dài, nói: “Anh có ít bạn nên hiện giờ chưa hiểu ý của em.”

Tôi cười: “Anh phải biết rằng ở thời điểm trước khi gặp anh, suốt hơn hai mươi năm, bạn bè là những người đã ở bên em trong những lúc khó khăn. Khi anh chưa xuất hiện, em buồn, họ ở bên em, em đau, cũng là họ ở bên em. Bạn bè chân chính tựa như người thân không có máu mủ ruột rà, bọn em đã cùng khóc cùng cười, cùng trải qua rất nhiều chuyện. Anh không hiểu tình cảm của bọn em là vì đó là phần cuộc đời của em mà anh vắng mặt.”

Nghe tôi nói xong, 187 ngẩn người, không nói gì. Sau một hồi im lặng, 187 nắm chặt tay tôi, anh cúi đầu, nói nhỏ: “Anh xin lỗi, tại anh không tìm thấy em sớm hơn.”

Không biết vì sao khi nghe những lời đó, tôi lại đỏ mắt. Tôi nhanh chóng che giấu cảm xúc của mình, nói bằng giọng bông đùa: “Không sao không sao, bây giờ cũng chưa muộn mà. Chuyện duyên phận đâu ai nói trước được.”

187 cười. Anh véo mạnh má tôi, nói, “Được rồi, chơi game đi.”

Tâm trạng của tôi khi ấy rất phức tạp, vừa buồn ngủ vừa thấy may mắn, đồng thời cũng có cả chua xót. Tôi nhìn anh, lắc đầu.

187: “Không chơi?”

“Ừm.” Tôi râm rì: “Không muốn chơi nữa.”

187 buồn cười: “Sao bảo hẹn bạn rồi mà?”

Tôi nghiêm trang nói: “Em chợt phát hiện em rất rất thích anh.”

187: “...”

Có lẽ bị bất ngờ trước lời tỏ tình của tôi, 187 ngớ người.

Tôi dang rộng tay ôm chặt anh, 187 ngạc nhiên ôm lại tôi, xoa đầu tôi, dịu dàng nói: “Sao thế? Tự dưng sến rện thế?”

Tôi râm rì: “Lý trí thường xuyên nhắc nhở em phải đối xử bình đẳng giữa bạn bè và anh, không thể vì anh mà bỏ họ được. Nhưng phải làm sao đây, trong lòng em rất muốn trọng sắc khinh bạn.”

[43] – Giáo viên chủ nhiệm

Tôi có một nhóm chat độc giả, không nhiều người lắm, toàn là những cô bé thích tiểu thuyết của tôi, rảnh rỗi họ sẽ chat chit tâm sự, chia sẻ những quyển tiểu thuyết đang đọc hoặc những bộ phim đang xem, không khí rất vui vẻ, như bạn bè của nhau.

Tôi cũng thường xuyên tán dóc với mọi người những khi rảnh rỗi.

Một ngày nọ, lúc ăn cơm với 187, tôi mở nhóm chat, phát hiện một chủ đề thú vị liền nhập hội với mọi người.

Đang lạch cạch gõ chữ, giọng 187 thình lình vang lên. Anh nói: “Ăn cơm.”

Tôi: “...”

Tôi biết mình không thể cãi lại, bèn đặt điện thoại xuống, ngoan ngoãn ăn cơm.

Một lát sau, điện thoại của anh chọt reo chuông. 187 nhìn người gọi đến, nói với tôi: “Ăn xong vào, không được chơi điện thoại.”

Tôi nghiêm trang gật đầu: “Dạ.”

Sau đó, anh đi ra khỏi lầu ký túc xá để nghe điện thoại.

Tôi nhân cơ hội cầm điện thoại lên, tiếp tục tán dóc. Gõ chữ liên hồi, nói chuyện liên tục, hoàn toàn không dừng lại được.

Đúng lúc này, tôi bỗng nhận thấy có gì đó là lạ, bèn ngước đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Vừa ngẩng đầu, 187 đã đứng bên cửa sổ tự bao giờ, anh đang ung dung nhìn tôi, hệt như giáo viên chủ nhiệm đứng ở cửa sau hồi tôi còn đi học.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí ngưng đọng.

Tôi ngớ người: “...???”

Ngay sau đó, 187 hất cằm: “Còn chưa bỏ điện thoại xuống ăn cơm?”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

[44] – Cháu nội

Cuộc sống yên ả trôi qua, thoát cái đã đến cuối tháng 5 năm 2019.

Tôi vẫn nhớ rõ hôm đó là thứ sáu ngày 31, là ngày cuối cùng của tháng 5. Tôi và đồng chí 187 hẹn nhau ăn tối, vì vậy tôi trang điểm ăn vận từ sớm, chờ tới thời gian hẹn hò.

Tôi lướt Weibo với bắn PUBG chốc lát rồi nhìn đồng hồ, tới giờ hẹn rồi. Tôi lấy điện thoại mở Wechat, chọn khung chat 187 rồi gửi cho anh nhắn dán gấu mèo có dòng chữ: *Hôm chơi game nữa, ỉu thôi.*

Mấy phút sau, 187 trả lời: *Anh vừa chơi bóng xong, tắm cái đã. Ngoan.*

Tôi: *Tắm xong thì bảo em để em đi nhé.*

Anh đáp: *Ừ.*

Thường ngày khi chúng tôi gọi video, thỉnh thoảng 187 cũng sẽ bỏ đi tắm rồi gọi lại cho tôi. Không cần quá chú ý thì tôi cũng biết vị huynh đài này tắm rất nhanh, vì vậy bây giờ tôi cũng không lè nhè nữa mà lấy cái thẻ xe buýt bỏ vào túi xách, bắt đầu làm công tác chuẩn bị cuối cùng trước khi đi chơi.

Đúng lúc đó, bà nội đi vào phòng, quan sát tôi, hỏi: “Đi chơi với XX à?”

Tôi qua tôi đã nói với nội về việc hôm nay tôi sẽ đi hẹn hò nhưng người già thường hay quên, tôi vội đáp: “Dạ, bọn con đi ăn cơm. Hôm qua con nói với nội rồi mà.”

“Ồ.” Bà nội như nhớ tới cái gì, nói: “Haiz, trí nhớ của nội càng ngày càng tệ lậu. Phải rồi, còn có chuyện này nữa, nội cứ định hỏi con mãi mà cứ quên. Bỏ nó sao rồi? Xuất viện chưa?”

Tôi nói: “Xuất viện rồi ạ, cô chú về nhà rồi.”

Bà nội an tâm, hỏi tiếp: “Hai cô chú ấy tự về à?”

“Dạ không.” Tôi cười, “Anh cả của XX lái xe, đưa tới tận nhà luôn.”

“Vậy thì tốt quá.” Bà nội gạt đầu, ngừng lại chốc lát rồi nói tiếp, “Hồi trước khi con bảo dạ dày của mẹ nó không khỏe nên định khám ở bệnh viện đó luôn, thế đã khám chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

“Soi dạ dày rồi, bác sĩ bảo là bị viêm dạ dày mãn tính. Bác sĩ cho thuốc về uống, một tháng sau tái khám.”

Tôi nói cụ thể tình hình cho bà nội nghe, bà nội hơi nhũn mảy, thở dài nói: “Bố mẹ nó cũng khổ, tốn bao nhiêu công sức để nuôi lớn con cái nhưng nó lại làm lính, vắng nhà quanh năm suốt tháng, muốn gặp mặt cũng khó. Còn trẻ thì không sao, giờ lớn tuổi, ai cũng bệnh tật... Haiz.”

Tôi nói: “Không sao đâu ạ, con và anh XX đã bàn với nhau rồi, cô chú lớn tuổi, không thể để cô chú ở quê một mình được. Chờ anh sửa nhà xong thì bọn con sẽ đón cô chú về đây.”

Bà nội nhìn tôi: “Nói thì dễ lắm. Cô chú ấy sống cả đời ở miền Bắc, liệu có thích ứng với nhịp sống ở nơi này không? Có thích ứng với đồ ăn thức uống ở đây không? Họ có đồng ý không?”

Tôi ngẩn người. Quả thực lúc thương lượng vấn đề này, tôi và 187 chưa hỏi ý kiến của cô chú.

Tôi bối rối: “Cũng phải. Vậy làm sao đây ạ?”

“Thấy khó rồi chứ gì? Thấy xây dựng mái ấm không hề đơn giản rồi chứ gì? Nào có chuyện gì là dễ dàng đâu.” Bà nội cười, xua tay, nói: “Chưa tới lúc con cần quan tâm tới điều này. Được rồi, đi chơi đi.”

Đúng lúc này 187 nhắn tin tới, tôi thu dọn đồ đạc đi ra ngoài. Ra tới cửa, bà nội bỗng gọi tôi: “Đứng rồi.”

Tôi dừng chân, ngoảnh đầu.

Bà nội nói với tôi: “Con bảo XX nói với mẹ nó là bọc theo túi đậu phộng bên mình, rảnh tay thì nhai mấy hột, dưỡng dạ dày.”

Tầm bảy giờ tối, tôi và 187 gặp nhau ở quán ăn.

Lúc ăn cơm, tôi chuyển lời của bà nội cho anh nghe. 187 nói: “Cảm ơn nội giùm anh nha.”

Tôi ngập ngừng một chập rồi nói: “Hôm nay bà cháu em nói chuyện với nhau, em có kể chuyện tụi mình dự định đón cô chú tới đây ở. Bà nội bảo ý của tụi mình là tốt, nhưng phải hỏi ý kiến của cô chú trước đã, sợ cô chú không quen ở đây, sẽ không vui.”

187 nhìn tôi chăm chú, nói: “Đừng lo chuyện này.”

Tôi tò mò: “Tại sao?”

Đồng chí 187 thông dong nói: “Nói bố mẹ tới đây trông cháu nội thì bảo đảm không ai vui hơn bố mẹ đâu.”

Tôi: “...@#\$%”

Anh quả là thiên tài [ôm quyền][vỗ tay][giờ ngón tay cái]

[45] – Em bé

Cũng là ngày 31 tháng 5.

Ăn cơm xong, trời còn sớm, tôi và 187 về ký túc xá của anh chơi. Đang chơi, tôi nhớ này mai phải đăng truyện, bèn mượn máy tính của anh viết truyện.

Đang gõ bàn phím lạch cạch, bên tai vang lên tiếng nói: “Em muốn có em bé không?”

Tôi: “...?”

Tôi thoáng sững sờ, quay phắt đầu nhìn anh, “Anh nói gì cơ?”

187 lặp lại: “Em muốn có một em bé không?”

“...” WTF? Ông anh à, ông bị sao dzì? Tụi mình còn chưa xem tuổi đó, anh lấy can đảm đâu ra để nói cái đó dzì?

Tôi đỏ bừng mặt, ngơ ngác. Một lát sau, tôi giả vờ bình tĩnh hắng giọng, lấp ba lấp bắp: “Anh... Anh... Khụ... Sao tự dưng anh hỏi thế?”

Không biết qua bao lâu, anh nói: “Ý anh là em bé bằng bông để làm gối ôm đó.”

Tôi: “...”

“Mai là Quốc tế Thiếu nhi, anh tính tặng quà cho em.” Vị đại ca ấy hờ hững nhìn tôi: “Suốt ngày nghĩ đâu đâu.”

“...@#\$%”

Em xin lỗi, là em đen tối [ôm quyền][tạm biệt].

[46] – Vòng tay năm màu

Trung Quốc đất rộng người đông, tập quán mỗi vùng mỗi khác. Tôi là người tây nam, ở quê tôi, Tết Đoan Ngọ có tục ăn bánh ú và treo ngải thom trước cửa.

Lại thêm một cái Tết Đoan Ngọ, như mọi năm, bà nội gói mớ bánh ú, quãng thời gian đó bàn ăn nhà chúng tôi hầu như luôn có bánh ú.

Bà nội thích 187 nên cũng làm cho anh một ít, còn căn dặn tôi: “Nó sống xa nhà chắc không có ai gói bánh ú cho ăn. Con đem mớ bánh này cho nó, nội nghe nó không thích ăn ngọt nên toàn gói nhân mặn cho nó hết đó.”

Thế là hôm đó, sau khi viết truyện xong, tôi đem bánh ú tới đơn vị cho 187.

Tháng sáu, trời nóng như đổ lửa, đã vào giữa hè. Lúc đó là sau giờ trưa, đồng chí 187 đội nắng ra cổng đón tôi, dẫn tôi vào ký túc xá.

Hôm đó rất nóng, tôi đỏ mồ hôi ròng ròng, liên tục dùng tay quạt mặt mình. 187 thấy vậy, nhướn mày nói: “Trưa nắng chạy tới đâu làm gì, sao không ngoan ngoãn ở nhà?”

Anh vừa nói vừa lấy khăn giấy từ trong túi quần ra, lau mồ hôi cho tôi, sau đó cầm lấy túi mà tôi đang xách.

Tôi nói: “Bà nội bảo em tới đưa bánh ú cho anh.”

187 ngó người: “Bánh ú?”

“Ừ, nhân tiện.” Tôi chỉ vào cái túi trong tay anh, “Hôm bữa đã nói với anh là bà nội làm bánh ú cho anh rồi mà. Anh quên à?”

Anh nhớ ra, gật đầu: “Cảm ơn bà nội”, dừng một chút, bồi thêm: “Cảm ơn vợ.”

“Hừ.” Bực bội dưới cái nắng nóng, tôi tức giận lâu bâu: “Có lòng tốt đem đến cho anh ăn mà anh còn rầy em.”

187 bất đắc dĩ thờ dài, giọng nói ôn tồn, nhẫn nại dỗ dành như đang dỗ trẻ con: “Anh không rầy em. Trời nắng gắt, đường lại xa, anh sợ em bị say nắng thôi. Xem em nóng chưa kìa.”

Tôi lườm anh, nhướn mày, không nói gì.

Đang giờ nghỉ trưa, trong sân không có ai, chỉ có Mặt Trời ngênh ngang vắt trên đỉnh đầu. 187 nhìn xung quanh, dịu dàng: “Được rồi mà, tại anh hết, đừng dỗi nữa.”

Miệng tôi khô khốc, nói: “Em muốn ăn kem.”

187 gật đầu, đưa chìa khóa phòng ký túc xá của anh cho tôi, nói: “Nắng gắt quá, để anh đi mua, em về ký túc xá uống miếng nước đi.” Nói xong, anh liền xoay người rời đi.

Ký túc xá bật điều hòa, bước vào, lập tức mát rười rượi, tôi có cảm giác như vừa từ địa ngục về nhân gian. Tôi rót cốc nước, uống cạn.

187 đã đưa chìa khóa cho tôi, anh không cầm chìa khóa dự phòng nên tôi đóng kín cửa mà chưa lại khe hở. Không lâu sau, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân càng lúc càng rõ rệt.

Đồng chí 187 đã về, tay cầm cây kem Cornetto vị sô-cô-la. Anh đưa kem cho tôi, nói: “Quên hỏi em thích vị gì nên mua đại.”

“Sao cũng được hết á.” Nhìn thấy em, hai mắt tôi phát sáng, nhận lấy cây Cornetto, nhanh tay xé bao ra, cắn vội một miếng.

Kem tan ra trong miệng, lành lạnh, ngọt ngào, tôi cực kỳ thỏa mãn, cả người như sống lại, cười tít mắt với 187: “Chanh kieu!”

187 ngồi bên cạnh lẳng lặng ngắm tôi, nhìn vẻ mặt anh tựa như trông tôi rất buồn cười. Một lát sau, anh véo má tôi, nói: “Vui lắm à?”

Ăn kem giữa trưa nóng đúng là mỹ vị nhân gian, là đỉnh cao của hưởng thụ! Không có gì vui hơn! Tôi gật đầu như gà mổ thóc, vui vẻ nói: “Vui.”

187 càng véo mạnh má tôi: “Mới này còn giận, giờ ăn cây kem đã vui thế này rồi. Cô nương hai mấy tuổi sao cứ như trẻ con thế?”

Tôi đẩy tay anh ra, trốn qua một bên, néo mắt nhìn anh, tỏ vẻ “Anh coi chừng nha, đừng làm phiền em hưởng thụ kem”.

187 bảo: “Giờ tay ra.”

Tôi:?

Tôi ngờ vực nhìn anh, khó hiểu: “Gi cơ?”

187 không nói gì, bất lấy tay tôi, trong lúc tôi vẫn chưa hiểu mô tê gì thì anh lấy từ trong túi quần ra một cái vòng tay được bện bằng đủ sợi dây mảnh sắc sỡ.

“Cái gì thế?” Tôi tò mò.

187 cup mắt, không nói gì, đeo vòng tay cho tôi, động tác vừa nhẹ nhàng vừa tỉ mỉ, vẻ mặt vô cùng chăm chú. Đeo xong, anh nắm cổ tay tôi xem một chặp, có vẻ rất hài lòng, sau đó mới buông tay tôi ra.

Bấy giờ, 187 nói: “Vòng tay năm màu.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh.

187 nói tiếp: “Tập tục ở quê anh.”

Lớn ngần này tôi mới nghe đến tập tục ấy, cảm thấy rất mới mẻ, hào hứng nói: “Đẹp quá. Anh mua ạ?”

187 lắc đầu, đáp: “Có chị đồng nghiệp đan cho con chị, anh nghĩ em sẽ thích nên xin chị một cái.”

Tôi: “...”

Tôi:?

Tôi ngờ ngợ, nhướn mày: “Đan cho con?”

“Ừm.” Về mặt của đồng chí 187 rất điềm nhiên, cũng rất tỉnh bơ, anh nói: “Ồ quê anh, vào trưa Tết Đoan Ngọ, người lớn sẽ cho bọn trẻ con cái này.”

Tôi: “...@#\$\$%”

“Không phải chứ, em bảo này,” Tôi lại hải hùng, dờ khó dờ cười: “Nếu là cho trẻ con thì sao anh lại cho em?”

Thanh niên 187 xoa đầu tôi: “Em không phải trẻ con à?”

Tôi: ...

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edit: Sa

[47] – Không tự giác

Cuối tháng sáu, một tối nọ, tắm rửa xong, tôi đắp mặt nạ rồi leo lên giường chơi điện thoại, chơi khoảng hai tiếng thì có cuộc gọi video. Tôi mở ra xem, đó là nhóm chat của tôi và đám bạn. Tôi đã quên tối đó chúng tôi gọi cho nhau để làm gì, đến khi tắt video, tôi lại nhận được cuộc video của 187, khi ấy đã gần mười một giờ.

Móng Heo Nhà Em muốn trò chuyện video cùng bạn, “Đồng ý” hoặc “Từ chối”. Tôi chột dạ háng giọng, sửa sang tóc tai, ngồi nghiêm chỉnh rồi bấm “Đồng ý”.

Cuộc gọi được kết nối, đồng chí 187 hiện ra trên màn hình. Anh vừa tắm xong, mặc cái áo thun ngắn tay màu xanh, mái tóc ngắn cũn ướt nhẹp, đang cầm khăn lau tóc.

Tôi hỏi: “Anh vừa tắm xong à?”

“Ừm.” Giọng 187 nghe không được vui lắm, “Em tắm chưa?”

“Rồi.”

Có vẻ như đàn ông lau tóc rất có lệ, 187 quẹt quẹt vài cái rồi thôi, anh bỏ khăn xuống, nhìn tôi: “Mới này làm gì thế?”

Tôi: “Tán dóc với đám bạn ấy mà.”

187 cực kỳ điềm nhiên hỏi: “Bao lâu?”

Tôi lúng túng: “Tầm hai tiếng.” Tôi sợ anh không vui, bèn giải thích: “Bạn em gặp chuyện buồn nên tâm sự hơi lâu.”

187 không hỏi vấn đề ấy nữa, hỏi tiếp: “Hôm nay đã làm những gì thế?”

“Ăn, ngủ, viết truyện.” Tôi rậm rập trả lời, thành thật bổ sung, “Sẵn tiện nhớ anh.”

187 cười, tôi có thể cảm nhận rõ rệt anh vui lên nhiều. Anh nói: “Ngoan quá.”

Tôi thăm thò phào, cũng cười.

Chúng tôi tán dóc với nhau, thoáng chốc đã mười hai giờ tối. 187 nhìn đồng hồ, nhắc tôi: “Tóc em còn chưa khô kia, đi sấy nhanh nhanh rồi ngủ, không được cầm điện thoại nữa đâu đấy.”

Tôi gật đầu: “Dạ, anh cũng vậy nha, ngủ ngon.”

187: “Ừm, cúp đây.”

Tôi vẫy tay chào anh: “Bái bai.”

187: “Bai.”

Sau đó...

Sau đó chúng tôi nhìn nhau đắm đắm qua màn hình, không ai chịu cúp máy.

187 nhú mày, nhìn tôi chăm chăm: “Em trợn mắt làm gì thế?”

Tôi: “...”

Tôi tiếp tục nhìn anh, vừa buồn cười vừa thẹn thùng, không nói gì.

187 như cười như không: “Không tắt video mà còn chờ cái gì đấy?”

Tôi: “Có chờ gì đâu.”

187: “Mau hôn anh đi.”

Tôi: “...”

187 lườm: “Cứ phải để anh nhắc, chả tự giác tí nào.”

Tôi đỏ mặt, lúng túng đăng hăng mấy tiếng rồi “muah” một cái rồi kêu vô màn hình điện thoại.

[48] – Ban bếp núc

Sau khi giới thiệu đồng chí 187 với bạn bè, tôi add anh vô nhóm chat tên là “Làm giàu mới đúng”. Trong nhóm chat toàn là bạn bè cấp ba thân thiết với tôi, có nam có nữ, thường xuyên tổ chức các hoạt động nho nhỏ như cùng nhau chơi game hoặc chơi bóng rổ bóng bàn.

Một ngày nọ, thằng em họ Nghiêu Ca gửi tin nhắn hỏi tôi có quen ai mở cửa tiệm ăn uống không, thế là tôi nhắn lên nhóm chat “Làm giàu mới đúng”.

Tôi: @mọi người Hú tất cả đồng chí! Mọi người có bạn bè nào mở cửa tiệm ăn uống không? Chẳng hạn như tiệm lẩu, tiệm bánh gì đó?

Mọi người nhanh chóng trả lời:

Bạn A: Không có bạn bè giàu sang cỡ đó [mím cười]

Tôi: [mím cười]

Bạn B: Hỏi chi?

Bạn C: Không.

Bạn D: Mày hỏi làm tao đối vl.

...

Tôi lướt xem câu trả lời, giữa một rừng xàm xí thì một câu trả lời nghiêm túc cực kỳ nổi bật.

187: Có ban bếp núc.

Tôi: ...?

Mọi người: ...?

[49] – Video clip

Nửa năm sau 2019, ngày nào tôi cũng lướt TikTok, vô tình trông thấy tiêu đề “Thời đại 5G đã tới mà đường làm giàu của bạn còn ở nơi nào?”, tò mò, tôi nhấn vào xem.

Video không dài, chỉ ngắn ngủn hai mươi giây, tôi xem đi xem lại mấy lần, sau đó trầm tư.

Tối đó, tôi nhắn tin cho Nghiêu Ca: Hôm nay chị xem một video clip nói về thời đại 5G, sau này video clip sẽ dần dần thay thế cho văn bản, hình ảnh, trở thành con đường thu thập tin tức tốt nhất.

Nghiêu Ca nhanh chóng trả lời: Em cũng đã tìm hiểu về video clip rồi. Bilibili, TikTok, Kuaishou, Ixigua đều là các nền tảng tương đối hot trong thị trường

video clip.

Nói ra thật xấu hổ, hai năm trước, vì tin nhầm người mà tôi và Nghiêu Ca đã xảy ra chuyện lớn, có thể nói đó là quãng thời gian suy sụp nhất trong đời chúng tôi tính đến lúc này. Sau đó, dưới sự động viên của người xung quanh, chúng tôi lấy lại tinh thần, bắt đầu cuộc sống mới. Mấy tháng qua, chúng tôi vừa cố giấu giếm gia đình, làm như không có gì vừa vất óc suy nghĩ cách kiếm tiền.

Chúng tôi từng muốn mở cửa tiệm bán đồ ăn vặt trên Taobao, từng muốn mở quán trà sữa, nhưng vì không có tiền nên tất cả đều bị xếp xó.

“Video Clip” xuất hiện tựa như tia sáng.

Tối hôm sau, tôi và Nghiêu Ca gặp nhau ở một tiệm bánh, bàn bạc “phương hướng làm giàu” mới của chúng tôi.

“Hồi trước em và bạn cùng phòng đã thử làm Bilibili rồi.”

Có lẽ do hào hứng mà hôm nay Nghiêu Nghiêu rất phấn khích. Nó hứng khởi vừa nói vừa lấy điện thoại ra cho tôi xem tài khoản Bilibili của nó. Nó đã đăng vài clip, lượt xem chỉ le que vài mống, lượt theo dõi cũng chỉ khoảng một trăm người.

Nghiêu Ca mở một clip ra cho tôi xem, “Đây là clip thử thách mà em và bạn cùng phòng đã làm cùng nhau. Đó là lần đầu tụi em đi siêu thị với nhau, mua hai hộp mì cay, sau đó nấu mì rồi ăn mì trước ống kính.”

Tôi hỏi: “Em theo hướng dạng thử thách?”

“Không phải.” Nghiêu Ca thờ dãi, “Em thử rất nhiều đề tài, thú cưng, bình dân, thời thượng, nhưng clip nào cũng rất ít người xem, em không có khán giả trung thành.”

“Em và bạn cùng phòng đã làm bao lâu rồi?”

“Mới đây thôi.” Nhắc tới chuyện này, Nghiêu Ca như đưa đám, “Làm tầm hai, ba clip thì bạn em bỏ cuộc, giờ chỉ còn mình em tự mò thôi.”

Nghe xong, tôi chợt thấy hụt hẫng, bần khoản nói: “Mới đầu chị hào hứng lắm, cho rằng làm video clip khá rẻ, không cần đập tiền như mở cửa hàng, bây giờ mới thấy chả dễ dàng gì.”

“Chị tương dễ á?” Nghiêu Ca lắc đầu, “Em từng thấy một bạn chuyên làm về trang điểm, chất lượng ổn áp lắm, nhưng làm hơn một năm rồi mà hiện giờ lượt xem mỗi clip cũng chỉ lèo tèo vài trăm, có nghĩa là hơn một năm nay đều chỉ có chi chứ không có thu.”

Tôi ngẫm nghĩ, hỏi: “Mà kiếm tiền bằng video clip như thế nào ấy nhỉ? Tính lượt xem hả?”

“Lượt xem là một phần.” Nghiêu Ca nói, “Nhưng chủ yếu là ăn tiền quảng cáo. Nếu lượt xem cao, các nhãn hàng sẽ chú ý, sau đó họ sẽ nhờ chị quảng cáo sản phẩm. Phí quảng cáo không cố định, tài khoản của chị càng nhiều người theo dõi thì phí quảng cáo càng cao.”

“Đã hiểu.” Tôi gật, “Thế bây giờ em có ý kiến gì không?”

Nghiêu Ca nghiêm túc suy nghĩ, đáp: “Thế này đi, chị có độc giả, làm Bilibili, chị lên hình luôn, còn nội dung thì từ từ tính. Nếu quyết định làm video clip thì mình phải làm ngay, chứ cứ cà kê thì không biết tới ngày tháng năm nào. Em sẽ đổi tên tài khoản Bilibili của em thành bút danh của chị, chị về đăng Weibo mời độc giả xem, nếu có tài khoản thì theo dõi luôn càng tốt.”

Tôi ngập ngừng: “Dùng bút danh có ổn không vậy?”

“Sao không? Chúng ta không trộm không cướp, lại không lừa đảo, độc giả của chị hẳn đều là người trẻ tuổi, có lẽ có nhiều người xài nhiều B trạm đó.” Nghiêu Ca nói, “À đúng rồi, em sẽ cắt nội biên tập nhưng em không biết quay. Mông Mông là nhiếp ảnh gia đó, hỏi thử có muốn cùng làm không.”

“Để chị hỏi rồi nói em sau.”

“Chị yên tâm, em khá rành B trạm, tụi mình sẽ làm tốt mà.”

Tôi suy nghĩ rồi quyết định: “Ok.”

Ngay trong tối đó, tôi hỏi ý của Mông Mông, Mông Mông hào hứng đồng ý. Kết quả là ba người làm ba công việc không liên quan gì nhau lại tạo nhóm chat tên “Trụ sở làm giàu”, ôm lòng mong mỏi chuẩn bị tạo dựng giang san trên B trạm.

Cuối tuần, tôi và đồng chí 187 hẹn hò, tôi hớn hờ kể chuyện đó cho anh nghe.

187 khẽ cau mày, hỏi tôi: “B trạm là gì?”

Tôi đáp: “Là Bilibili ấy, đó là một trang mạng chuyên dùng để đăng tải video. Trên đó cũng thường xuyên có người tự làm video để đăng lên, về đủ lĩnh vực, như dạy trang điểm, dạy nấu ăn, hoặc là chia sẻ hành trình du lịch hay cuộc sống thường nhật của bản thân.”

187 hỏi tiếp: “Bọn em định làm video gì?”

“Chưa biết.” Tôi thành thật đáp: “Để từ từ tính, xem thử các vlogger khác làm sao.”

187 nhìn tôi, im lặng rất lâu. Tôi hỏi: “Biểu cảm của anh là gì đó?”

187: “Biểu cảm cạn lời.”

Tôi: “...”

Tôi: “Em biết anh cho rằng em vớ vẩn. Nhưng biết sao giờ, em và Nghiêu Ca hì hục mãi mới tìm được đường đi, bọn em phải làm cho được.”

187 thờ ắt ra một hơi: “Anh mong em tập trung viết văn, hãy chỉ chuyên tâm làm một việc thôi.”

“Em cũng mong vậy chứ bộ.” Tôi cố cười nhẹ, “Một mình em thì chỉ cần viết nhiều, đăng nhiều là kiếm được nhiều tiền, làm bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng Nghiêu Nghiêu thì không được như thế, nó ăn lương cơ bản. Anh cũng biết chuyện tụi em gặp xui mà, kiếm được nhiều tiền mới tốt.”

Biểu cảm 187 trở nên phức tạp, yên lặng hồi lâu, anh nói: “Anh không biết video clip mà em nói là gì, cũng không biết B trạm gì đó nên anh không biết quyết định của em là đúng hay sai. Nhưng anh không phản đối.”

Tôi nhìn anh, ngạc nhiên: “Tại sao?”

187 chợt cười: “Từ chuyện này, anh có thể thấy bọn em quả thật còn rất trẻ. Dám nghĩ, dám làm, dám thử thách là điều mà người trẻ nên có, rất tốt.”

Tôi: “Cho nên anh ủng hộ bọn em?”

Anh lườm: “Gặp đũa cứng đầu như em, ngoài ủng hộ ra thì anh còn làm gì được nữa?”

[50] – Oán phụ

Cuối tuần nào đó, tôi và bạn bè hẹn nhau đi ăn. Lúc đó tôi đang chơi ở chỗ 187, tầm bốn giờ chiều thì tôi bắt đầu dọn dẹp đồ đạc và trang điểm lại. Bôi son trát phấn xong, tôi cầm túi xách đi ra cửa, 187 đi theo tôi.

Trên đường, tôi dặn dò anh: “Tối nay anh ăn một mình nhé, em ăn xong với tụi nó, nếu còn sớm thì sẽ quay lại chỗ anh.”

187 sầm sì, không nói tiếng nào. Tôi thấy lạ, hỏi anh: “Anh sao thế?”

187 vẫn bơ tôi.

Tôi càng khó hiểu: “Nói đi.”

Anh ừ ừ nói: “Đi ăn mà không chịu dẫn anh theo.”

Tôi: “...”

Tôi cầm nín, lát sau mới nói: “Tụi nó chưa gọi đầu, không trang điểm nên nhất quyết không cho dẫn theo người nhà khác phái, hiểu chưa?”

Đừng có làm giống như oán phụ vậy chứ huynh đài.

187: “Ăn sớm.”

Tôi: “Dạ.”

“Về sớm.”

“Dạ dạ.”

[51] – Kỳ diệu

Vào một trưa hè tháng bảy, tôi và đồng chí 187 sóng vai nhau ra khỏi doanh trại, trùng hợp gặp anh đồng nghiệp của 187 và cậu con trai khoảng bốn, năm tuổi của anh ấy.

Tôi đã từng gặp anh đồng nghiệp này rồi. Anh ấy lớn hơn 187 mấy tuổi, dáng người lực lưỡng, chơi bóng rổ rất hay, là quân chủ lực trong đội bóng rổ, tính tình thân thiện, rất dễ gần.

Đúng lúc 187 có chuyện cần bàn với anh ấy nên họ dừng lại nói chuyện. Trò chuyện xong, chúng tôi chúng bị đi tiếp. Anh đồng nghiệp nắm lấy tay con trai, cúi đầu dặn: “Chào tạm biệt chú với chị chưa con?”

Cậu bé vô cùng lễ phép, nghe bố nói thì ngẩng đầu nhìn tôi và 187: “Tạm biệt chú, tạm biệt chị.”

Không khí chợt vô cùng tĩnh lặng.

187: “...?”

Tôi: “...?”

Anh đồng nghiệp: “...”

Chào tạm biệt anh đồng nghiệp và cậu bé, chúng tôi đi về trạm xe. Trên đường đi, nhớ lại chuyện ban nãy, tôi vừa thấy hoang mang vừa thấy buồn cười, cười chảy cả nước mắt.

187 đang tỏ ra hết sức điềm nhiên, thấy tôi cười nhiều quá thì không giả vờ nổi nữa mà cộc cằn nói: “Vui quá nhỉ, cũng chỉ là trông anh nghiêm chỉnh còn em nhỏ con thôi, có gì đâu mà cười?”

Tôi cười nhìn anh, nói: “Tất nhiên là anh không biết buồn cười chỗ nào rồi.”

187: “Ý gì?”

Tôi: “Thần kỳ ghê. Em từng viết vụ này trong “Bán ngâm” rồi á.”

187 ngạc nhiên: “Tiểu thuyết của em?”

“Thôi bỏ đi, anh không đọc truyện của em, có nói anh cũng không hiểu.” Tôi càng cười tươi hơn, “Tự em biết là được.”

Lúc đó tôi chợt dâng lên cảm xúc hết sức kỳ lạ: Dường như rất nhiều linh cảm hoặc cảnh trong mơ trước kia của tôi đều được viết ra chỉ để gặp anh.

Dường như tôi gặp anh là định mệnh.

Thật kỳ diệu.

[52] – Giai đoạn yêu cuồng nhiệt

Hôm qua khi gọi video, đang trò chuyện, 187 chợt nói: “Thình thoảng anh thấy lạ ghê.”

Tôi hỏi: “Lạ gì?”

Anh cười: “Hình như chúng ta vẫn chưa qua giai đoạn yêu cuồng nhiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Edit: Sa

[53] – Hiểu biết

Bây giờ nghĩ lại, hôn sự của tôi và 187 vừa hiển nhiên vừa đột ngột.

Đó là một ngày vào tháng 11 năm 2019, chủ nhật, sau giờ trưa. Như thường lệ, tôi tới ký túc xá của 187, mượn máy tính của anh chơi game.

Lúc đó, tôi đang điều khiển nhân vật Ma Cà Rồng đánh loạn xà ngầu, 187 ngồi bên cạnh xem tôi chơi, lát sau mẹ anh gọi video. Trong khi hai người họ trò chuyện về cuộc sống thường nhật thì tôi vẫn đắm chìm trong game.

Nói ra thật xấu hổ, tuy tôi tung hoành (?) LOL mấy năm nhưng chỉ chơi nhân vật Ma Cà Rồng có vài ba lần, vừa vào đã bom máu tùm lum cho đồng đội lẫn đối thủ.

Đồng đội: ...?

Đối thủ: ...?

Tôi: ...

Bởi vậy, màn hình máy tính hết sáng lại tối, hết tối lại sáng, chơi chưa đến năm phút, bảng số liệu ở góc phải màn hình đã chán chả buồn nhìn. Cũng may ván này gặp phải đồng đội tốt tính, nhìn ID thì có vẻ là con gái, không mắng chửi gì cả, chỉ tập trung đánh giặc. Mười mấy phút sau, trò chơi kết thúc.

Tôi thờ dài thườn thượt, gõ bàn phím: *Xin lỗi nha, ít chơi nên không quen tay.*

Không biết các đồng đội giận quá hay chả màng tới lời sám hối của tôi mà không ai trả lời. Tôi bèn thoát game.

Đúng lúc đó, 187 đang nói chuyện với mẹ anh bỗng hỏi: “Chơi xong rồi?”

“Vâng.” Tôi ậm ừ đáp, quay đầu nhìn anh: “Thua.”

Thấy tôi mặt ừ mày chau, 187 buồn cười: “Không sao, game thôi mà, đừng để chuyện nhỏ nhặt này làm mất vui.” Anh lại nói vào điện thoại: “Cô ấy vừa rảnh tay đây ạ.”

Tôi giật thót, ngay sau đó 187 đưa điện thoại cho tôi, nói: “Mẹ anh muốn nói chuyện với em.”

Từ khi tạm biệt nhau ở thành phố A, tôi và cô đã kết bạn Wechat, trừ việc hỏi thăm ngày lễ tết ra thì chúng tôi chỉ dừng ở mức “like status” mà thôi, hôm nào tới chỗ 187 chơi và đúng lúc mẹ con 187 trò chuyện video thì tôi mới tán gẫu với cô đôi câu.

Vì vậy hôm đó, tôi rất tự nhiên cầm lấy điện thoại, cười chào: “Cô ạ.”

Trong video, mẹ 187 tươi cười nhìn tôi, cô đáp một tiếng, sau đó gọi tên thân mật của tôi rồi nói: “Hồi này cô với XX (tên 187) nói chuyện, cháu có nghe thấy không?”

Tôi: “...”

Tôi hơi bối rối, ngượng ngừng nói: “Ban nãy cháu chơi game nên không nghe ạ, cháu xin lỗi.”

Cô vẫn cười tươi, dịu dàng nói với tôi: “Là thế này. Chú cháu sắp lên tỉnh làm trị liệu lần cuối rồi. Cô chú bàn với nhau là chờ ông về nghỉ ngơi một thời ngắn rồi hai vợ chồng sẽ tới thăm bố mẹ và bà nội cháu.”

Cô không thông thạo tiếng phổ thông lắm, để cho tôi hiểu, cô phát âm rất chậm và rõ nên đoạn này tôi nghe hiểu hoàn toàn.

Tôi mừng rỡ: “Cô chú muốn tới đây chơi ạ? Tốt quá.”

Cô cười toe, nói: “Vậy cháu về hỏi bố mẹ xem bao giờ anh chị ấy rảnh để tiện cho cô chú tới nhé.”

Tôi ngu ngơ, hỏi: “Sao phải xem bố mẹ cháu rảnh hay không ạ? Cô chú muốn tới lúc nào cũng được hết á.”

Cô có vẻ hơi lúng túng, nín cười nhìn tôi, không nói gì.

187 ngồi bên cạnh tôi chợt phì cười, anh nhìn cô qua màn hình, bó tay đến mức nói bằng cả tiếng địa phương: “Cổ ngố lắm, mẹ không nói rõ ra thì cổ không hiểu đâu.”

187 lại quay đầu nhìn tôi, thờ dài, nói lại bằng tiếng phổ thông, gần từng chữ: “Bố mẹ anh không phải tới đây chơi, cũng không phải đi du lịch. Bố mẹ muốn mang quà tới thăm nhà em, thăm cô chú và bà.”

Tôi ngớ người, chợt hiểu ra. Tôi không ngốc, nhà trai vượt ngàn dặm xa xôi tới nhà có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết.

Tôi kinh ngạc, đầu óc trống rỗng.

Cô cười, nói với 187: “Thế hai đứa thương lượng đi nhé, bố mẹ chờ tin của hai đứa. Bao giờ cô chú với bà con xác định được thời gian thì báo cho mẹ để bố mẹ ở nhà chuẩn bị quà cáp.”

Cô tán gẫu thêm mấy câu rồi cúp máy.

Tôi mở to mắt, khó tin nhìn 187: “Không phải chứ, đột ngột thế?”

187 điềm tĩnh nhìn tôi, nói: “Không đột ngột.”

Tôi: “...”

“Có gì đột ngột đâu.” 187 nói: “Chúng ta hẹn hò lâu rồi, cũng cùng trải qua nhiều chuyện, có thích nhau hay không, có hợp nhau hay không đều quá rõ còn gì.”

Đầu tôi ong ong, lòng rối như tơ vò, trầm tư hồi lâu mới nói: “Nhưng vẫn nhanh quá... Hai đứa bạn cấp ba mới cưới của em phải chạy cự ly dài bảy tám năm mới gặp mặt hai bên gia đình, sau đó còn...”

“Thời gian hẹn hò dài hay ngắn không nói lên được điều gì cả,” 187 đáp lại.

Tôi bật cười, trêu: “Ừ uôi, anh thấy mình già, sợ đề lâu không kiếm được vợ chứ gì.”

Thấy tôi cười, 187 cũng hài hước đáp lại: “Ừ đó, sắp ba mươi rồi, còn không cưới là không xong. Ở quê anh, tận tuổi anh mà còn độc thân thì bị coi là ở già đó.”

Tôi lườm anh: “Biết ngay là anh không đơn thuần chỉ là muốn cưới em mà, anh muốn tìm ai đó cưới đại để khỏi bị điều tiếng thì có.”

187 cười, còn tôi thì khó chịu. 187 nhìn tôi, nói: “Anh muốn kết hôn là thật, nhưng không liên quan tới tuổi tác.”

Tôi không tin: “Thế á?”

“Hoặc nói thế này, anh không phải là muốn kết hôn, anh chỉ là muốn kết hôn với em mà thôi.”

Tôi: “...”

“Chúng ta rất hợp nhau, bắt kể từ tính cách cho đến các phương diện khác. Anh biết em chính là người mà anh tìm kiếm.” 187 nói vừa nghiêm túc vừa chân thành: “Anh muốn cưới em, em có đồng ý lấy anh không?”

Tôi: “...?”

Tôi giận đến mức suýt bật cười: “Anh tức cười ghê á, chỉ thế này mà muốn hót em á?”

Vụ gì đây? Ngay cả hoa cũng không có mà đã muốn hót không, nghĩ ngon há!

187 cười, xoa đầu tôi, chột nói: “Anh biết rồi.”

Tôi: “Anh biết cái gì?”

187: “Cuộc sống cần có cảm giác nghi thức.”

Tôi thoáng ngần ngại, bởi vì tôi từng nói với anh câu này thừa chúng tôi mới quen biết.

“Cho nên cầu hôn, đính hôn, lễ cưới,” 187 nói, “Đều có đủ.”

*

Về nhà, tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nói cho bố mẹ và bà nội chuyện bố mẹ 187 muốn tới nhà, hỏi xin ý kiến của gia đình mình. Bố mẹ và bà nội cộng lại đã gần hai trăm tuổi, số muối họ ăn còn nhiều gạo mà tôi ăn nên lập tức hiểu ý của bố mẹ 187.

Bố tôi suy nghĩ chốc lát, nói: “Tiếp xúc lâu, bố mẹ cũng thấy thằng bé rất tốt. Chỉ cần con thấy không có vấn đề gì thì chuyện của các con, bố mẹ không có ý kiến.” Bố dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Bố mẹ thằng bé muốn đích thân tới hỏi cưới thì có lòng quá, nhưng đường xá xa xôi, bố nó lại vừa mỗ xong, bây giờ còn làm trị liệu, vẫn chưa khỏe hẳn mà còn đi xa thì nhớ xảy ra chuyện gì biết tính làm sao.”

“Phải đó.” Mẹ tôi cũng lo lắng nói: “Bố nó cần được nghỉ ngơi hoàn toàn, bây giờ trời lạnh, lỡ đi đường bị cảm lạnh rồi phát sốt thì khổ, không đưa được đâu.”

Nghe bố mẹ nói, tôi mới nghĩ tới chuyện này, bèn đáp: “Cũng đúng. Vậy phải làm sao ạ?”

Bố nói: “Thế này đi. Con nói với XX (họ tên đầy đủ của 187) là nhà mình rất hoan nghênh anh chị ấy tới nhà chơi, nhưng nhà mình không quá coi trọng lễ tiết, nghĩ tới sức khỏe của anh nhà, nhà mình mong gia đình bên ấy suy nghĩ cẩn thận rồi hãy quyết định xem có nên lặn lội đường xa hay không.”

Tôi gật đầu: “Dạ.”

Bà nội này giờ im lặng chột thờ dài: “Cái nhà này hiểu biết thật đấy.”

Tôi về phòng gọi video cho 187, chuyển lại lời trong nhà. 187 dường như cũng băn khoăn, anh bảo sẽ thương lượng lại với bố mẹ anh, hôm sau sẽ trả lời tôi.

Tối hôm sau, 187 gọi video.

Anh: “Anh hỏi rồi, bố mẹ kiên quyết lắm, nói chỉ cần lần trị liệu cuối cùng của bố anh sườn sẽ thì không sao hết, bắt buộc phải đến.”

“Tại sao?” Tôi nhú mày, vừa khó hiểu vừa lo lắng, khuyên nhủ: “Chứ cứ ở nhà dưỡng bệnh cho khỏe hẳn đã, để cô đi một mình hoặc là anh tới đây một mình luôn cũng được mà. Bố em nói nhà em không quan trọng mấy cái lễ tiết đó, không cần đâu.”

187: “Cần.”

“...”

“Đó không phải là lễ tiết bình thường, đó là cầu hôn.”

Tôi thở dài, rất bất đắc dĩ: “Nói trắng ra là cầu hôn cũng chỉ là hai gia đình gặp mặt thôi chứ gì? Có phải xã hội cổ đại đâu, không cần chú ý thế đâu.”

187: “Bố mẹ anh cũng giống anh, rất coi trọng em. Nghi thức cầu hôn là không thể thiếu, cũng không thể gián tiện, đây là sự tôn trọng nhà anh dành cho em.”

Tôi giật thót mình.

“Mẹ anh nói,” 187 cười, “Không thể để cô gái tốt của nhà người ta gả về nhà mình một cách xuê xoa được.”

[54] – Xứng đôi

Cô chú đã quyết định sẽ tới nhà tôi cầu hôn, bố mẹ tôi tôn trọng mong muốn của cô chú, người lớn hai bên chuyển lời cho hai đứa nhỏ, sắp xếp cuộc gặp mặt vào đầu tháng 11 năm 2019.

Định thời gian xong, 187 lên mạng đặt vé xe lửa cho cô chú.

Tôi biết chuyện, nghĩ tới cô chú lớn tuổi, ngồi xe lửa đường dài thì mệt nhọc quá, bèn nói 187: “Ngồi xe lửa mệt lắm, sao không đặt luôn vé máy bay?”

187 trả lời: “Nhà anh ở nông thôn, xa sân bay lắm, phải đi xe mấy tiếng mới tới, không tiện bằng đi xe lửa, sau này em theo anh về một lần là biết.”

Tôi gật đầu: “Vậy anh đặt giường nệm hả?”

“Ừm.”

“À, anh nhớ nói với cô chú là ở đây không có máy sưởi ấm như phương Bắc, lạnh lắm, nhiệt độ trong nhà với ngoài trời gần như là như nhau, dặn cô chú mang quần áo dày, tránh cảm lạnh.”

“Anh nói rồi, chờ khi nào đi thì nhắc thêm lần nữa.”

Nhớ ra cô từng bảo chuẩn bị quà cáp, tôi lại nói: “À còn nữa, anh dặn cô chú đừng mua gì đắt tiền hay quá nặng, đường xa xa xôi, sức khỏe của chú lại không tốt, còn ngồi xe lửa nữa chứ, không tiện.”

187 chột cười, nói như đùa: “Xem ra anh chọn đúng vợ rồi, chu đáo ghê cơ.”

Nếu là mấy tháng trước, chắc chắn tôi sẽ thẹn thùng, nhưng bây giờ da mặt đã bị đồng chí này đắp thêm mấy tấn xi măng nên tôi chỉ mỉm cười, vỗ vai anh: “Xin hỏi anh đang khen em hay tự khen anh thế?”

“Cả hai.” Anh ngoan ngoãn đáp, “Em rất tốt, anh cũng không thua kém. Chúng mình rất xứng đôi.”

[55] – Chụp ảnh cưới

Tôi có đứa bạn thân tên W, là đứa em khóa dưới đại học, nhỏ hơn tôi một tuổi. Con bé rất hoạt bát, chúng tôi vừa gặp đã thân, nhanh chóng trở thành bạn bè thân thiết.

Nhắc tới cũng trùng hợp, lúc tiểu thư W và bạn trai chính thức hẹn hò cũng xem xem thời gian tôi và 187 mập mờ, hai đứa con gái chúng tôi tình thoảng nhắn tin tâm sự tình yêu hường phấn hoặc mâu thuẫn tình yêu với nhau.

Sau lần đầu tiên gặp đồng chí 187, tiểu thư W rất “chắc ăn” về mối quan hệ của tôi và 187, nguyên văn là: “Em nghĩ chồng chị sẽ là anh ấy đấy.”

Không lâu sau đó, con bé gởi cho tôi một tài khoản Weibo tên là “Nhật Ký Hôn Lễ”, nhấn vào thì thấy đều là giới thiệu về áo cưới, sân cưới, lễ cưới, studio cưới...

Tôi trả lời: ...?

Tiểu thư W: *Em nắm chỉ tay tính toán thì sắp tới ngày cưới của chị rồi, mau lưu lại đi, nửa năm nữa cưới thì bây giờ xem dần là vừa.*

Lúc đó tôi chỉ cảm thấy vừa xàm vừa buồn cười nên quên bém luôn Weibo đó.

Cho đến một hôm nào đó, 187 tiện tay lướt bảng tin Wechat của anh, chợt nói: “Áo cưới của đồng nghiệp anh đẹp quá.”

Tôi sáng mắt, chòm qua xem: “Đồng nghiệp nào? Em gặp chưa? Cho em xem với.”

187 đưa điện thoại cho tôi.

Tôi nhận lấy. Chú rể cao tầm 1m75, dáng người thẳng thớm, trắng trẻo, đeo kính, trông rất thư sinh. Cô dâu xinh xắn, trông hai người rất tình tứ và tự nhiên, vô cùng bổ mắt.

“Wow, đẹp ghê.” Tôi cảm thán, xem tới ảnh chụp bộ lễ phục quân lính: “Hai vợ chồng đều là quân nhân à?”

“Ừm.” 187 nói, “Bao giờ bọn mình chụp ảnh cưới?”

“Em lúc nào cũng được, tùy anh thôi.”

187: “...”

187: “Áo cưới có nhiều loại lắm mà? Anh nghe đồng nghiệp nói có dã ngoại, chụp studio, chụp phim trường, cả nhiếp ảnh gia nữa, phong cách mỗi thứ một khác.”

Tôi gật: “Vâng, có nhiều phong cách lắm.”

“Thường thì con gái sẽ hào hứng với cái này mà.” 187 buồn cười nhìn tôi, “Tháng sau là bố mẹ anh tới nhà em cầu hôn rồi, chúng ta đang bàn chuyện cưới gả đó, em sắp gả cho anh rồi đó. Để tâm một chút được không nào cô bé?”

Nghe anh nói thế, tôi mới nhận ra biểu hiện bên ngoài của mình vô tâm quá, thăm kiểm điểm bản thân, tôi hắng giọng, nói: “Em biết rồi. Trước hết em sẽ lên mạng tìm xem, có cái nào hợp ý sẽ gửi cho anh xem, chúng ta cùng chọn nhé?”

187 nhìn tôi, cười: “Em có ý kiến gì về ảnh cưới của chúng ta không?”

“... Tạm thời không có.”

187 hỏi tiếp: “Có muốn chụp dã ngoại không?”

Tôi nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu: “Không muốn.”

“Vậy đầu tiên em hãy loại bỏ lựa chọn chụp dã ngoại, khoanh vùng địa điểm chụp ảnh chỉ trong thành phố thôi, như vậy phạm vi tìm kiếm sẽ thu hẹp lại, không phải xem trong mắt phương hướng nữa.” 187 kiên nhẫn chỉ dẫn, “Làm gì cũng vậy. Em phải đặt yêu cầu và dự trù ra trước, đừng mù quáng xem lung tung, càng xem nhiều càng khó chọn.”

Tôi chợt thấy hào hứng, kinh ngạc nói: “Hồi bạn em chụp ảnh cưới toàn là em chọn cho nó, chồng nó chả biết gì cả, cũng chẳng có ý kiến gì luôn, nghe theo bạn em tất. Vậy mà anh lại biết á?”

187 bật cười: “Anh cũng chả biết gì về áo cưới.”

Tôi suýt chửi thề: “Vậy mà anh nói được một tràng luôn?”

“Anh chỉ cố gắng chia sẻ gánh nặng với em thôi.” Anh nói: “Chuẩn bị hôn lễ rất phức tạp, không thể vì không biết mà ném hết cho em được, thế thì em sẽ mệt lắm.”

*

Thế là tôi lại mò vào “Nhật Ký Hôn Lễ”. Sau khi sàng lọc, chúng tôi căn bản đã xác định được phong cách chụp ảnh cưới.

Căn cứ theo phong cách này, tôi lại tìm kiếm, tập hợp các studio được đánh giá tốt.

Cuối tuần, chúng tôi khảo sát các studio đã tập hợp, cuối cùng chọn được một tiệm. Ký hợp đồng xong thì trời đã tối. Tôi như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, nói: “Mệt chết được, may mà hiệu suất làm việc của chúng ta đều cao, cuối cùng cũng giải quyết xong một chuyện lớn.”

Thành phố đã lên đèn, người như nước đổ.

187 nắm tay tôi đi trên đường, nói: “Bao giờ chúng ta chọn quần áo?”

“Không kịp đâu.” Tôi nói, “Em vừa add một chị chuyên về váy cưới, bao giờ tụi mình rảnh thì liên lạc với chị ấy.”

187 cười, chọt nói: “Hồi nãy anh nhìn thấy cái sơ rê, treo trong tủ kính.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

Anh nói: “Anh có thể tưởng tượng ra em trong bộ váy đó. Chắc chắn sẽ rất đẹp.”

Lúc đó tôi bỗng dưng muốn khóc.

Tôi nghĩ tới câu thoại kinh điển trong bộ phim hoạt hình “Mononoke Hime” của đạo diễn Miyazaki Hayao:

Bất kể em từng chịu thương tổn bao nhiêu, rồi sẽ có người xuất hiện khiến em tha thứ cho tất cả những khó khăn mà cuộc sống đã gây ra cho em trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: Sa

[56] – May mắn

Ngày cô chú tới, trời mưa phùn, nhiệt độ rất thấp, tuy đã mặc áo ấm dày nhưng tôi vẫn lạnh run lập cập.

Sau khi đón được bố mẹ anh ở bên xe, chúng tôi đưa họ về khách sạn để cất hành lý và nghỉ ngơi.

Vào phòng, cô lấy ngay cái túi to đựng đầy đặc sản ở quê ra cho chúng tôi cùng ăn, còn chú thì ngồi xem tin tức.

Đến giờ cơm, tôi kéo 187 qua một góc, nói nhỏ: “Em tính đưa cô chú đi ăn lẩu hai ngăn cho ấm người nhưng chột nhớ ra nước chấm giã tỏi nhiều, cay lắm, cô chú có ăn cay được không? Có cần tìm quán khác không?”

187 nói: “Ăn lẩu đi, để bố mẹ thử món lạ, nước chấm thì dặn người ta đừng cho tỏi, thêm chút dầu vùng và sốt bơ vùng là được.”

Tôi gật đầu: “Dạ.”

Thấy bọn tôi nhỏ to nói chuyện, cô cũng đoán ra là chúng tôi đang bàn chuyện ăn tối, cô nắm tay tôi, nói: “Buổi tối cô chú kiếm gì ăn đại thôi, hai đứa ai cũng bận, mau về đi. Hồi nãy cô thấy trước khách sạn có quán mì, lát nữa cô chú xuống đó ăn.”

“Thế sao được ạ?” Tôi nhủ mày, “Cô chú đường xa xa xôi đến đây, trên xe lửa lại ăn không ngon, đâu ăn mì thôi được. Với cả cháu cũng đã nói rồi, cô chú tới đây thì cháu sẽ lo hết ạ.”

Cô chân thành nói: “Được mà. Cô chú tới đây, hai đứa mua vé xe, đặt khách sạn cũng đủ tốn kém rồi. Tấm lòng của cháu, cô xin nhận, nhưng cháu kiếm tiền khó cực, cô chú mặt mũi đâu mà tiêu pha tiền của cháu.”

Tôi: “Không tiêu pha gì đâu ạ. Tối nay cháu sẽ đưa cô chú đi ăn lẩu, nhẹ vị lắm, không cay chút nào hết, cô chú đều sẽ ăn được ạ.”

Cô lại xua tay.

Tôi thấy cô kiên quyết thì không biết phải làm sao, bèn nhìn 187, ý bảo anh ra tay.

187 thờ dài, nói: “Mẹ, mẹ nghe theo cô ấy đi. Bố mẹ tới đây, cô ấy còn lo lắng hơn cả con nữa, luôn miệng bảo con nhắc bố mẹ mặc quần áo dày để khỏi lạnh, suốt ngày tính toán sẽ dẫn bố mẹ đi đâu ăn, đi đâu chơi, mẹ mà còn từ chối cô thì cô sẽ buồn đó.”

Cô thoáng ngỡ ngàng.

“Hơn nữa,” 187 vẫn tiếp tục, “Bà này có phải người ngoài đâu, mẹ đừng khách sáo với bà.”

“Đúng vậy đó ạ.” Tôi gật đầu như giả vờ, “Cô à, sau này chúng ta là người một nhà, cô đừng khách sáo với cháu.”

Mẹ 187 cười toe, cô cười tí mắt nhìn tôi rồi lại nhìn bố 187, nói bằng giọng địa phương: “Nhà mình may mắn quá mới có được đứa con dâu ngoan ngoan dường này.”

[57] – Cầu hôn

Bố mẹ 187 lận lộn đường xa đến đây, thêm phần chú bị bệnh nặng mới khỏi, sức khỏe còn chưa hồi phục hoàn toàn, vì vậy bố mẹ và bà nội tôi rất cảm động trước tấm lòng của cô chú. Để nghênh đón cô chú, mấy ngày trước bố mẹ tôi đã chuẩn bị thuốc bổ, quà cáp, đồng thời tổng vệ sinh nhà cửa.

Hôm gặp mặt, bố mẹ tôi đứng chờ trước cổng khu dân cư, đón bố mẹ 187 xong, sáu người chúng tôi cùng đi về nhà tôi.

Bố tôi rất tôn trọng quân nhân, ông cũng có nhiều bạn bè là quân nhân giải ngũ, còn bảo tiếc nói lớn nhất đời mình là hồi trẻ không đi lính. Do đó, bố tôi rất mến bố 187, vừa gặp nhau mà hai người đàn ông trung niên đã hợp cạ trò chuyện rôm rả.

Về đến nhà, bà nội đưa dép mang trong nhà cho gia đình 187. Bố mời cô chú ngồi xuống, mẹ thì dẫn tôi vào phòng bếp gọt trái cây.

Trong lúc bận bịu, tôi chợt thấy có gì đó, quay đầu thì thấy 187 đang tiến vào.

Tôi khó hiểu: “Anh vào làm gì thế? Hết nước sôi rồi ạ?”

“Không phải.” 187 đi vòng qua tôi, tới chỗ mẹ tôi: “Cô ra ngồi đi ạ, để cháu gọt cho.”

Mẹ tôi cười: “Cháu vào đây làm gì? Mau ra phòng khách ngồi nói chuyện với bố và chú đi.”

187 không lay chuyển được mẹ tôi, bèn đi ra lại phòng khách.

Mẹ tôi vẫn còn cười, nói nhỏ với tôi: “Nó biết nấu cơm không?”

“Con không rõ nữa.” Tôi nói: “Chắc là không, mẹ nhìn ảnh có giống biết nấu không? Chắc là muốn phụ một tay thôi.”

Mẹ tôi cười nói: “Thằng bé dễ thương ghê.”

Cắt trái cây xong, mẹ con tôi bung đĩa trái cây ra phòng khách.

Thấy mọi người đã tập hợp đông đủ, cô chú nhìn nhau, sau đó chú nói với ba người lớn trong nhà tôi: “Anh thông gia, chị thông gia, bác ạ, hôm nay vợ chồng tôi tới đây là muốn bàn với nhà mình về hôn sự của lũ trẻ.” Vừa nói chú vừa lấy một cái thẻ ngân hàng từ trong túi áo khoác ra, “Thưa nhà thông gia, đây là sinh lễ của nhà chúng tôi, chắc nhà mình cũng biết tôi vừa bệnh nặng xong nên trong nhà hiện khá thiếu thốn. Tuy tiền không nhiều nhưng là phần nào tấm lòng của vợ chồng tôi, mong nhà mình không chê.”

Bố tôi nhận lấy tấm thẻ rồi đưa ngay cho 187, dặn dò: “XX (tên đầy đủ của 187), cháu cầm lấy đi. Xây dựng gia đình là việc lớn của cuộc sống, từng bước đều chẳng dễ dàng gì, cái này coi như quỹ thành lập cho tổ ấm của hai đứa. Cố gắng xây dựng tổ ấm của mình, sống ngày một tốt hơn.”

187 nhận lấy cái thẻ rồi lại đưa ngay cho tôi. Anh mỉm cười nói: “Nghe rõ chưa thủ quỹ. Quỹ gia đình đây, ráng mà kiếm lãi.”

Tôi đục mặt ra mấy giây, sau đó mới nhận lấy tấm thẻ, cất vào túi áo.

Cô nhìn chúng tôi, chốc lát sau, cô lấy ra mấy đồng tiền nặng trĩu được kết với nhau bằng sợi dây màu đỏ, trông rất giống như “dây chuyền đồng tiền”.

Cô tương đối rụt rè, vừa ngượng ngùng vừa nhỏ nhẹ nói với bố mẹ tôi: “Thưa anh chị thông gia, ở quê tôi có tục lúc cầu hôn phải cho con dâu dây chuyền đỏ tó ý may mắn, không biết có được chăng?”

Bố mẹ tôi thấy mới lạ, luôn miệng cười nói: “Được chứ, cứ theo tục lệ bên đó đi ạ.”

Cô trang trọng đeo sợi dây đồng tiền vào cổ tôi. Bố mẹ tôi lẳng lặng ngồi xem, mắt mẹ đỏ hoe, nghẹn ngào nói với mẹ 187: “Sau này con gái nhà chúng tôi đã là dâu con nhà anh chị rồi.”

Cô cũng cười: “Sau này XX cũng là con rể nhà anh chị. Chúng ta đều là người một nhà cả.”

*

Gần mười hai giờ tối hôm đó, lần đầu tiên tôi nhận được tin nhắn Wechat của bố, nội dung là: *Con gái, nhớ con.*

Tôi rất bất ngờ. Thứ nhất là ở tầm tuổi của bố mẹ thì khoảng mười giờ tối đã đi ngủ, thứ hai là bố tôi không phải là người thích bày tỏ tình cảm, bố chưa bao giờ nói mấy câu sến súa với tôi.

Tôi trầm tư chốc lát, trả lời: *Con cũng nhớ bố. Bố chưa ngủ ạ?*

Bố: *Thằng bé tốt lắm, thành thật, tốt bụng, có trách nhiệm, công việc cũng tốt. Bố mẹ nó cũng không phải loại không ra gì, rất chân thành. Bố với mẹ con rất an tâm.*

Tôi: Dạ.

Bố: *Nhưng hôn nhân không giống như yêu đương. Hôn nhân có đắng cay, cuộc sống cũng có đắng cay, con cưới chồng thì phải trưởng thành, không thể làm trẻ con được nữa. Bố mẹ mong con cả đời không cần kết hôn, mong con cả đời vui vẻ không âu không sầu, mong con cả đời ngọt ngào, không cần phải tiếp xúc với đắng cay chua xót.*

Chỉ mấy hàng chữ ngắn ngủn, tôi rơi lệ.

Tôi trả lời: *Sau này sẽ có thêm một người cùng con thương yêu bố mẹ. Bọn con sẽ càng ngày càng tốt.*

Bố: *Bố tin con.*

Bố: *Ngủ ngon.*

Tắt màn hình điện thoại, tôi trùm chăn khóc nức nở. Trước kia tôi thường than trách, cho rằng ông trời bất công, tôi chỉ mới hai mươi mấy tuổi nhưng trên cuốn sách cuộc đời đã viết ra rất nhiều chuyện máu chó bi thảm không muốn cho ai biết, nhưng vào khoảnh khắc ấy, tôi mới thẳng thốt nhận ra mình rất may mắn.

Thế giới của người trưởng thành có rất nhiều bất lực và chua xót, nhưng tôi đã may mắn gặp được hai người đàn ông tốt nhất thế gian. Một người nuôi dạy tôi, bảo vệ tôi, giúp tôi không bệnh không đau, khỏe mạnh trưởng thành, để tôi tựa như đóa hướng dương tràn đầy niềm tin yêu; một người tìm thấy tôi giữa biển người mênh mông, chấp nhận tôi, chỉ dẫn tôi, bao dung cho tính trẻ con và non nớt của tôi, giúp tôi trải qua những vui dập của xã hội nhưng vẫn có thể từ người lớn trở về làm trẻ con.

Bố, con cảm ơn bố.

Đồng chí 187, em cảm ơn anh.

[58] – Gặp em

Có một lần tôi và 187 nói về thời thơ ấu của mình. Tôi lắc đầu than thở: “Hồi bé em đáng thương lắm, cuối tuần nào cũng học thêm rồi học năng khiếu các kiểu, không có thời gian chơi luôn. Em cực kỳ hâm mộ mấy bạn không bị học thêm.”

187 nói: “Hồi bé anh cũng đáng thương lắm.”

Tôi tò mò: “Anh cũng không có thời gian chơi?”

“Hồi đó nhà anh rất nghèo.” 187 nói: “Mấy lớp năng khiếu hay lớp học thêm mà em ghét là những thứ mà anh không dám mơ.”

Nghe anh nói vậy, tôi im bật, không biết nên nói gì. Một lát sau, tôi lên tiếng: “Hồi bé em cũng nghèo, không có tiền tiêu vặt, chỉ có tiền cơm.”

187: “Tiền cơm của em là bao nhiêu?”

Tôi nhớ lại: “Hai mươi mấy tệ, mà cũng chỉ có ăn trưa thôi. Còn tự học buổi tối thì ăn tạm cái bánh bao lót dạ, về nhà ăn bữa chính.”

187: “Hồi cấp hai, một ngày anh chỉ ăn 2 tệ rồi. Buổi sáng ăn một cái bánh, buổi trưa và buổi tối ăn cơm hộp, hồi đó đang dậy thì, ngày nào cũng không đủ no. Bao giờ thêm thịt quá thì mới xin mẹ thêm ít tiền để mua cái bánh bao nhân thịt, một tuần ăn nhiều nhất được một lần.”

Tôi sững sờ: “Thật á? Anh xạo đúng không? Thảm vậy thật á?”

187: “Anh xạo em làm gì?”

Tôi rất xót xa, kéo tay áo anh, nói: “May mà cuộc sống khó khăn đã qua rồi. Bây giờ anh rất có tương lai, muốn ăn bao nhiêu cái bánh bao nhân thịt cũng được, đừng buồn nha.”

187 cười: “Không sao, anh không buồn. Nghèo thì mới không đi học thêm với học năng khiếu, như thế cũng tốt.”

Tôi khó hiểu trước lối suy nghĩ kỳ quặc của anh: “Có gì mà tốt?”

“Anh đã bảo em rồi, cuộc sống có rất nhiều ngã rẽ, mỗi lựa chọn sẽ dẫn đến một kết quả khác nhau.” 187 nói, “Nếu anh không trưởng thành theo cách đó, có lẽ sẽ không có cuộc sống thế này, và sẽ không được gặp em. Gặp được em mới là điều quan trọng nhất.”

[59] – Khâu vớ

Một hôm nọ, tôi và đồng chí 187 ăn trưa ở nhà bà nội, ăn xong, chúng tôi định đi chơi. Lúc mang vớ, tôi mới phát hiện ngón chân cái bị lòi ra ngoài.

Tôi la lên: “Vớ em bị rách rồi.”

187 nhìn sang: “Còn cái khác không?”

“Còn.” Tôi cố nhớ, sau đó rầu rĩ nói: “Nhưng em quên để chỗ nào mất rồi.”

187 hỏi: “Nhà nội có kim chỉ không?”

Tôi: “...?”

Tôi ngơ ngác: “Anh hỏi chi?”

187: “Có thì đi lấy đi, cởi vớ ra, anh khâu cho em.”

Tôi ngạc nhiên đến mức lắp bắp: “Anh... anh khâu vớ cho em?”

“Ồ, sao thế?”

“... Không sao.”

[60] – Em bằng lòng

Đồng chí 187 cầu hôn, tổng kết bằng mười chữ: Anh ừ muru đã lâu, tôi trở tay không kịp.

Giữa tháng 11 năm 2019, chúng tôi chụp ảnh cưới.

Chúng tôi chọn bốn bộ, trừ sơ rê mà 187 đích thân chọn và sườn xám ra thì tôi còn chọn một bộ cổ phục và một bộ váy để chụp ngoại cảnh. Theo như bên studio nói, nếu chụp cả bốn bộ trong một ngày thì nhanh nhất tới tối mới xong và phải chụp khăn trương, vì vậy chúng tôi đến studio từ sáng sớm để trang điểm, loay hoay cả ngày, tới bảy giờ tối, chúng tôi chỉ mới chụp xong ba bộ, mà bộ cuối cùng là bộ quan trọng nhất: sơ rê và quần trang.

Chụp ảnh cả ngày nên tôi hơi mệt, ngồi liệt ở phòng trang điểm để thợ trang điểm làm tóc. Chợt có người mở cửa ra, tôi tưởng là người phụ trách, ai dè lại là Mông Mông.

Tôi ngơ người, ngạc nhiên hỏi: “Sao mày tới đây?”

“Tôi quay vlog. Chị hai à, dạo này chị hư quá nhé, B trạm đã hết tư liệu sống để biên tập rồi đó!” Mông Mông nói bằng giọng hiền nhiên, “Hồi nãy tao gọi cho Nghiêu Ca, nó cũng đang tới đó, chắc sắp đến rồi.”

Lúc đó tôi đã ngờ ngợ, nhưng chụp ảnh cưới thực sự rất mệt, tôi chẳng còn hơi sức đâu để suy nghĩ nữa, chỉ nói: “Tụi mày ăn uống gì chưa?”

“Chưa.” Mông Mông nói, “Chờ quay xong rồi ăn.”

Một lát sau, có người gõ cửa.

Mông Mông hỏi: “Ai đó?”

“Em.” Giọng Nghiêu Ca vang lên. Mông Mông đi ra mở cửa, Nghiêu Ca bước vào, nói bằng giọng Tứ Xuyên: “Công ty chán ói, em đã báo hôm nay bận rồi mà cứ bắt ở lại hộc suốt một tiếng, quanh đi quẩn lại cũng bấy nhiêu câu đó, làm việc gì mà chả hiệu quả gì cả, muốn nghỉ việc ghê...”

Tôi và Mông Mông vội vàng khuyên nhủ.

Không lâu sau, tôi làm tóc xong, thợ trang điểm bắt đầu tô son cho tôi. Tôi nhìn gương, thấy Nghiêu Nghiêu và Mông Mông thì thâm to nhỏ, sau đó Nghiêu Nghiêu bỏ đi, Mông Mông ở lại với tôi.

Tô son xong, tôi hỏi: “Nghiêu Ca đi đâu vậy?”

“À, nó đói nên đi mua đồ ăn rồi.” Mông Mông đáp.

Tôi không nghĩ nhiều, quan sát mình trong gương, hỏi thợ trang điểm: “Xong chưa? Giờ chụp được chưa?”

“Vẫn chưa.” Thợ trang điểm cười, “Bối cảnh ban đêm của anh chị cần nhiều đạo cụ, vẫn còn đang bố trí. Bao giờ xong sẽ có người tới gọi, chị đừng lo.”

Tôi cúi đầu nhìn đôi tay trụ lủi của mình, hỏi tiếp: “Tay chị có đơn điệu quá không? Có cần đeo gì không? Nhẫn cũng được...”

Thợ trang điểm còn chưa kịp trả lời thì Mông Mông đã kích động đáp: “Không cần!”

Tôi: “...?”

Tôi ngồi vức nhìn cô ấy.

Mông Mông nghiêm túc: “Đơn giản mới sang, Đúng không chị trang điểm?”

Thợ trang điểm nhìn Mông Mông, nói: “Đúng vậy, đơn giản mới sang. Không cần đeo nhẫn đâu.”

Thấy họ cùng có ý kiến, tôi gật đầu: “Cũng được.”

*

Gần tám giờ tối, Mông Mông đi ra ngoài rồi quay lại phòng trang điểm, nắm tay tôi, cười nói: “Bố trí xong rồi, tao đã mày ra.”

Đôi mắt to tròn xinh đẹp của Mông Mông khi ấy tựa như hai vì sao vui vẻ.

Tôi mang giày cao gót, đuôi váy lại dài, đi đứng hết sức bất tiện, Mông Mông cẩn thận đỡ tôi, chậm chậm ra khỏi phòng trang điểm, đi dọc cầu thang dài lên sân thượng.

Đi được hai phần ba cầu thang, tôi nhìn thấy một bóng dáng cao ráo trong màn đêm. Hôm ấy, đồng chí 187 hết như trong tiểu thuyết, mặc lễ phục quân trang, lưng thẳng như vẽ, tay ôm bó hoa hồng đỏ rực và cầm một hộp nhẫn cũng đỏ rực.

Thoáng chốc, tôi hiểu ra tất cả, nước mắt tràn mi. Tôi che miệng ngăn nước mắt.

“Còn chưa đến nơi mà!” Mông Mông vừa cười vừa khóc, “Sang lên, khóc cái gì mà khóc! Ráng nhìn!”

Bạn thân dắt tay tôi, chậm chậm đưa tôi đến trước mặt 187. Trên sân thượng có một cái bàn ăn dài kiểu Tây, trên bàn được bày nến và dụng cụ ăn, 187 đứng giữa khoảng sân trống, trước mặt anh là những cánh hoa hồng được xếp thành hình trái tim vây quanh dòng chữ tiếng Anh:

MARRY ME!

Anh mặc quân trang ôm bó hoa hồng đứng đó trông rất lạc quẻ và cứng nhắc, nhìn hơi buồn cười. Tôi nghĩ là mình cười, ấy vậy mà nước mắt lại rơi nhiều hơn.

Một đám người cầm nến đi từ cầu thang lên, đứng cách chúng tôi vài mét. Họ đều là bạn thân của tôi hồi đại học và cấp ba, có cả nam lẫn nữ.

Tôi và 187 cứ đứng nhìn nhau, trước mặt nhiều người, chính giữa là đèn, hoa, bong bóng, không xa còn có nhiếp ảnh gia.

Tôi vừa ngượng ngùng vừa kích động nhìn anh, che miệng, khóc bù lu bù loa.

Mắt 187 cũng hoe đỏ, có vẻ anh cũng đã khóc, trong mắt anh thấp thoáng giọt lệ. Anh ngoảnh đầu lấy hơi, sau đó nhìn thẳng vào tôi, nói: “Em từng nói bạn bè rất quan trọng với em nên anh nghĩ có lẽ em sẽ muốn có bạn bè ở bên trong buổi cầu hôn. Vì vậy anh đã mời mọi người tới đây.”

Tôi vẫn khóc.

187 đưa hoa cho tôi, tôi ôm lấy, sau đó nhìn anh quỳ gối qua màn nước mắt. Anh mở hộp nhẫn ra, nói: “Trước kia anh không tin vào duyên phận, nhưng từ ngày gặp em, anh đã tin. Anh muốn cùng em chia sẻ hết thấy niềm vui, cùng em vượt qua mọi chông gai sau này. Thủy Thủy, em có bằng lòng cưới anh không?”

Lời thề của anh không khí phách, cũng không rung động như nam chính trong tiểu thuyết nhưng từng chữ đều khâm vào tim tôi.

Có lẽ thứ khâm vào tim tôi không phải là lời nói không chút hoa lệ nào của anh mà là chính con người đã đột ngột xông vào cuộc đời tôi, kể từ đó đôi mắt và tim tôi chỉ tràn ngập bóng hình anh.

Vì vậy, tới đó, trong làn gió đêm tại thành phố tôi đã sinh sống hơn hai mươi năm, trước mặt bạn bè thân thiết, tôi đã đưa ra quyết định quan trọng và chính xác nhất đời mình.

Tôi nói với đồng chí 187: “Em bằng lòng.”

Tôi bằng lòng trở thành vợ anh, như anh nói, cùng anh chia sẻ hết thấy niềm vui, cùng anh vượt qua mọi chông gai sau này.

Cuộc sống không phải truyện cổ tích cũng chẳng phải tiểu thuyết, không thể luôn xuôi chèo mát mái. Nó tựa như hành trình hành hương dài đằng đẵng và cô độc, trên đường có phong ba bão táp, cũng có cầu vồng rực rỡ, có đêm lạnh rét buốt, cũng có bình minh ấm áp. Chúng ta sẽ gặp vô số người, trải qua vô số việc, hoặc vui hoặc buồn, hoặc đắng hoặc ngọt, mỗi cá thể sẽ tự cải thiện bản thân trong hành trình hành hương ấy.

Tôi lại càng biết ơn vận may của mình, sự xuất hiện của anh khiến cho con đường tôi đi có thêm một ngọn đèn mãi mãi phát sáng, giúp tôi không còn cô

độc nữa, cũng giúp tôi trở thành một tôi tốt hơn.

Tôi từng hỏi 187: “Anh biết điều gì giúp em vui khi viết lại câu chuyện của tội mình không?”

187 cười: “Em ngổ quá mà, có chút chuyện còn con cũng vui được.”

Không phải vậy.

Điều khiến em vui vẻ là cuốn sách này không có kết thúc thực sự, so với “Cuộc sống”, nó chỉ như muối bỏ bể, còn rất nhiều điều tốt đẹp hơn ở bên ngoài trang sách, nhưng đó là bí mật của riêng anh và em.

HẾT

Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng “Tôi & người ấy của tôi”. Hẹn gặp lại các bạn trong những dự án khác.

Sài Gòn,

14/04/2020 – 08/08/2020

Bạn đang đọc truyện *Tôi Và Người Ấy Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.